

МИКИ СПИЛЕЙН

МЪЖЪТ С ИМЕ НА АКУЛА

Мики Спилейн притежава
енергия, която никой друг писател
не може да имитира!

— *Ню Йорк Таймс* —

МИКИ СПИЛЕЙН МЪЖЪТ С ИМЕ НА АКУЛА

Превод: Марияна Димитрова

chitanka.info

Поглъщаща история за убийства, алчност, любов и мистерии от дълбините!

Майсторът на романи за корави детективи отново се завръща подобър отвсякога с „Мъжът с име на акула“ — брилянтен трилър, чието действие се завихря на Карибските острови. За обикновения наблюдател Мако Хукър прилича на застаряващ капитан на рибарска лодка, която хвърля мрежите си във водите на Бермудския триъгълник. Всъщност Хукър е правителствен агент в оставка. Но тук на острова той открива колко вярна е старата поговорка за шпионите: „Пенсионираш се от Компанията само когато умреш“.

Мако Хукър е изправен пред тайнствени инциденти с изчезнали хора и лодки. Докато се приближава към истината, Хукър осъзнава, че само позабравените му умения могат да го спасят.

*Мики Спилейн притежава енергия, която
никой друг писател не може да имитира!*

Ню Йорк Таймс

1.

Беше горещо, както винаги в района на Гълфстрийм в средата на юли. Откакто слънцето се беше издигнало, Хукър лежеше на стария платнен шезлонг и се наслаждаваше на странното усещане, че ярката светлина не само подсилва тена му, но и отмива всички преживени болки.

През последния час беше потънал в редовната си ритуална забрава, като се отдаваше изцяло на настоящето. Беше още един прекрасен ден, макар и прекалено горещ, за да му се наслаждават хората. От време на време над главата му с писък прелитаха птици, но не се гмуркаха и той знаеше, че рибата още не е излязла на плитко.

Въпреки че очите му бяха затворени, беше напълно буден и усещаше, че Били Брайт го гледа. Старият Били бе от малцината кореняци, останали по островите, и макар че кожата му едва се различаваше от тази на Хукър, за него белите хора си оставаха бели, колкото и забавно да беше, че природата допуска цветът им да се доближи до този на местните жители.

Хукър неволно се усмихна и отвори очи. За секунда срещна погледа на Били, после карибецът извърна глава, намести капитанската фуражка, която му беше дал новият шеф, вдигна капака на кутията за стръв, за да види дали няколкото златисти каранкса са още живи.

— Кога ще ми уловиш риба, Били?

Без да вдига поглед, Били отвърна:

— Ние не ловим рибата, господин Хукър, тя лови нас.

— Дано тогава го направи по-скоро — отвърна белият. — Нямаме нищо за вечеря.

Били хлопна капака и се обърна с повдигнати вежди.

— Господин Хукър, много хора съм водил на риба. Някои ходят на риболов заради тръпката, други украсяват стените си с трофеите, трети имат нужда от пари, а на вас ви трябва риба само за да се нахраните.

— Обичам риба.

— Винаги ли?

Хукър кимна.

— Да знаеш нещо по-хубаво от рибата?

— Може би жената...

— И аз обичам жените, но не и когато съм на риболов.

Били се замисли, после каза:

— От другата страна на остров Пеоле... живее една много хубава жена. Веднъж работих за нея и...

— Стига, не искам да ме уреждаш с жени. Улови ми риба.

Били Брайт лениво огледа небето.

— След малко, сър.

Вятърът се засили и старият дванадесетметров траулер леко се плъзна по водата. Хукър се усмихна и си взе нова кутия бира, остърга леда по стените ѝ, сложи я в стиропорната поставка и я отвори. Очертаваше се още един хубав ден. Беше платил в брой за лодката и две хиляди галона високооктанов бензин в подземния резервоар на брега и можеше да се наслади на уединението си.

Познатите му на континента биха се учудили, но те толкова се мразеха взаимно, че едва ли се сещаха за него. Да са живи и здрави! Хукър се беше пенсионирал и ловеше риба. Никога досега не се беше прехранвал с риболов и не беше подозирал, че ще го прави, но ето че беше станало точно така.

Макарата се въртна бързо няколко пъти и Били веднага погледна натам. Хукър също. За няколко седмици беше научил какво може да означава това. Нещо опъваше здравето влакно, което издържаше до 40 килограма тежест, значи със сигурност беше голямо. Хукър бавно се изправи, извади въдицата от гнездото и се приготви да засече, когато моментът настъпи.

Влакното отново се разви, но той не помръдна.

— Рибата си играе с мен, Били.

— Тя обича това, сър.

— На каква дълбочина е стръвта?

— Няма двајсет метра.

Хукър кимна и нави малко влакно.

— Подай ми бирата.

В мига, когато Били посегна, рибата дръпна силно. Дърпането беше толкова рязко, че Хукър засече, без да мисли. Били точно се

канеше да му каже, че макар че е бял и му е шеф, нищо не разбира от риболов, когато видя влакното да се опъва и преглътна думите си, защото дори нещастните сухоземни плъхове понякога могат да извадят късмет.

Хукър прочете неизказаната мисъл по лицето му.

— Не съм я изпуснал. Усещам как поглъща стръвта. В кърпа ми е вързана.

Били сви рамене и отстъпи, за да гледа как новият му приятел ще се справи с въдицата. Отслабнал е, помисли си той. Тлъстините му се бяха стопили и сега си личеше, че някога е бил силен мъж. За кратко време кожата му беше станала почти черна от слънцето, а косата му съвсем изсветля. Дори веждите и космите под мишниците му бяха придобили странен жълтеникав цвят. За миг карибецът се зачуди защо с него не става така, но видя, че Хукър печели в битката срещу бъдещата им вечеря, и взе гафера, за да я извади на борда.

Хукър залитна и едва не падна по гръб.

— По дяволите! — изруга той и бясно завъртя макаратата.

— Не се е откачила, сър — каза Били.

— Просто изчезна нанякъде — отвърна Хукър. — Дано да обичаш каранкси за вечеря.

— Не са толкова лоши. — Били се усмихна, наблюдавайки внимателно как шефът му вади куката от водата.

— По дяволите! — отново изръмжа Хукър, когато видя главата на петдесеткилограмово ухахо, увиснала на стръвта.

— Господин Акула ви превари, сър. И той обича риба за вечеря.

— Тогава аз ще вечерям с него.

Били поклати глава.

— Много е голям, сър. Ето го там — посочи той, — вижте колко е едър.

Беше само сянка, но нямаше съмнение чия е. За миг изчезна, после бавно изплува и Хукър я видя в цялата ѝ дължина. Акулата се обърна настрани и голямото ѝ черно око сякаш се втренчи в него.

— Само да ми падне този скапаняк! — каза той.

— Защо, сър? И господин Акула трябва да яде.

— Но не моята риба, Били.

— Има риба за всички. Довечера ще направя задушено от тази глава.

- Шегуваш ли се?
- На лицето на Били се изписа обида.
- Не ви ли харесва как готвя?
- Да си чул да се оплаквам?
- Тогава задушеното ще ви хареса.
- Били...
- Да, сър.
- Първо махни очите.
- Сър, те са най-вкусни.
- Направи го заради мен, моля те.
- Щом казвате, сър — колебливо отвърна Били.

Трябваше да признае, че вечерята беше много вкусна, макар че Били не му позволи да погледне в старата нащърбена тенджера. Хукър отопи последните остатъци от соса с домашно изпечения хляб и се зачуди дали лудият карибец беше махнал очите на рибата. Но сега тази мисъл не го притесни особено. Когато дойде на островите и видя какво слагат в местните гозби, желанието му да ги опита беше точно колкото да скочи в септична яма. Сега ядеше почти всичко. Освен очите. Не можеше да го преодолее. Очите не бяха за ядене.

Били взе чинията му и извади нова бира точно когато от радиостанцията се понесоха прашене и хрипливи звуци. Речта беше бърза, стакато от гъргорещи звуци, които приличаха повече на шум от статично електричество, отколкото на говор. Макар да не разбираше и дума, Хукър се досети какво става. Вероятно някой от островитяните беше изпаднал в паника, защото е свършил бензина и не може да стигне до брега. Погледна часовника си. Оставаше час и половина до мръкване.

Суеверни бабички, помисли си Хукър. Нищо не можеше да накара някого от местните да остане в морето след залез. Преди два часа Били беше обърнал „Мидена яхния“ към Пеоле. Оставаша им само 45 минути път до острова и Били беше доволен. И тази вечер нещото, което „ядеше“ лодки, нямаше да го хване.

За миг радиото замлъкна и Хукър попита:

- Кой беше, Били?
- Питър от пазара, сър.

В гласа му прозвуча тревога, която се изписа и на лицето му. Беше присвил устни и очевидно мислеше за другите лодки и хората,

загинали в тях, за ужасния Хищник, който бродеше в океана.

— Проблем ли има?

— Лодката му току-що е била ударена.

Хукър скочи.

— Къде се намира?

Били посочи на северозапад.

— На дванадесет мили нататък.

— Какво е положението?

— „Сукан“ бързо се пълни с вода, сър.

— Какво го е ударило?

— Питър каза, че нещо се надигнало от дъното.

— Били, дълбочината там е над хиляда и двеста метра... Няма рифове, нито скали!

— Нещо го е ударило, сър. Той смята, че дъното е било отхапано.

— По дяволите, Били...

Но карибецът вече се беше обърнал и насочваше лодката навътре. По лицето му се смесваха тревога за приятеля му и страх. Нямахме часовник, но можеше да определя времето с точност до секунди. Надяваше се да стигнат до „Сукан“ и да се върнат преди над океана да падне мрак.

Хукър сви рамене и извади бинокъла от шкафчето. На него лично му беше все едно, ако ще и цяла нощ да останат във водата — не би имал нищо против да хвърли въдиците по-надълбоко, — но до изгрева Били щеше напълно да откачи. Беше принуден да се съобразява с местните обичаи. Нямахме друг избор.

Били забеляза точката на хоризонта преди него и каза:

— Ето го „Сукан“!

Хукър погледна нататък и зърна лодката. Беше стара, произведена през 30-те години. Пресметна на око, че е дълга около десет метра. Беше силно полегнала наляво, носът ѝ сочеше към острова, а тънката ивица дим показваше, че моторът все още работи.

Докато я гледаше, тя се наклони още повече и димът секна. Една фигура се появи от кабината, махна към тях и отново изчезна вътре. Радиото пак запраця и в продължение на цяла минута ги засипва с отривист говор.

Били обърна глава и каза:

— Потъват, сър. Моторът не работи.

— Колко време им остава?

— Десет минути, сър. Запушил е дупката с дюшек, но той няма да издържи дълго.

— Ще успеем ли?

— Да, сър.

Хукър се усмихна и погледна към небето.

— Но няма да се приберем по светло, нали?

В този миг Били Брайт изпита огромно желание да намрази шефа си. Да го мрази от все сърце заради несериозното му държание сега, когато от смъртта може би ги делиха само мигове. Да го мрази, защото не уважава странните създания, които обитаваха безбрежните води на океана и не се бои от тях. Но не можеше, защото Хукър беше добър човек. Сигурно на сушата е бил безжалостен, защото белезите му показваха, че е водил смъртоносни схватки, а щом още беше жив, значи ги беше спечелил. Островитяните можеха да преценят кога един човек не е добър, а този не беше лош.

— Няма да успеем да се приберем преди мръкване — накрая отвърна Били.

— Страх те е да не бъдеш изяден ли?

— Не горя от нетърпение — каза Били, надявайки се, че Хукър ще смени темата.

— Какво би могло да изяде цяла лодка, Били?

— Не знам, но пет вече бяха изядени, сър. Тази е шестата.

„Сукан“ вече се виждаше и с просто око, затова Хукър свали бинокъла.

— Сигурно някое от буталата на двигателя е пробило дъното.

— Ако беше така, Питър щеше да ми каже.

— Може ли да разбере?

Били кимна.

— Той поправя двигатели. Не е много добър, но се справя. Каза, че нещо го ударило. Че отхапало част от дъното.

Заобиколиха старата лодка и на заден ход се насочиха по вятъра. „Сукан“ бързо потъваше. Висок слаб островитянин и пълничко дете се бяха облегли на релинга, вече почти залят от водата. Когато „Мидена яхния“ доближи, те скочиха на борда. Хукър ги издърпа едновременно. Питър от пазара кимна почти официално, раздруса ръката на белия и застана до Били.

„Мидена яхния“ заобикаляше бавно „Сукан“, когато пред тях се изправи дъното ѝ. Нещо в потъващата лодка силно изскърца, разкъсвайки дърво и метал, после корпусът се преобърна напълно и за три секунди покритото с миди дъно остана пред очите им, преди да изчезне напълно под водата, сякаш всмукано от гигантска сламка.

Това беше напълно достатъчно за Хукър.

Искаше му се да не го беше видял.

От дъното липсваше огромно парче. Дупката се открояваше ясно заради стърчащите стоманени пружини и пълнежа от дюшека, с който Питър я беше запушил. Но не това порази Хукър.

За тези няколко мига беше видял ясно по дъното равномерно раздалечени петнадесетсантиметрови следи от зъби. Имаше чувството, че внезапно се е озовал сред ледения вятър на Аляска.

Бързо се обърна, за да разбере дали някой от другите ги е видял, но очите им бяха вперени в залязващото слънце и далечния хоризонт. Хукър тихичко изруга в недоумение, после си отвори нова бира. Погледна картата и видя, че навлизат в зоната с дълбочина 600 метра.

Може би съм си въобразил, помисли си той, или пък старите подгизнали дъски са се счупили около подпорите. Опитва се да възстанови в ума си видяното, но образът беше неясен. Отпи от студената бира и поклати глава.

Ама че работа, май започваше да става суеверен като смахнатите островитяни.

За щастие Хукър хвърли старите гуми през борда, преди Били да удари катера в кея. Обикновено той с лекота плъзгаше „Мидена яхния“ на мястото му, но този път се движеше твърде бързо, старата скоростна кутия не можа да превключи на задна веднага, а когато успя, вече не бяха в подходяща позиция. Корпусът потръпна от силния удар в пристана, който можеше да бъде фатален, ако фендерите не бяха го омекотили.

Хукър седна на кашона с бира, за да не се разпилеят кутиите. Утре Били щеше да разгледа щетите и да почисти, без да каже дума, както се очакваше от всекиго, който е сгафил.

Ама че безумие, мислеше Хукър. Всички се боят да не бъдат изядени. Докато допиваше бирата си, погледна лодките от двете страни на „Мидена яхния“. Бяха прогнили корита, закърпвани с изхвърлени от океана дъски и ръждясали пирони. Някои от тях потъваха на котва при

спокойно време, а понякога се разпадаха в океана като вълнен пуловер в пералня. А тези хора си мислеха, че шест от тях бяха потънали внезапно, защото нещо ги е изяло.

Хвърли кутията в кошчето и посегна за нова.

Проклетите следи от зъби по дъното на „Сукан“ непрестанно се въртяха в ума му като спомен от кошмарен сън.

Първият половин час на плажа мина като церемония. Една лодка беше изгубена, а собственикът ѝ едва не се беше простил с живота си, затова историята беше разказана многократно с промяна и украса на подробностите. При петото преразказване всички добавяха по нещо. Ако Хукър не беше нападнал здраво студената бира, би се заклел, че сънува.

Някой добави дърва в огъня и пламъците осветиха тревогата по лицата на слушателите. Във всяко друго отношение те приличаха на издялани от дърво статуи.

И преди този ден тревогите не им даваха мира. Хищникът се появяваше винаги нощем и те се чувстваха спокойни, когато плаваха през деня. Но сега всичко се бе променило. Гладът беше принудил кошмарното създание да потърси храна посред бял ден.

Питър от пазара отговаряше на въпросите искрено, внимателно обмисляйки всяка дума. Били на път за брега, времето било хубаво, а морето спокойно. Нищо не подсказвало, че Хищника е отдолу. Птиците крещели и се реели над тях, но това било защото „Сукан“ носел добър улов и момчето изхвърляло умрялата стръв в килватера.

Всичко станало внезапно, дори гънчица не нарушила гладката повърхност на морето, не се чул и звукът, който предхождал нощните нападения. В един миг усетили странна неприятна миризма, после „Сукан“ подскочил от силен удар по дъното и Хищника изчезнал. Като видели голямата пробойна, Питър изкарал един дюшек на палубата, вързал единия му край за перилата, пхнал го под кърмата и запушил дупката. Единственото, което можел да направи, било да се обади по радиостанцията за помощ и да се надява, че някой ще го чуе. За щастие „Мидена яхния“ бил наблизко.

Хукър смачка празната кутия в ръката си и я метна в огъня, после се надигна и направи знак на Били да го последва. Отново изпитваше онова дразнещо чувство, което го бе спохождало многократно в миналото — че нещо се случва, а той вижда само отделни частици от

него. За няколко месеца шест местни лодки бяха потънали в района. Не беше направено с цел застрахователна измама, защото не можеха да си позволят застраховка, а и никой островитянин не би унищожил единственото си средство за препитание.

— Какво искате да ме питате, сър?

— Мисля, че знаеш, Били.

Той по-скоро отгатна, отколкото видя, че карибецът сви рамене.

— Защо не ми кажеш онова, което очевидно всички знаят за тези потънали лодки?

— Били изядени, сър. В морето има хищник...

— Стига, Били!

— Белите хора от континента наричат това място Бермудски триъгълник — каза най-накрая Били. — Там били потънали много повече хора, отколкото нашите шест лодки.

Навлизаха в светлината на керосиновите лампи, които висяха от покрива на верандата на бунгалото им. Хукър спря и погледна Били.

— Ще ти кажа нещо, приятелю. В океана денонощно се движат много кораби и в хубаво или в лошо време е нормално да има много повече инциденти, отколкото в някое езеро. Разбираш ли ме?

Били кимна колебливо.

— Случили са се няколко необясними събития, после някой алчен за сензации журналист е измислил историята с Бермудския триъгълник и я представил достатъчно убедително, за да предизвика всички следващи небивалици. Да не мислиш, че ние вярваме в нея?

— Вашите вестници и радиото...

— Глупости! Виждаш ли корабите в морето? А самолетите над главата си? Мислиш ли, че „Еко“, „Шел“ и хиляди риболовци биха рискували живота си, ако историята беше вярна?

Този път Били леко се намръщи. Несъмнено в думите на шефа му имаше истина. Дори сега на хоризонта се виждаха светлините на пет кораба и очевидно никой там не се страхуваше от Хищника.

— Искате да ме питате нещо, сър.

— Да. Защо не ми каза за онзи звук, който се чува преди лодките да бъдат ударени?

— Защото нямаше да повярвате.

— И защо?

— Защото са чули дишане. Усетили дъха му и той бил отвратителен като миризмата на мъртвата риба, която остава на брега след аления прилив.

— Всички ли са го чули?

Били бавно поклати глава.

— Четирима. — Той замълча и лицето му се изопна. — Моите приятели Пока и Луле... са го видели.

— Как изглежда?

Ново поклатяне на главата.

— Било е... просто мрак. Много голяма сянка. По-черна от нощта. Дори звездите помръкнали.

Разбира се, помисли си Хукър, в необяснимото винаги трябва да има нещо романтично, а какво по-впечатляващо от тежкото зловонно дишане и тъмната сянка. Но шест лодки бяха потънали, двама души бяха изчезнали, а той самият бе видял следите от зъби по дъното на „Сукал“.

По дяволите, трябваше да има причина за всичко това.

— Ела вътре, Били. Да извадим картите.

Два часа по-късно Хукър беше проучил детайлно Пеоле и Ара — острова на север от него — и запомни всичко, което Били му каза. Нямаше заливче, хълм или скала, които карибецът да не познаваше в детайли. После Хукър нави картите и ги пхна обратно в пластмасовите им калъфи.

— Какво търсехме, сър?

— Знаеш ли какво е саботаж, Били?

— Да.

— Ако някой от тези капитани е знаел нещо... Дори без да го съзнава... И някой е поискал да го елиминира...

— Сър — прекъсна го Били, — мислили сме за това. Тук никога не са идвали пиратски кораби. Няма заровени съкровища. Дори сега всяко лято пристигат студенти от Маями със смешни машинки, които търсят метал. Откриват кутии от бира, може би по някой стар гаечен ключ, но нищо друго.

— Знаеш ли, приятелю, ти си много по-умен, отколкото мислех.

— Въпреки това няма да плавам нощем.

— А през деня?

— Налага се, сър. Не обичам да гладувам. — Лека усмивка се появи на обветреното му лице. — А и не е било саботаж, сър.

Хукър му се усмихна в отговор и кимна.

— Саботьорите не биха си губили времето да правят фокуси с лош дъх и големи черни сенки, нали?

— Не.

— Наистина ли вярваш в това, Били?

Карибецът стана сериозен.

— Казаха ми го приятели, затова вярвам, сър.

— Аха. — Хукър погледна часовника си. Беше почти полунощ. — Ще ми направиш ли услуга, Били?

С широка усмивка, от която зъбите му проблеснаха, Били отвърна щастливо:

— Да, сър. Каквото кажете, сър.

— Моля те, престани да ме наричаш „сър“.

Известно време Били внимателно се взираше в шефа си. Обичаите на белите хора от сушата са много объркани, мислеше си той.

— Господин Хукър, съ... Господин Хукър, аз...

— Остави и това „господин“. Ние сме приятели.

— Няма да бъде учтиво. Пък и не знам първото ви име.

Хукър почувства как в гърдите му се надига смях.

— Ако искаш вярвай, първото ми име е Мако.

— Но... така се казват онези свирепи акули, които лодките от Маями идват да ловят тук...

— Били, това е било моминското име на майка ми и тя толкова го харесваше, че ме е нарекла така. Тук така наричат акулите, но в нейната родина било обикновено ирландско име. Затова избирай... Хукър или Мако, само недей...

Били вдигна ръка.

— Да закъснявам със закуската.

— Позна.

— Разбира се. А сега отивам да спя.

Хукър кимна и отиде до радиото. Всички часовници на острова бяха механични и ако човек не ги сверяваше всяка вечер с радиостанцията от Маями, никога не знаеше колко е часът. Не че това имаше особено значение. Натисна бутона, изчака, после намери

станцията. Когато чу часа, нагласи часовника с осем минути напред, после изпълни вечерния си ритуал — прослуша всички канали, за да разбере какво става с нощния плавателен трафик.

Когато стигна до канала за аварийни съобщения, за втори път почувства студения полъх на ужаса, защото гласът, макар и сдържан и професионален, беше толкова настойчив, че веднага му стана ясно — отново имаше инцидент. Според посочените координати „Кралицата на Арико“ се намираше на четиринадесет мили от Пеоле и бързо потъваше. Нещо я ударило със страхотна сила отдолу, разтърсило я като куче кокал и отпрало дъното ѝ. Екипажът се качваше по лодките и радистът прекрати предаването.

По канала за връзка между корабите хвана разговора между най-близките до местопроизшествието. И двата щях да пристигнат там до тридесет минути. Американският кораб „Понтерой“ от бреговата охрана беше на час от мястото и се отправяше натам с пълна скорост.

Хукър спря радиото, излезе навън и се вгледа в тъмния океан. Водата беше толкова спокойна, че шумът от прибоя не се чуваше. Лесно ще ги спасят, прецени той. Един път и природата да е на страната на пострадалите.

Внезапно си помисли какво ли би било да седиш в малка лодка и да знаеш, че всъщност не си сам, че под теб се простират непознати дълбини... в които се крие нещо.

Несъзнателно беше стаил дъх и сега го изпусна със свистене през стиснатите си зъби. С всеки изминал ден все повече заприличваше на Били. Почти беззвучно прошепна нещо неразбираемо и поклати глава.

2.

От мостика на някогашния миночистач Чана Стърлинг изучаваше бреговата линия на остров Ара през спортния си бинокъл. Огледа пристанището с разнебитените хелинги, докато стигна южния му край, където щеше да акостира „Телиг“.

Беше в дълбоководната зона — единственото място, където можеше да пристане кораб, газец над два метра. Макар че компанията беше наела мястото за 99 години, не беше необичайно островитяните да закотвят там някое старо корито само за да се отърват от него. Последните два пъти, когато бяха работили в този район, трябваше да извличат потъналите кечове, преди да заемат мястото си.

— За разнообразие този път няма никой — каза тя. Застанал на руля, Ан Колбърт хвърли поглед във водата и кимна. Слънцето отново беше напукало устните му и той потърси в джоба си тубата с крем, за да ги намаже. Многото месеци, прекарани в океана, бяха потъмнили силно кожата му, но след седмица почивка излагането на слънчеви лъчи я беше зачервило и тази нова отсянка подхождаше на стегнатата му фигура. През изминалите три дни не беше говорил много. Мълчанието беше обичайно за него, пък и това пътуване му дойде в повече. Компанията трябваше да го пенсионира в края на миналия месец, когато изскочи този проклет проблем. Монро беше болен от пневмония и работодателите на Ли се бяха позовали на клаузата в договора му, която позволяваше да го задържат на работа. Така той отново се озова на Карибите, вместо в новата си ферма във Върмонт.

— Огледай пак канала — каза той. — Преди две седмици тук имаше ужасно сблъскване.

Чана отново се загледа в дълбоководната зона, маркирана с шамандури, които стигаха чак до пристанището.

— Този път нищо не стърчи отдолу.

Тя се наведе и погледна дълбокомера. Под тях имаше десет метра вода, които достигаха до дванадесет по време на прилив. Преди осем години компанията беше издълбала този канал, след взривяване на

солидни коралови образувания с надеждата, че жителите на Ара няма да смеят да го използват, но за тях той беше само още един белег за натрапничеството на хората от континента и те изхвърляха в него всичко, което можеше да потъне.

Колбърт навлезе в канала и доближи кораба толкова плавно до пристанището, че пеликанът, кацнал на кея, дори не трепна. Чана слезе първа и метна въжето от носа около железния кнехт, после отиде на кърмата, за да помогне на екипажа да разтовари част от оборудването.

Този път то не беше голямо. Задачата им беше да осъществят контакт със „Сентиля“ и тайно да проучат и анализират скорошното изчезване на няколко лодки и кораби в четвърти сектор. Загадъчните истории, които местните жители разказваха за потъналите плавателни съдове, бяха истинско пиршество за журналистите при настъпилото затишие на политическата сцена. Всичко случило се някога в Дяволския триъгълник беше разровено, две телевизионни мрежи бяха изпратили снимачни екипи в района и един от тях беше заснел невероятния разказ на оцелял пътник от чартърен кораб.

Обикновено в подобна ситуация нищо не можеше да се направи, но президентът на компанията за круизи и капитаните на някои от чартърните кораби с по-дълги маршрути от Маями се бяха уплашили, че печалбите им ще намалее, и бяха изложили опасенията си сред определени политически кръгове, за които това беше от значение. Така Вашингтон беше принуден да се задейства по своите неведоми пътища.

От три месеца държавният научноизследователски кораб „Сентиля“ провеждаше детайлно проучване на океанското дъно по причини, които не бяха обявени публично. Естествено беше да изпратят друг плавателен съд, който да го снабди с необходимото, и тази задача беше възложена на „Телиг“.

Никой не знаеше, че „Телиг“ е само камуфлаж за високотехнологичната апаратура на „Сентиля“, обслужвана от група учени, способни да проведат океански изследвания от всякакво естество.

Когато всичко беше свършено, Колбърт остави кораба под командата на Джо и Били Хейнс и се присъедини към Чана. Извади лулата от устата си и посочи с нея към брега.

— С всяка изминала година Бъргър става все по-дебел.

Те се загледаха в закръгления мъж на средна възраст, който изучаваше лодките от пристана.

— От него не се иска да покрива физически показатели — каза Чана. — Казаха ми, че изглеждал така и като новобранец. — Тя махна с ръка и дебелият мъж ѝ отвърна. — Чудя се защо не идва да ни посрещне.

Колбърт се усмихна и поклати глава.

— Защото страда от морска болест. Не може да слезе дотук. Да идем да пийнем нещо.

Чарли Бъргър ги посрещна със здраво ръкостискане и прословутата си усмивка. Въпреки горещината той носеше крепонен костюм на райета и лекьосана вратовръзка, защото смяташе, че така прилича на Сидни Грийнстрийт от „Казабланка“.

— Надявам се, че сте пътували добре — каза той.

— Никакви проблеми — отвърна Чана. — Обичайното скучно пътуване.

Бъргър погледна към хоризонта и леко потръпна.

— Разбрахте ли за „Кралицата на Арико“?

Чана кимна.

— „Понтерой“ точно беше стигнал до тях. Прибраха целия екипаж от спасителните лодки. Чухте ли нещо ново?

— Тук нищо не се знае. Сигурно ще ги разпитат в Маями и ще прочетем всичко във вестниците. Съобщението на радиста, че нещо захапало дъното на кораба, е пълна идиотщина. Били са на 150 метра дълбочина.

— Нещо ги е потопило — кисело каза Колбърт.

— Така е — призна Бъргър, — но по-вероятно нещо да е избухнало в трюма. „Кралицата“ правеше редовни обиколки по всички горещи места в Южна Америка и ако е превозвала муниции, които внезапно са се взривили, всичко си идва на мястото.

— Знаеш ли нещо, за което компанията не е уведомена? — попита Чана.

Внезапно Бъргър усети студени тръпки и избърса потта от челото си. Безумните политически игри бяха изсмукали доста от жизнеността на компанията, но тя все още беше могъща сила, чието влияние се усещаше навсякъде по света. А Чана беше негов пряк началник.

— Май съм бил в тропиците прекалено дълго — каза той. — Отново се чувствам като Сидни Грийнстрийт.

Той се намръщи при тази мисъл и се изкашля многозначително като Хъмфри Богарт в „Малтийския сокол“. Дяволски добре го имитирах, помисли си.

Завиха към паянтовата сграда, над чийто вход с боя беше написано „БАР“. Вътре ги посрещна изненадваща прохлада. Бетонният под непрестанно се навлажняваше от водата, течаща през равномерно пробитите дупки в една триметрова тръба, а свежият океански бриз преминаваше през цялото помещение.

— Тук не са ли чували за икономии на вода? — попита Чана Бъргър.

— Не се налага — отвърна той. — Идва от артезиански кладенец. Предполагам, че извира от земята още откакто е бил образуван островът. — После ги поведе към една маса, която явно използваше винаги, ако се съдеше по размера на стола в единия ъгъл. Беше ръчно изработен, голям и много здрав. Бъргър се усмихна, когато седна на него, и доволно се отпусна. — Човек има нужда от някои малки удобства — каза той. Махна с ръка и барманът се появи с кана студена бира и три чаши. Когато им наляха, Бъргър вдигна тост за пристигането им и попита: — Е, откъде да започнем?

Чана бръкна в чантата си и извади пудриера, която постави до чашата си. Изобщо не приличаше на миниатюрен магнетофон.

— Добро оборудване — одобрително кимна Бъргър. — За колко време стига една касета?

— Час и петнадесет минути.

— Няма да ни трябва толкова много. Ще задавате ли въпроси или аз да ви разкажа.

— Тъй като имаме всичките ти доклади, най-добре ни разкажи новото, а после ще те разпитаме.

— Добре, но искам да знам какво ви интересува. Едно е сигурно — тези лодки са били потопени. Няма начин островитяните да са го направили сами или да си го причинят един на друг. Проблемът е, че историите, които казват, са нелепи. Всяка нова е по-невероятна от предишната.

— Как така?

Бъргър разпери ръце и сви рамене.

— Тези хора са... нали знаете, островитяни. Вярват в много странни неща, а когато става дума за суеверие, никой не може да се сравнява с тях. Ако един види нещо или каже, че го е видял, следващият го преувеличава двойно и не можеш да ги разубедиш, нито да ги обвиниш в лъжа. Направиш ли го, повече изобщо няма да говорят с теб.

Чана кимна намръщено.

— Има ли нещо общо в историите им?

— Да. Нещо се опитвало да ги изведе. И то доста успешно.

— Това са глупости и ти го знаеш.

— Да, но те не го знаят. Освен това били го видели...

— В доклада ти пишеше „не в действителност“.

— Така е — съгласи се Бъргър. — Имало нещо в нощта. Видели го на фона на звездите. Чули дишането му и усетили, че дъхът му мирише лошо.

— Възможно ли е да са го измислили?

Бъргър допи бирата си и отново си наля.

— Напълно. Знам, че са измисляли далеч по-страшни неща. Лошото е, че не можеш да разбереш. Ако щеш с полиграфа ги проверявай, по нищо няма да си проличи, че лъжат. Напълно си вярват.

— А ти какво мислиш, Чарли?

След кратко мълчание Бъргър я погледна сериозно.

— Задачата ми е да работя само на местно ниво, Чана.

— Ще го приемем за аргументирано предположение. Тук си вече двадесет години, така че мнението ти има значение.

— Добре — каза той. Извади от джоба си част от карта и я разстла на масата.

— Къде е останалата? — попита Колбърт.

— Не ни трябва. — Бъргър беше оградил областта източно от островите Ара и Пеоле и почука с показалец по нея. — Онова, което ни интересува, е тук, не ни трябва целия Триъгълник. Напоследък се случиха няколко инцидента във от тази зона, но те са напълно обяснени. Всичките странни истории са станали тук.

— Какво означават цифрите?

— Редът, в който са потънали. Забележете, че няма закономерност, освен че най-ранните произшествия са били по-близо до островите. Следващото е на сто мили, другото на осемдесет мили

на юг, после по-наблизо пак на юг, на сто и петдесет мили на север и накрая „Кралица Арико“, която потъна на сто и десет мили източно оттук.

Чана завъртя картата, разгледа я и я подаде на Колбърт. Когато той свърши, погледна през масата и попита:

— Какво мислиш, Чарли?

— Каквото и да ги потапя — замислено каза Бъргър, — не стои на едно място. Очевидно ги търси.

— Глупости! — почти изсъска Чана.

После млъкна и погледна Колбърт. Изражението му беше същото като на Бъргър — сякаш обсъждаха нещо, в което не вярват напълно, но нямат избор, защото доказателствата са пред очите им. Чана се разсмя, за да разсее напрежението.

— Стига шеги. Да нарежем теорията за чудовището и да потърсим други възможности. Има ли нещо интересно, свързано с политиката, Чарли?

— Само онова, което чух от рибарите. Те наблюдават, но никога не правят заключения.

— Това е наша работа — обади се Чана.

— Да. Видели са много кубинци във водата.

— Тук винаги е имало много кубинци.

— Знам. Номер пет на картата беше кубинец. Лодката му потъна като останалите и той беше също толкова уплашен.

— Това няма нищо общо с политиката.

— Не, но това, че друга кубинска лодка се притече и взе двамата оцелели от спасителния кораб, преди да стигне до брега, може би има. Траулерът, който потъна, газел дълбоко, защото трюмът бил пълен с улов. Но според един от рибарите, които ги видели на юг, това едва ли е вярно, защото мрежите им били изпокъсани и изгнили, точно както месец преди това.

— Какво мислиш, Чарли?

— В Южна Америка не се внасят наркотици, а оръжие.

— Значи са имали на борда руско оръжие. Ако е било така, компанията сигурно го знае.

Колбърт кимна неопределено и каза:

— Може би затова е потънала. Компанията обича да напомня на кубинците, че ги държи под око.

— Възможно е — каза Бъргър. Отпи отново от бирата си, после остави чашата и се приведе напред. — Знае ли компанията за трите мини, които са били изхвърлени на южния край на остров Скара?

Чана и Колбърт се спогледаха. Това беше нещо, за което не ги бяха осведомили, следователно компанията едва ли беше информирана.

— Кога стана това?

Бъргър сви рамене.

— Не мога да определя точно, но се появили по различно време, може би в период от четири седмици, и още са там.

— Защо не си докладвал? — попита Чана.

— Защото разбрах едва вчера. Скара не е голям остров... Няма вода, растителността е малко, само няколко дървета... Никой не живее там и мините били забелязани случайно от рибари, уловили няколко морски костенурки в района.

— Знаят ли какво са видели?

— Разбира се. Виждали са достатъчно от тях през войната.

— Трябвало е да кажат нещо!

— Защо? Тези мини няма да причинят вреда. Каквото бъде изхвърлено на Скара, си остава там. Като сметище е. Очевидно теченията носят всякакви боклуци. Спомням си за един стар слух, че през Втората световна един кораб потънал наблизко. Предполага се, че неколцина водолази със старите твърди шлемове са се гмуркали до него, но нямало нищо за плячкосване. Говори се, че на палубата било пълно със сандъци с мини.

Колбърт нетърпеливо почука по масата, на лицето му беше изписана загриженост.

— Това не е слух. Корабът се казва „Алберта“. Торпедо го улучило в носа, опитали се да стигнат до някой от островите, но не успели и миноносецът потънал на деветдесет метра дълбочина.

— Откъде знаеш? — попита Чана.

— По онова време и аз служех на кораб, млада госпожице. На американски миноносец.

Чана усети, че се изчервява, и си наложи да се овладее.

— Продължавай, Чарли.

Този път Бъргър не се обърна към нея, а погледна Колбърт и каза:

— Възможно ли е с течение на времето металните сандъци, в които са били мините, да са се разяли?

Колбърт се намръщи и стисна устни.

— Около тях би трябвало да са се образували коралови колонии.

— Тези мини имат положителна плаваемост, капитане. Възможно е от постоянното налягане коралът да се е пропукал.

— Не — след кратка пауза каза Колбърт. — Не е възможно. Коралът би трябвало да удържи.

— А ако са им помогнали отвън?

— Какво искаш да кажеш? — попита Чана.

— „Сентия“ прави сеизмографски измервания в района, където се смята, че е потънал този кораб... „Алберта“. Взривиха сто килограма мощни експлозиви в различни точки и записаха ехото, отразено от дъното.

Чана разбра за какво намеква Бъргър и изруга:

— По дяволите!

Колбърт обаче се нуждаеше от повече аргументи.

— Вече не се използват експлозиви. Всичко се прави с електроника.

— Апаратурата им се повредила, а не искали да изостанат с графика си, докато я поправят, затова два дни карали по стария метод.

— Е? — попита Чана.

Колбърт кимна.

— Може да е станало така.

— Божичко! — каза Чана. — Цяла година ще събираме мини. Дано всички бъдат изхвърлени на Скара.

— Може и да не стане така — обади се Бъргър. Погледна отново към Колбърт и за пореден път изтри потта от челото си. — Не съм експерт по експлозивите, но преди доста време прочетох нещо в едно техническо списание. Пишеше, че САЩ произвеждат мини с програмирано износване. След определен период от време експлозивите няма да имат достатъчно мощност, за да причинят каквито и да било вреди. Чували ли сте за това?

Колбърт кимна.

— Да, но не го вярвам. Звучи ми като пропаганда.

— Не е задължително — възрази Бъргър. — Никой не иска след края на войната наоколо да се мотаят мини — нито победителите, нито

победените. Така че е напълно възможно.

— И така — обобщи Чана, — тези разпилени мини са още активни и макар и с намалена мощност, може те да са причината за потапянето на лодките. Взривовете не са били мощни, но достатъчни, за да ги пратят на дъното.

Бъргър поклати глава:

— Нещо такова.

— Това вече има общо с политиката. Ако тази теория се докаже, за всичко ще обвинят Чичо Сам и целият свят ще ревне срещу нас. В момента имаме само трите обекта, за които се смята, че са мини, изхвърлени на брега на пустия остров. Да спрем дотук, докато не видим за какво става дума. В момента официалната позиция е, че съобщените инциденти са просто съвпадение. — Чана знаеше, че в гласа ѝ се промъква скептицизъм, но продължи упорито. — За всички останали ние сме независима корабна компания, която снабдява „Сентиля“.

— Успех, госпожо. Ще ви трябва. — Очите на Бъргър се смееха.

— Защо?

— Защото след няколко дни пристига нов кораб, който ще се опита да заснеме всичко, до което се докопа. — Бъргър се усмихна и добави. — Една филмова компания го праща да снима филм за Бермудския триъгълник. Според сценария виновникът за катастрофите е морско чудовище.

— Ние нямаме нищо общо с тях — отсече Чана. — Това е напълно безвредна мисия, която дори не е била обсъждана публично.

Бъргър отново се изкашля гърлено и каза:

— Екипът на Холивуд няма да чака публична дискусия. Вече са заснели как „Понтерой“ спасява екипажа на „Кралицата на Арико“. Само им дайте шанс и те ще свържат събитията, а дори да не успеят, ще измислят нещо, което да ги обяснява.

— Знаят ли нашите за това?

— Да — отвърна Бъргър. — Обадиха ми се час преди да пристигнете. Инструкциите са в никакъв случай да не се набиваме на очи и да не даваме повод за търсене на официално становище по случая. Иначе да му мислим.

От начина, по който го каза, кожата на Чана настръхна. Тя знаеше как действа компанията при специални обстоятелства.

— Или да му мислим? — Опитва се гласът ѝ да прозвучи безгрижно.

— Да. Понякога се плаша колко далеч в бъдещето вижда „компанията“. От няколко месеца имат човек на острова.

— Какво!

— Чувала ли си за човек на име Хукър? Мако Хукър? Голяма клечка. Той очисти онези двама руснаци в станцията на метрото в Ню Йорк. По времето на студената война.

— Хукър се пенсионира — тихо каза Чана.

— Мислех, че в неговия отдел се пенсионираш само ако те убият.

— Съжалявам, не знам кой е неговият отдел.

Бъргър скептично я изглежда.

— След оттеглянето си от служба се е установил съвсем наблизо, само на дванадесет мили оттук. Купил си е дяволски добра лодка с местен капитан, който познава тези води като петте си пръста. Както обикалят, съвсем скоро и Хукър ще ги опознае.

— Той се пенсионира — настоя Чана. — Всъщност Държавният департамент го принуди.

Бъргър изсумтя и се върна към грубите си островитянски маниери.

— Държавният департамент е банда глупаци. Ако бяха оставили нещата в ръцете на компанията, нямаше да стигнем дотук. Проклети идиоти! — Той изненадващо вдигна поглед към очите на Чана и я хвана неподготвена. — Не знаех, че познаваш Хукър.

— Срецали сме се — каза тя.

Тонът ѝ беше достатъчно убедителен и само Колбърт забеляза как ръката ѝ се свива в юмрук върху масата.

Върхът на оранжевочервеното слънце се скри зад хоризонта, хвърляйки последен поглед към морето. Беше тихо, само малки вълнички се плъзгаха почти безшумно към брега. Пасаж херинги, голям колкото футболно игрище, се появи като черна сянка във водата и движението му набразди повърхността ѝ, която проблесна под угасващата слънчева светлина. После изчезна така бързо, както се беше появил. Ято птици се рееха над него, без да проявяват интерес,

защото вече бяха сити и бързаха да се приберат у дома. Маршрутът им беше точен и не търпеше отклонения.

Когато първата птица нададе дрезгав пронизителен крясък, малкото ято се раздели и обзето от внезапен ужас, заобиколи мястото, където допреди миг се намираха херингите. Птиците бяха прелитали по този път стотици пъти и инстинктивно следваха законите на природата, от която самите те бяха част.

Но очевидно бяха видели нещо твърде необичайно, за да бъде естествено. Не можеха да разберат какво е, но от него лъхаше заплаха като в присъствието на хищник. Беше само черна сянка, огромна и смъртоносна, и те усещаха, че дебне някого. След като я заобиколи, ятото отново се събра и продължи полета си към дома. Малко по-късно птиците бяха забравили за случилото се, но при следващите полети инстинктът щеше да ги кара да избягват това място.

За миг сянката придоби плът и горната ѝ част леко набразди повърхността на океана. Движеше се на юг-югоизток толкова бързо, че след нея оставаха само малобройни мехурчета. После, сякаш беше видяла или подушила онова, което ѝ беше необходимо, сянката започна да потъва, докато изчезна от поглед.

Джо Търки беше може би най-възрастният човек на Пеоле и Ара — поне така смятаха островитяните. Той познаваше всички и знаеше всичко, което някога се беше случвало тук. Някои казваха, че си спомнял дори Големия бял флот, корабите на САЩ, които бяха направили прочутата околосветска обиколка в началото на двайсети век.

Но старецът не се излежаваше по цял ден на плажа. Два пъти седмично той излизаше в морето със своята самоделна рибарска лодка, проверяваше дали четиридесетгодишният извънбордов двигател работи и го изключваше, а после вдигаше единственото платно. Старият двуцилиндров мотор наистина не ставаше за постоянна употреба. Той беше неговата гордост, както електрическата пералня на приятелката му Лула, в чиято къща нямаше електричество. Но Джо го беше поставил на лодката, защото беше предпазлив човек.

Тази нощ те го наобиколиха край огъня, за да чуят отново историята му. Денят бил успешен, дори много, и той се намирал на два

часа път от острова с достатъчно риба за много седмици напред. Да, няколко лодки били изчезнали и се говорело какво ли не, но Джо познавал хората и само кимал, слушайки разказите им, без изобщо да им вярва. Самият той на два пъти бил си патил от мигриращи китове, а преди няколко години нещо откачило руля от стоманените щифтове на кърмовата греда. През онази нощ той тъкмо бил отпил голяма глътка бира от последната бутилка в сандъка с лед и седял с ръка на руля, наблюдавайки как пада мракът. Пред себе си виждал жълти точки светлина — в къщите на Пеоле палели лампите.

По някое време неусетно задрямал. Денят бил успешен, но изтощителен. Приливът бил нормален и лодката плавала по вятъра. Бил сигурен, че ако се случи нещо необичайно, ще се събуди. Така и станало. Събудил се рязко и започнал да души въздуха, внезапно разтревожен, защото в момента нямало вятър и платното висяло унило в неподвижния въздух. Дори водата сякаш била застинала — лодката дори не се поклащала. Приливната вълна я била извъртяла настрани и продължавала да я носи към Пеоле, макар и едва забележимо.

Нямало причина за тревога. Виждал светлинните на острова, звездите над главата му ярко светели на фона на тъмното небе и със сигурност скоро щял да се появи вятър. В противен случай винаги можел да запали двигателя, а после да се хвали как благодарение на него се е прибрал от открито море.

Затова се облегнал и загледал звездите. Вдъхвал уханието на морето. Когато вятърът спре, водата излъчва топлина и миризмата ѝ се променя — сякаш идва от самото дъно, където са скрити всичките ѝ тайни. От време на време усещал мириса на мъртва риба, чийто плвателен мехур ѝ пречи да потъне.

Открил едно по едно любимите си съзвездия, както винаги омаян от абсолютната им неподвижност във вселената. Лек полъх на неприятна миризма го накарал да сбърчи нос — приличала на острия дъх на риба, който съпътства аления прилив. Но тя му била позната и той отново се загледал в звездите, когато лодката леко подскочила. Аха, помислил си, сигурно вятърът ще задуха всеки момент. Но после погледнал платното и се намръщил. То още било отпуснато, а коприненият вимпел на върха на мачтата висял неподвижно.

Лодката отново подскочила. Неприятната миризма се носела откъм левия борд. Джо Търки вдигнал поглед и видял, че любимото му

съзвездие, което се намирало на хоризонта, е изчезнало. Не, не било изчезнало — просто той не можел да го види. Нещо му пречело, нещо по-черно от нощта скривало звездите и докато гледал, то погълнало още една част от нощното небе и обляло Джо със зловонния дъх на смъртта. Единственото, което успял да направи, било да изправи двигателя на стойката и да се опита да навие шнура на маховика с треперещи ръце. Когато успял, най-вече по силата на дългогодишния навик, дръпнал шнура с всички сили. Моторът се закашлял и оживял, Джо обърнал лодката към Пеоле и не погледнал назад, докато резервоарът не се изпразнил на около четвърт миля от брега.

По това време вече имало вятър, Джо стигнал до пристана, разтоварил рибата и осъзнал, че тази история може да надмине всички слухове из острова. По-късно щял да я доукраси, но засега ставала и така.

Островитяните бяха насядали съвсем близо около Джо Търки. Никой не искаше да изпусне и дума, макар интонацията му да беше достатъчно красноречива. Никой не проговори, нито помръдна по време на разказа.

Зад тях Бъргър и Колбърт слушаха внимателно, без да издават чувствата си. Единствено по лицето на Чана се изписа ясно отношението ѝ към вярванията на местните жители и начина, по който приемаха подобни шантави истории.

Чарли Бъргър смачка фаса от пурата си с пета и се обърна към нея:

— Ето ти очевидец. Какво мислиш?

Тя се опита да скрие усмивката си.

— Така е, като нямат телевизия.

Наблюдаваше малката група — сега всеки добавяше по нещо, което беше чул, видял или предполагаше. Напомняха ѝ за времето, когато беше дете и слушаше приказките, които ѝ разказваха в дъждовни дни.

— Грешиш — рязко каза Колбърт.

— Какво?

— Преди пет години щях да те накарам да минеш отново тренировъчната програма, момиче. Всичко е изписано на лицето ти. Престани да се хилиш. Тези хора може да не са учени като теб, но имат

свои умения и познания, които им позволяват да оцелеят на места, където ти ще загинеш на минутата.

Чана усети как у нея се надига гняв и устата ѝ пресъхна. Колбърт ѝ беше равен по чин и не можеше да го накаже, задето се държи толкова непоносимо. Макар да знаеше, че е прав, тя отвърна:

— Не ми казвай, че вярваш на тези глупости.

— И защо не?

Чана умишлено си пое дълбоко дъх, изчака да се овладее и каза:

— Да мислим научно, Кол... Морските чудовища са плод на въображението. Нищо не може да яде лодки.

— Какво тогава ги потапя?

Знаеше, че той умишлено я дразни, но трябваше да отговори.

— Има някаква разумна причина. Трябва да има.

— Нещо ги удря по дъното на дълбочина една миля, очевидци твърдят, че са го видели, затова и аз предполагам, че има някаква причина. — Той извади кесията с тютюн, напълни лулата си и я запали. — Можеш ли да ми кажеш каква е?

— Не искам да гадая.

— Тогава предположи.

— Върви по дяволите!

— Е, поне започваш да говориш като моряк.

Чарли Бъргър се засмя тихичко и каза.

— Добре дошли отново на островите. Добре ще ви се отрази да се измъкнете от политическата сцена и да поживеете сред чудовищата.

— Слушай, Чарли...

— Хайде, млада госпожице, научи се да носиш майтап. Не може да бъдеш непрекъснато сериозна.

— Надявай се! — промърмори Колбърт.

Дебелакът им се усмихна с най-сполучливата си имитация на Сидни Грийнстрийт.

— Така ли?

— Точно така! — предизвикателно отрязва Чана. Ней беше приятно да бъде сред двама властни мъже.

— Тогава да пийнем по бира — предложи Бъргър — и си останете сериозни. Твоят приятел Хукър се върна преди час и сигурно ще се срещнете отново.

3.

Хукър се чудеше защо изобщо си беше дал труд да се къпе. Отново беше облян в пот и макар да бяха почистили лодката, още усещаше мириса на риба. От обувките ми е, помисли си. Проклетите еспадрили винаги миришеха на риба.

— Здравсти, Ели...

Барманът се огледа.

— Зареди ме.

Пълна керамична халба се плъзна по бара и спря точно до ръката му.

— Защо винаги трябва да се фукаш?

— Защото само ти го оценяваш.

— Никой вече не прави това.

— Аз го правя, приятел. Човек трябва да използва дарбите си, колкото и малки да са. Впрочем, вярно ли е, че името ти е Мако? — Той се усмихна. — Били вече разказа. Нали знаеш как се предават клюките тук. Е?

— Да, така се казвам. Господи, та ти също си тукашен?

— От десет години съм тук. По-хубаво е, отколкото да си пожарник в Ню Йорк. Получавам чека с пенсията си всеки месец и повечето пари отиват в банката.

— Ами останалото?

— Нали знаеш къде е далаверата тук?

— Не ме интересува.

— Глупости. Много парички се вливат в проекта за остров Корин. А знаеш ли какво имам аз?

— Ти ми кажи.

— Изплащам на вноски кръчма до пристанището му — отвърна той. — Не лъскав бар, а истинска някогашна пиратска кръчма, каквато туристите очакват да видят на Карибите.

— Сигурен ли си, че изобщо ще има туристи?

— Човече, не четеш ли вестници? Компанията „Среднощни круизи“ вече притежава единадесет обекта на брега. Ще строят дори игрища за голф за онези, на които им писне да играят тенис. Изхитриха се да ги направят малки и уютни. Дори човек като мен — само с едно заведение — ще забогатее за нула време.

— Ами лиценз за продажба на алкохол?

— Шегуваш ли се? Тези острови принадлежат на „Среднощни круизи“ и бъди сигурен, че и местната полиция е тяхна. Би трябвало да знаеш тези неща.

— Откъде да ги знам?

— Аз имам лодка, момичета и клиенти, които искат да наемат и двете. Получавам добри пари и си плащам данъците, а когато реша, мога да се възползвам от собствените си услуги — да изляза с лодката и с някоя красива блондинка.

— Добре си живееш.

— Не ме будалкай, стара акуло. И ти получаващ пенсия.

— Кой ти каза?

— Личи си — отвърна Ели. — Избягал си от големия град, имаш си къща и през цялото време се усмихваш. Ако и следващата година е така, значи съм познал. Прав ли съм?

— Напълно, друже — отвърна Хукър. — А сега ми дай още една бира, както я сервират в Ню Йорк.

Този път Ели отиде до него с ледената халба в ръка. Сложи я, отърси пяната от пръстите си и се облегна на бара.

— Може ли да те питам нещо?

— Разбира се.

— Видях те без риза. Откъде имаш тези белези?

— Имаше война, нали помниш?

— Да, друже, помня. Просто се чудех какво ще ми кажеш.

— Защо?

— Като пожарникар участвах в спасителните операции, когато терористите взривиха сградата на Арби-Бенет по време на аферата Горман. Докато бяхме в стаята за разпити, доведоха агента, който беше унищожил половин дузина терористи и сам беше здраво надупчен. Успях да го зърна, преди да ни избутат навън, и съм дяволски сигурен, че много приличаше на теб.

— Аферата Горман беше много отдавна.

— Едва ли си я забравил. Ти беше, нали?

— Четох за нея във вестниците.

— Не ми пробутвай тези фъшкии! — Ели се усмихна широко и продължи. — Можеш да ми кажеш всичко. Аз съм само един пенсионер, който работи като барман на този шантав карибски остров. И двамата сме се оттеглили от служба. Макар да мисля, че ме лъжеш.

Хукър изсумтя и остави преполовената халба. Беше студена точно колкото я харесваше. Избърса пяната от устата си.

— Да, аз бях — призна той.

— Бил си ченге?

— Но не в Ню Йорк.

— Божичко! — каза Ели. — Да продължавам ли?

— Не те съветвам.

— Добре, приятел, да оставим нещата дотук. Нали познаваш Бъргър, дето винаги имитира Сидни Грийнстрийт? Представи си, че аз съм Хоуги Кармайкъл, който свири на пианото в ъгъла или обслужва бара. А ти, ако искаш, можеш да бъдеш Богарт.

— Стига, Ели.

— Хукър, трябва да те питам нещо. Налага се.

— Питай тогава.

— От федералните ли беше?

— Донякъде.

— По дяволите! Трябваше да питам, нали?

— Не се притеснявай, друже. Както сам каза, вече сме пенсионери.

— Тия ги разправяй на шапката ми. — Ели дълго време се взира в него с разтревожено лице. — Тук си, за да убиеш някого, нали?

Хукър отново остави халбата и погледна бармана. Ели беше около шестдесетгодишен мъж, висок и слаб и никога не беше имал друг дом, освен пожарната в южен Манхатън. Животът му се беше изнизал незабелязано и сега той живееше в своя измислен свят, опитвайки се да навакса всичко, което някога беше пропуснал.

— Не искам да убивам никого — каза Хукър.

— Но се появи в странен момент.

— Защо мислиш така?

— Работих двадесет и четири години в пожарната. Ръководех екипа, който се занимаваше с палежи. Прекарал съм много време

между полицаи по баровете и на местопрестъпленията. Бяхме едно голямо семейство и не ни е трудно да се разпознаем между цивилните. — Той погледна към вратата. — Изведнъж тук се напълни с агенти.

— За какво говориш, по дяволите?

Барманът наля още една бира, сложи я пред Хукър и отвърна:

— Виж кого доведе Бъргър преди малко.

Хукър не се обърна, а плъзна поглед по мръсното старо огледало зад бара. Съзря Чана в същия момент, когато и тя го видя. Погледите им се срещнаха и за миг му се прииска да държи в ръка зареден пистолет с вдигнат предпазител, да я простреля в корема и най-после да забрави всичко.

Тя се приближи до него и каза:

— Здравей, Мако.

Хукър остави бирата си и се изправи. Знаеше колко непоносимо е за нея да го гледа отдолу нагоре, но сега беше негов ред да я накаже.

— Здравсти, кукло — каза той. — Каква изненада!

— Наистина — тихо каза тя. Усмиваше се. — Не знаех, че компанията е толкова прозорлива.

Хукър подложи ръка под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ.

— Не е, малката. Не си го мисли. Ако бяха посмели да те прикрепят към мен след последния случай, щях да ти одера кожата. Макар да беше на моя страна, ти ме простреля, но ти се размина.

— Не бях осведомена — оправда се тя.

— Не, ти просто не мислеше, тъпа кучко.

Чана усети как мускулите на гърба ѝ се схващат и тъкмо се канеше да го удари, когато си спомни, че не може да го победи в бой, както повечето други мъже, с които си беше имала работа.

— С удоволствие бих го направила отново — каза тя.

— Бих искал да опиташ — отвърна той.

— Следващия път няма да опитвам, а ще го направя.

— Нямах шанс, малката. И не се дръж така с мъжете или ще ти пламне задникът. В момента имам желание да ти прасна един в зъбите, но това не би било учтиво, нали? — Той ѝ се усмихна и зъбите му проблеснаха на светлината. — Искаш ли бира?

— Пукни!

— След като си изпия бирата. — Той направи знак на Ели. Когато им донесоха халбите, Хукър каза: — Следващия път, когато ми

държиш такъв език, ще ти сричам хубавия задник. — Той се усмихна, този път горчиво. — Разбра ли ме?

Тя взе халбата, чудейки се дали може да замахне достатъчно бързо, за да му нареже лицето, но се отказа и отпи от пияната.

— Ясно.

— Сега е точно като едно време — забеляза Хукър.

— Не съм — напомни му Чана. — Чух, че си се оттеглил.

Той надигна халбата и почти я пресуши, преди да я остави обратно.

— Правилно си чула.

Тя бавно се обърна и го погледна с изражение, което говореше, че е лъжец и идиот, задето се опитва да я заблуди. След пет години служба всеки ставаше ветеран, а тя работеше там от дванадесет. Макар компанията да беше изгубила част от влиянието си, политическата секира беше отсякла само няколко незначителни глави, но тежката артилерия си беше същата и правилата не се бяха променили.

— Радвам се за теб — каза тя. — Разбрах, че живееш на Пеоле.

— Бъргър е умен дебелак. Не знаех, че ме познава.

— Обучавали са го да помни.

Хукър бавно кимна.

— Явно губя форма. Забравих, че компанията има хора на всички потенциално проблемни места.

— Да — потвърди тя многозначително, — така е.

Той разбра намека и сви рамене. Вече не му пукаше какво мисли Чана. Някога може би, но не и сега.

— Колко време ще останеш? — попита я.

— Кой знае? Задачата е лесна и ако имам късмет, ще се попека поне една седмица.

— Опитай да поплуваш край лодката. Тук има риби, които ще се зарадват да те видят.

Чана довърши бирата си и внимателно остави халбата. Усмихна се на Хукър и тихо каза:

— Глупак.

После се обърна и се върна при Колбърт и Бъргър с изражение на човек, който току-що е провел приятен разговор.

Ели се приближи. Очите му шареха между Хукър и масата.

— Коя е тя?

— Стара приятелка.

— Ха-ха-ха!

Хукър допи бирата си и му подаде халбата за нова.

— Познаваме се от едно време.

— Отблизо ли?

— Не бъди толкова любопитен.

— Какво друго ми остава? Тук няма пожари, а ако нещо се подпали, просто пикаят върху него. Както се казва, не мога да приложа уменията си. Затова съм любопитен.

Той подаде бирата на Хукър и зачака.

Най-накрая Мако каза.

— Работили сме заедно.

— В леглото ли? — усмихна се Ели.

Хукър го погледна така, че усмивката му веднага се стопи.

— Не знам какво са те учили в пожарната, друже, но и да съм спал с нея, както си мислиш, няма да ти кажа. Обаче ще ти кажа друго: един от белезите ми, които са ти толкова интересни, е от нея.

— По дяволите! Съжалявам, приятел.

— Няма нищо.

— Какво ще правиш с нея?

— Няма да ѝ обръщам внимание. Ще я оставя да си свърши работата и ще я гледам как отплува към залеза. Ако извадя късмет, онова нещо ще я изяде, макар че се съмнявам дали стомахът му ще я задържи.

На челото на Ели се появи малка бръчка.

— Нали не вярваш в тези глупости?

Хукър сви рамене.

— Гледал съм филм, в който един паяк изяде цял Питсбърг. Разбира се, че са глупости.

Ели щракна с пръсти.

— Ей... Може би точно за това идват.

— Кой?

— Пристига филмов екип, който... — Той млъкна и присви очи, сякаш ядосан на бърливостта си.

— За какво говориш?

Ели застана между Хукър и масата на Чана, облегна се на бара и каза:

— Между нас да си остане, но днес търсиха стария шишко по телефона и той говори от автомата в бара. Не знаеше, че съм в клозета. Каза нещо за киноекип, който снимал останките от „Кралицата на Арико“.

— Че какво му влиза в работата?

— Не знам, може би иска да си поръча сувенири за магазина. Филмовите компании не крият какво правят. При всички случаи ще изкараме малко пари извън сезона.

Хукър поклати глава.

— Приятел, ти си истинска осведомителна агенция.

— Опитвам се да помогна. Тези дни няма много новини.

— Честно казано, не ми пука. Затова съм дошъл тук. Както казват, добри новини няма.

Хукър остави празната халба и хвърли няколко монети на бара.

— Искаш ли още една?

— Не.

— Може би трябва да пратиш още една на приятелката си.

— Да си поръча.

Той се оригна, пригладя косата си, взе си кепето и излезе.

Тръгна по алеята, зави вляво и слезе до пристанището. Денят, който беше започнал така добре, внезапно беше помрачен.

Безгрижните седмици, когато не знаеше и не се интересуваше какво става, бяха нарушени от инцидентите с лодките, а сега и Чана Стърлинг внезапно се беше озовала на плажа в близост до неговия остров.

Той изруга тихичко. Спокойните дни бяха отминали и отново се беше озовал в центъра на събитията, независимо от желанията си. Компанията неслучайно беше изпратила тук някои от най-добрите си хора и колкото и да му се искаше да вярва, че вече е вън от играта, знаеше, че е затънал до уши в нея.

— Мамка му!

— Човек, който си говори сам, казва много, сър.

Хукър почти подскочи и ръката му посегна към пистолета, който отдавна не беше на мястото си.

— По дяволите, Били, изобщо не те чух.

— Както казвате, ходя като котка, сър.

— Мислех, че се разбрахме да ми говориш на малко име.

— Да и много мислих по въпроса, но нещо ми говори, че господин Акула би искал да наричам само него с това име. Нещо против, сър?

— Не, но защо смяташ, че рибата се интересува как ще я наречеш?

— Рибите мислят. Никак не са глупави. Той съобразява как да изяде улова ти така, че да не нагълта куката. А когато види някой крак да виси от лодката — как да го отхапе до глезена.

— А мисли ли за теб, Били?

Едрият карибец се усмихна и зъбите му проблеснаха в тъмнината.

— Ние през цялото време мислим един за друг, сър. Аз чакам и той чака.

— Какво?

— Кога един от нас ще забрави да мисли, сър.

— Страхотно — каза Хукър и кимна към тъмния силует на пристанището.

— Знаеш ли нещо за този кораб, Били?

— Това е „Телиг“. Идвал е 5–6 пъти преди вие да се появите. Американски кораб.

— Откъде знаеш?

— Всички знаят.

— С какво се занимава?

За миг Били Брайт замълча, после с невидимо присвиване на раменете, което слагаше край на разговора, отвърна:

— Със странни неща.

По-късно щеше да го разпита и да получи отговор. Хукър почувства как го обхваща раздразнение. Правителствата и бюрократите прекалено често се главозамайваха от собственото си величие. Хората, които живееха полуголи в колиби на плажа, за тях не съществуваха. Каква глупост! Островитяните притежаваха своя мъдрост и сами можеха да стигнат до отговорите.

— Готов ли си да се прибираме, Били?

— Да, сър. Прекарах чудесна вечер.

Хукър му се усмихна многозначително.

— Тя още ли те обича?

Белите зъби отново просветнаха.

- Да.
- Ами ти нея?
- Обичам я много и отдавна, сър.
- Двете не се ли изключват взаимно?
- Какво, сър?
- Забрави.

4.

Час преди изгрева Били събуди Хукър точно когато сънуваше, че се бие с невидим враг. По горната му устна блестяха капчици пот. Това беше още едно от нещата, които Били не можеше да разбере: неспособността на хората от континента да спят спокойно. Много пъти беше виждал как Хукър движи ръцете си насън и знаеше, че шефът му броди в някакъв мрачен свят, стиснал пистолет.

— Господин Хукър, време е.

Стреснат от рязкото събуждане, белият отвърна:

— Още е тъмно.

— Слънцето скоро ще се покаже.

Хукър кимна, седна и потърка лицето си. Долови мириса на кафе и чу цвърченето на тигана. Щеше да има време да вземе душ и да се обръсне преди закуска. Добър човек е Били Брайт, помисли си той. Всеки ден му разкриваше по някое от уменията на местните жители и след известно време той щеше да стане почти като тях. Лека усмивка озари лицето му. Все още ме бива, помисли си.

По пътя към лодката Хукър попита:

— Какво взе за обяд, Били?

— Няма да ви е приятно да узнаете, сър.

— Тогава защо си го направил?

— Защото вкусът му ще ви хареса, сър.

— Днес е един от онези дни — промърмори Хукър.

— Какво казахте, сър?

— Хубав ден.

— Да, много хубав ден. — В гласа на карибеца се промъкна смях и Хукър разбра, че го е чул.

Има уши на сърна, каза си той.

Час по-късно хладилният сандък беше пълен с риба. Уловът щеше да им стигне за цяла седмица, можеха дори да почерпят приятели.

В такива моменти Били отдаваше заслуженото на шефа си. Той не беше прахосник като някои от другите градски жители. Не се снимаше с трофеи, които после да хвърли на раците под кея. За него риболовът не беше спорт. Изяждаха всичко, което уловяха.

— Откъде знаеше, че днес рибата ще излезе, Били?

— Прави го на един и същи ден всяка година, сър.

— Че откога имаш календар?

Били сви рамене.

— Просто знам — каза той.

— Вродена интуиция — засмя се Хукър.

Били схвана значението на думите му и също се усмихна.

— Нещо такова, сър.

— Защо останалите ги няма? Само ние ловим. — Той долови смайването по лицето на Били и се разсмя. — Ясно, разбирам. Тази риба е само за гражданите. Вие я ядете единствено ако е полята с онзи невероятен сос.

— От нея става и добра стръв, сър.

— За какво?

— За големите марлини.

— Какво ще направиш, ако хванеш такъв?

— Ще си направим голямо пиршество, сър. Всички ще дойдат. Можем да поканим и дамата от другата страна на острова...

— Били!

— Добре, сър, млъквам.

От половин минута Били оглеждаше хоризонта и сега погледът му се впи в една точка. Хукър присви очи, опитвайки се да види какво има там, и най-после съзря малко черно петънце точно на линията, където океанът се сливаше с небето. Когато посегна към бинокъла, Били каза:

— Това трябва да е „Телиг“, сър.

След като фокусира бинокъла, Хукър кимна.

— Откъде разбра?

— Името му е написано на кърмата, сър — шеговито отвърна Били.

Хукър не знаеше дали да му вярва.

— Знаеш ли накъде се насочва?

— Към остров Скара. Това е единствената суша в тази посока. — Карибецът отиде до руля, промени курса с дванадесет градуса на изток и го закрепил. — Искате да разберам какво става.

— Защо мислиш така?

Били сви рамене и отвърна протичко:

— Заради жената на борда. Познавате я.

Явно всички знаеха какво се беше случило в бара, дори да не са били там. Чудеше се дали бяха екстрасенси или четяха мисли. Надяваше се да не е второто.

Имаше осем кълба с диаметър метър и двайсет и равномерно разположени издатини на повърхността, напълно покрити с корали от дългия си престой под водата. Бяха се сгушили в мекия пясък, изхвърлени от вълните. Навсякъде се виждаха отломки и странни предмети, донесени дотук от течението. Палми, изтръгнати от бурите, лежаха пръснати като кибритени клечки по целия плаж, дървени капаци за люкове от стари кораби белееха като оглозгани скелети върху пясъка.

Чана приключи със снимките и прибра камерата. Талбот внимателно беше откъртил корала на местата, които Ли Колбърт му беше показал, и сега се виждаха идентификационните номера на мините.

— Наши са — каза той.

— Чудя се откога са тук — обади се Чана.

— Като се има предвид, че са върху другите боклуци, изглежда са били изхвърлени последни. Около тях почти няма пясък. — Той замълча, после добави. — Преди две седмици имаше пълнолуние. Очевидно са дошли с прилива. Изхвърлил ги е леко и плавно.

— Затова ли не са избухнали?

— Коралите са омекотили ударите. Пък и връзката на рогата с корпуса сигурно е здраво ръждясала.

— Може би — каза Чана.

— Да, може би.

— Мислиш ли, че може да избухнат?

— Не бих искал да седя върху някоя от тях, ако я удариш с парен чук.

— Ами теорията на Бъргър, че взривът отслабва с времето?

Ли я изглежда любопитно и каза направо.

— Ако искаш да взривим една, давай. Нямаме оборудване, с което да го направим от кораба, но можем да измайсторим собствен детонатор.

Чана почука по голямата чанта с камерата.

— Нося пластичен експлозив и детонатори.

— Така си и мислех — отвърна Ли. — С-4 ли?

— По-слаба. Активира се от кораба.

— Тогава да действаме. Онази в южния край е най-отдалечена и няма опасност от верижна реакция.

— Ами ако парче от нея улучи някоя от останалите?

— Тъкмо ще разберем дали детонаторите им още работят.

Мина цял час преди да останат удовлетворени от поставянето на пластичния експлозив. Натрупаха внимателно пясък около старата мина, за да ограничат взривната вълна, и разчистиха отломките наоколо. Когато най-после закрепиха детонатора и провериха малката антена, тримата се качиха на лодката, запалиха мотора и се върнаха на „Телиг“.

Отдалечени на миля от брега, те наблюдаваха плажа, докато Чана отиде на носа, извади дистанционното и натисна бутона.

Когато мината избухна, се вдигна само малък облак пясък, а звукът от експлозията, който долетя след няколко секунди, приличаше на приглушен плясък.

— Изглежда Бъргър е бил прав — каза Чана.

Ли Колбърт изключи далекообективната видеокамера и извади касетата.

— Искате ли да видите отблизо?

Той я пхна във видеото и го включи.

За съвременните технологии разстоянието не беше проблем. Все едно се намираха точно пред засипаната с пясък мина и виждаха всеки детайл. Ясно различиха пластичния експлозив с детонатора и антената, залепени за кораловата покривка, разхвърляните наоколо отломки и един самотен рак цигулар, който се беше отдалечил твърде много от леговището си на брега.

И тогава дойде взривът. Не беше поразяваща експлозия, а безшумно изригване на пясък и метал, когато голямата метална топка

се разпръсна на стотици парчета сред дъжд от пясък. Всичко се уталожи много бързо и след още миг екранът почерня.

— Бъргър е бил прав — каза Ли. — Докладът ни ще бъде интересен.

— Пусни го пак — каза Чана.

— Какво има за гледане?

— Дали ракът се е отървал — пошегува се Талбът.

— Просто го пусни — повтори Чана.

Ли сви рамене, превъртя лентата, натисна бутона и гледката отново оживя. Когато всичко свърши, той попита:

— Е?

— Още веднъж — заяви Чана.

Колбърт повтори процедурата. Този път Чана вдигна ръка точно след детонацията и когато пясъкът се уталожи, каза:

— Спри.

Ли натисна бутона за пауза.

Мината лежеше на пясъка като нещо отдавна мъртво — грозни парчета метал сред пясъчна дупка.

— Какво виждате? — попита Чана.

— Нищо — след няколко секунди отвърна Талбът.

— Ами ти, Ли?

Той поклати глава.

— Не гледайте мината.

Те отново се взряха, но без успех. Чана взе молив и посочи една точица върху дюната отзад. Двамата се спогледаха объркани.

— Превърти го половин секунда напред.

Ли натисна бързо двата бутона и всички отново се загледаха в екрана. До първата точица имаше още една.

— Дай още малко напред.

Половин секунда по-късно двете точици бяха още там, но този път по-надясно. При следващото спиране те бяха почти изчезвали от екрана.

— Имали сме посетители — каза Чана.

— Може да са били животни — обади се Ли. — Или птици.

— Да приемем най-лошото — тихо каза тя. — Че са били хора.

— Този остров е пуст — намеси се Талбът. — Ако има някой тук, той е дошъл с лодка. Трябва да са акостирали от другата страна, за да

не ги забележим. — Погледна часовника си и се намръщи. — Има час, откакто дойдохме тук, вероятно отдавна са си отишли.

— Защо не проверим, докато е още светло? — предложи Чана.

Те се съгласиха, макар да се съмняваха, че ще открият нещо. Както беше казал Талбът, цял час беше изминал от пристигането им до острова и приливът вече беше настъпил. Слязоха на брега и потърсиха следи от нечие присъствие, но не откриха нищо. Придошлата вода беше заличила всички доказателства и не им оставаше нищо друго, освен да се върнат на „Телиг“, да изтеглят лодката и да се отправят обратно към базата.

Над тях звездите вече изгряваха, от запад се чуваше глух злокобен тътен. В морето не се виждаха никакви лодки. Ли Колбърт тихо каза:

— Чудя се дали онова нещо е вечеряло днес.

Талбот изсумтя и погледна екрана на радиолокатора.

— Ако съвременната електроника може да го засече, ще го видим, преди да отхапе от нас.

— Какво ще стане, ако някоя от тези мини плува на повърхността точно отпред? — каза Ли.

— Познавам един човек, който много би се зарадвал на това — каза му Чана.

Хукър беше предвидил реакцията на екипажа на „Телиг“. Съвсем случайно видя отблясъка от обектива на камерата и разбра, че фотографират експлозията. Знаеше, че са частично разкрити, затова веднага след взрива се отдалечиха, качиха се на „Мидена яхния“ и минаха от другата страна на острова, така че екипажът на „Телиг“ нямаше как да ги види.

Двамата седяха на борда до гумената лодка и наблюдаваха как се спуска нощта. Били често вдигаше поглед към Хукър, докато най-накрая белият се изправи, протегна се и каза с усмивка:

— Били, момчето ми, размърдай се, ще прекараме нощта на плажа.

— Благодаря ви, сър.

— Хайде, не бих издържал да ми хленчиш по целия път към къщи. Защо се държиш като суеверна бабичка?

Доволен, че ще бъдат в безопасност на сушата и тази вечер, Били се усмихна добродушно.

— Защото само така бабичката е доживяла до такава възраст, сър.

— Добре. Кажете ми кога са попаднали тези мини на Скара.

— Неотдавна.

— Преди колко време?

— Не знам, сър, но преди два месеца и ги нямаше.

Хукър протегна крака и зарови пети в пясъка. Оставаха седем мини. Приливът ги беше изхвърлил и всички носеха следи от продължителен престой под водата — вероятно от времето на войната. В този район не бяха известни минни полета, но ето че мините се бяха появили и вероятно всички идваха от едно и също място.

— Били... Разказват ли твоите хора истории за неща, които са се случили отдавна?

— Да, сър.

— А в някоя от тях говори ли се за такива мини?

Няколко минути Били остана замислен.

— Да, преди много време. Две рибарски лодки от Ара уловили една в мрежите си. Едните искали да я изтеглят на брега, но другите им казали, че това е лошо нещо и не искат да си имат работа с него. Изчакали, докато първата лодка приближила, видели как я докосва, после имало голяма експлозия, а лодката вече я нямало.

— На колко години си бил тогава?

— На осем или на десет. — Той замълча, намръщи се и добави. — Имаше корабкрушение. Изплуваха много спасителни жилетки. И консерви с храна.

— Чий е бил корабът?

— Спомням си, че на жилетките имаше американски флаг. Съвсем малък, горе на яката.

— Някой опитвал ли се е да го вади?

— Не са идвали нито водолази, нито кранове. Там е дълбоко. — Били погледна Хукър и между очите му се появи бръчка. — Какво мислите, сър?

— Ако тези мини са изпадали от американски кораб, ще се вдигне голяма врява, а в момента нямаме нужда от това.

— Онази, която взривиха, едва издълба дупка в пясъка, сър.

Хукър кимна, в главата му се въртеше идея.

— Ако нова мина избухне под някой чуждестранен кораб, кой ще разбере разликата? Идеален начин да осъществиш терористка операция и Щатите да операт пешкира.

— Кой би направил подобно нещо, сър?

— Ти не познаваш такива хора, Били, но не е зле човек да го има предвид.

— Мисля си за работата на остров Корин, сър. Много от нашите хора ще спечелят там повече пари, отколкото от риболов.

Хукър поклати глава удивено.

— Откога знаеш за този проект?

— От шест месеца, когато корабът с дървения материал дойде на острова, за да се запаси с вода. Попитаха колко души биха се преместили там.

— И?

— Никой от старите няма да отиде. Но младите искат да спечелят пари, да видят нови неща. Харесва им новият живот. — Били видя изражението на Хукър и се усмихна тъжно. — Моите хора не говорят много.

— Искаш да кажеш — с чужденци като мен?

— Да.

— И защо?

— Ако кажа, нали няма да се ядосате?

— И през ум не би ми минало.

— Защото за чужденците ние не сме хора. Просто живеем тук. Те смятат, че езикът ни е прост, но знаете ли, че имаме думи за всичко, за което и вие имате?

Дълбоко в гърлото на Хукър се надигна смях.

— Били, ти ме изненадваш. Прозренията и интуицията ти са феноменални. Мога ли да ти кажа нещо?

— Разбира се, сър.

— И няма да ми се ядосаш?

— Никога.

— Добре тогава, друже. — Той се усмихна още по-широко. — И ти мислиш същото за нас, нали?

— Откъде знаете, сър?

— Нормално е. Слава богу, че ние с теб се харесваме, нали?

— Това е много хубаво, сър.
— Престани да ме наричаш „сър“. Името ми е Мако.
— Не искам да ядосам господин Акула, сър.
— Били, той няма да се ядоса на теб, а на мен.
Карибецът се замисли за миг над думите му.
— Може би е така. Ще опитам, сър.
— Няма да е лошо, друже.

Чана искаше срещата да стане на борда на „Телиг“, но Бъргър заяви, че няма да се качи на кораба, независимо от последиците. Накрая тя отстъпи и се видяха на същото място.

След като Чарли обмисли информацията, която екипът му съобщи, кимна тържествено и скръсти ръце.

— Може би сте разгадали голямата мистерия.

— Май не ти се вярва — заяви Чана.

— Не обичам прекалено лесните отговори.

— Тогава изброй възраженията си.

— Вие сте мозъците. Аз си седя тук и гледам как се върти светът. Може би съм се задържал прекалено дълго и вече мисля по-скоро като островитяните, а не като хората от Вашингтон или Ленгли.

— Това не е възражение.

Бъргър сплете пръсти, размърда ги нетърпеливо, после изгледа последователно двамата си събеседници.

— Ако тези мини са дошли от едно и също място и са попаднали на Скара, защо и останалите не са там?

Чана бързо отговори.

— Защото не всички са изплували по едно и също време. Течението и приливите са ги разнесли в различни посоки. Не всичко отива към Скара.

— Вярно е, но ако мините са изплували, защо не са ги забелязали? Мога да допусна, че от борда на „Кралицата на Арико“ не са ги видели, но рибарите в малките си лодки виждат всичко на повърхността, докато пускат мрежите.

Сега беше ред на Ли Колбърт да се намеси.

— Обсъдихме го и стигнахме до вероятно заключение. Те не изплуват на повърхността на водата. В най-добрия случай се вижда

горната им част, а при вълнение потъват и изплуват на големи интервали. Ако са били под ватерлинията, може рибарите да не са ги забелязвали.

— Никой не е чувал взрив.

— Защото е слаб, а и водата го е приглушавала.

Бъргър изхъмка и отново сплете пръсти.

— Двама от местните, братята Пока и Луле Мали, са видели нещо. Казват, че било огромно. Всички на острова го знаят.

— И всички в Щатите знаят, че има дядо Коледа, но не е задължително да вярват в него. Освен децата, разбира се.

Бъргър най-после разплете пръсти и си пое дълбоко дъх. Пак беше започнал да се изнервя. Някога си мислеше, че животът в Щатите го е научил на всичко и че примитивните островитяни ще го смятат за много мъдър и осведомен човек. Не му трябваше дълго време, за да осъзнае истината. Вече знаеше, че просто го толерират, присмиват му се добродушно и понякога го съжаляват, защото ужасно се боеше от океана. Въпреки това той беше щастлив и му харесваше да живее тук.

Като оцени с дълбока въздишка невежеството на събеседниците си, той каза:

— Аз им вярвам.

Чана присви очи.

— Знаеш ли, Бъргър, може би вече не ставаш за тази работа. Май имаш нужда да изкараш един освежителен тренировъчен курс в Ленгли.

В очите на дебеланкото проблеснаха весели искрици. Знаеше, че Чана и Ли са ги видели, и си помисли, че е време да им каже истината. Усмихна се и това ги накара да се намръщят. После каза меко:

— Не ми пробутвай тези дивотии, скъпа. Може да съм просто местен агент, но не ми харесва да ме заплашват — нито ти, нито президентът на САЩ, нито Кастро или онзи, който в момента е начело на Русия. Ако случайно не знаеш, с парите от заплатата си купих магазина и още няколко местенца наоколо. Когато договорът им с Чичо Сам изтече, собствениците решиха да ми ги продадат, вместо да го подновят. Предполагам, че тази информация още не е стигнала до вашия отдел. Така че ако искаш да се откажа веднага от черната работа, само се опитай още веднъж да ме заплашиш с преместване.

Никой от двамата не беше очаквал кроткия му изблик на откровение и те се спогледаха бързо.

— Изненадваш ме — каза Ли Колбърт. — Знае ли компанията за отношението ти към работата?

— Пет пари не давам. А сега ще се върнем ли към предстоящите задачи?

Ли видя гнева, изписан по лицето на Чана, и побърза да отговори преди нея.

— Добре, да оставим островитяните. Какви доказателства имаме?

— Господин Хукър видял следи от зъби по дъното на „Сукан“...

— Той мисли, че е видял нещо, което приличало на следи от зъби — поправи го Ли. Останалите свидетели не са видели нищо.

— В момента е гледал само той.

— Това не е достатъчно.

Бъргър погледна Чана с интерес.

— Вярваш ли му?

В този миг тя беше толкова бясна, че с удоволствие би нарекла Хукър лъжец и луд за връзване, но знаеше, че ще сгреша, а най-много от всичко мразеше да греша. Затова се въздържа.

— Вярвам, че е видял нещо, но не знам доколко е точно онова, което казва.

— А ти какво мислиш? — продължи да разпитва Бъргър.

— Че е имало дупка на дъното. Достатъчно голяма, за да е резултат на слаб взрив. Не вярвам, че са били следи от зъби.

Бъргър отново се засмя.

— Това не ти оставя много възможности, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Докато откриеш откъде идват мините и разбереш колко от тях плуват наоколо, ще трябва доста да пообиколиш. Тук има много вода.

Вместо да отговори, Чана изключи миниатюрния касетофон и се изправи. Статутът на Бъргър не изискваше да бъде осведомяван за всичко и тя нямаше намерение да му дава повече информация от необходимото.

— Ще се видим по-късно.

— Сигурен съм — отвърна той.

— Струва ми се, че това място прекалено много ти е повлияло. Не забравяй, че си подписал декларация за секретност.

— Разбира се, Чана. Не би ми харесало да ме убият заради някоя дребна недискретност. Само ще похабят куршума.

— Според правилата трябва да са поне два — злобно каза тя.

Когато си тръгваха, Бъргър извика след тях:

— Надявам се да са в главата. Или големокалибрени, за да могат да пробият тлъстините ми.

— И двете — отвърна Чана през рамо.

Когато вратата се затвори, Ли поклати глава.

— Ти си ужасна, Чана. — Когато тя го изгледа мрачно, той добави: — Защо не му каза за снимките от взрива?

— Не е нужно да знае. Защо да предупреждаваме виновника? Сигурно можем да научим кои лодки са били в морето и къде точно.

— Денят беше хубав. Всички са били в морето. И никой няма да ни каже нищо конкретно, затова по-добре измисли друго.

„Мидена яхния“ беше на главното пристанище и Били Брайт пълнеше главния резервоар с новия безоловен бензин. Хукър седеше на кърмата, вдигнал крак на стола. Държеше кутийка бира и когато видя, че тя го наблюдава, я вдигна в присмехулна наздравица.

— Може би — каза Чана на Ли. — По-късно.

5.

От пет минути очите на Били Брайт бяха вперени в скалата на резервоара. С парцал в ръка той беше готов да попие бензина, ако прелее. Устата му потрепна в лека усмивка.

Хукър не виждаше нищо забавно или приятно в това да пълниш резервоара и се канеше да го пита за какво се е размечтал, но в този миг тих нисък глас зад него каза:

— Добър вечер, господин Хукър.

Беше достатъчно добре обучен, за да покаже изненадата си, но когато се обърна и поздрави високата красива брюнетка, разбра защо се е подсмивал Били. Идеше му да го срита в задника. Тя беше с еспадрили, които ѝ бяха позволили да се доближи безшумно.

Били я представи:

— Това е госпожица Дюран, сър. Дамата от другата страна на острова. — Не се обърна, за да провери дали наистина е тя.

— Джуди — каза брюнетката.

— Мако — отвърна той. — Мако Хукър.

— Знам, мъжът с име на акула. Били ми каза. — Тя долови смайването, което пробяга по лицето му, и добави: — Той ми носи риба.

Внезапно кутийката бира му се стори излишна и той се зачуди какво да прави с нея. Не можеш да седиш на кърмата и да хвърляш наоколо празни кутии, когато те гледа великолепна жена в маскировъчни шорти и доста изпъкнала блуза с къси ръкави.

Той се разсмя и попита:

— Искате ли студена бира?

Тя се качи на палубата с ловкостта на професионален моряк и се засмя в отговор.

— С удоволствие. Два часа въртях педалите, за да се добера дотук.

Той отвори две студени бири и ѝ подаде едната.

— Радвам се, че дойдохте, Джуди. Не очаквах компания.

Тя разклати бирата, глътна наведнъж половината и се оригна тихичко, без да си дава труд да се извини.

— Добре ми дойде. Да не ви преча?

— Шегувате ли се?

— Ами... Всъщност дойдох да видя Били.

Той чу как карибецът се засмя и каза:

— Май ще трябва да го убия. Той вече си има приятелка.

— Сър, мисля, че госпожица Дюран иска риба.

Зъбите на Джуди проблеснаха, когато се усмихна и прибра косата си. Ръката ѝ беше загоряла и с късо подрязани нокти.

— За излета — обясни тя. — Трябва да нахраня около тридесет души. Всичко наред ли е, Били?

— Да, госпожице. С господин Хукър уловихме всичко, от което имате нужда. Има и миди, и раци. Погрижихме се за вас.

— И откъде идват тези тридесет души, ако мога да попитам?

— От Холивуд, господин Хукър. Утре екипът на филмовата компания пристига, за да снима, и аз искам да им покажа колко сме гостоприемни ние, островитяните.

— Вие със сигурност изглеждате по-добре от всички холивудски актриси, които съм виждал — каза Хукър. — С това ли се занимавате?

Ниският ѝ смях прозвуча отново.

— Не съвсем — обясни тя. — Собственик съм на половината корпорация. — После видя въпросителното му изражение и добави. — Наследих я от баща си. Тя беше една от любимите му играчки.

— Играчки ли?

— Всъщност беше банкер. Можеше да си позволи скъпи играчки.

— Какво стана с него?

Въпросът беше невинен, но той усети как тя се напрегна. Допи бирата си и му подаде празната кутийка.

— Застреляха го, господин Хукър. При най-обикновена улична кражба. Взели портфейла и часовника му, после го застреляли. — Очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи.

— Съжалявам — каза Хукър. — Това беше глупав въпрос.

Джуди преглътна сълзите си и се усмихна.

— Не... Разбираемо е. Обикновено не се притеснявам, когато ме питат, но цяла сутрин си мислих за него. — Тя замълча, после добави.

— Докато беше жив, не го виждах често. Но прекарахме цяла седмица заедно преди... това да се случи.

— Времето ще излекува болката ви, госпожице — каза Хукър, чувствайки се неловко.

— Моля ви, наричайте ме Джуди. — Тя му подаде ръка.

— И аз съм като Били. Ще ме нарича „сър“, докато и аз забравя името си. Казвам се Мако.

— Аз няма да го забравя. Харесва ми. Ще дойдете ли с Били на празненството?

Преди карибецът да успее да възрази, Хукър отговори.

— Непременно. С официално облекло ли?

— Маратонки, шорти и фланелка.

— Ясно, наистина ще е официално. Да си поръчам ли лимузина?

— Тъй като трябва да донесете рибата по-рано, най-добре е да използвате лодка. Другите ще дойдат с Уили Пендър.

— А кой ще готви?

— Не бих позволила на никого, освен на Били. И неговата дама, разбира се.

Джуди Дюран стъпи на перилата и скочи на пристанището. Движенията ѝ бяха грациозни като на професионална спортистка. Тя им махна за сбогом, после бързо притича по дървената пътека, качи се на мъжки велосипед с три скорости и се отправи към пътя, който криволичеше из целия остров.

— Хареса ли ви?

— Били, ти си подла твар.

— Не съм я канил, сър.

— Знаел си, че ще дойде, за да ти поръча риба.

— Но не съм я канил. — Той отново почисти таблото и се усмихна. — Е, харесва ли ви?

— Тялото ѝ е мечтата на анатома и не съм виждал други устни, които толкова много искам да целуна.

— Последното го разбрах, сър.

— Някой ден ще ти обясня и останалата част — разсмя се Хукър. Били се усмихна в отговор.

— Мисля, че разбирам, сър. — После се обърна с гръб и започна да завинтва капачката на резервоара.

Усмихвайки се на себе си, Хукър попита:

— Откъде знаеше кога ще дойдат хората от киното, Били?
— Сър?
— Чу ме.
— Просто така си мислех, сър.
— Мислиш си как да криеш от мен истината. Не ми пробутвай тези карибски номера, друже.

Били тръсна глава в знак, че се предава. Той не лъжеше — непочтеността не му беше присъща.

— От радиото, сър.
— То е на станцията с прогнозите.

Били кимна и каза.

— И съобщи на някакъв кораб, че времето е подходящо за снимки.

— Но това съобщение беше на френски, Били.

— Да, сър.

— Разбираш ли френски?

— Да, сър.

— Откъде?

— Както казвате, сър, аз съм един умен карибец.

— Да, голям умник се извъди. Откога познаваш Джуди?

Били сви рамене едва забележимо и каза:

— От много време, сър.

— Аха.

Хукър изчака — знаеше, че дразни Били, като не му иска точен отговор.

— Познавах баща й. Много добър човек.

Хукър продължи да чака.

— Тя идва тук всяка година, още от малка. Много пъти баща й я оставяше сама. Пътуваше в далечни страни.

— Банкер — каза Хукър. — Той ли управляваше капиталите ти?

Били приключи с капачката и изтри ръцете си в парцала. Улови погледа на Хукър и леко се усмихна.

— Водех го на риба. Беше много добър на лодката. Неговите приятели — той изкриви устни — бяха лоши градски хора. Не разбираха от риба и им прилошаваше на борда. — После отново се усмихна и добави: — Но всички плащаха много добре. Давах големи бакшиши.

— Тя излизаше ли с вас?

— Не. Тя обичаше да гледа. Понякога я водех за раци. Друг път за миди. — Той млъкна, унесен в спомена. — Не обичаше да гледа как убиват големи риби.

— Разбирам я — обади се Хукър.

— Но идваше с мен на риба. Ловяхме само за ядене. Всичко се изяждаше, нищо не хвърляхме. Смилаха вътрешностите и остатъците, трупаха ги на голяма купчина и ги разхвърляха из градината.

— Нарича се органична тор, Били.

— Миришеше лошо.

— Тя се грижи за околната среда, приятел.

Били го погледна неразбиращо. Хукър махна с ръце към земята и небето и тогава Били го разбра. Кимна утвърдително и каза.

— Тя е добро момиче.

— Много добро момиче — усмихна се Хукър. — А какъв беше баща ѝ?

— Имаше много пари — отвърна Били и се намръщи, — но никога не носеше джобни. Понякога се подписваше на сметките или един дребен човек, който работеше за него, плащаше.

— Хауърд Хюс е бил същият — каза Хукър.

— Не го знам.

— Не е бил рибар. Обичал да кара самолети и да печели пари.

Били кимна с достойнство.

— Мислите, че затова са убили господин Дюран?

— Взели са му портфейла — напомни Хукър.

— Но ако в него не е имало пари...

— Сигурно са побеснели — предположи Хукър. — Знаеш ли къде е станало?

Били кимна и посочи на север.

— Беше отишъл в Маями.

— Сам?

Този път карибецът сви рамене. Той не познаваше градските обичаи и нямаше желание да ги разбере, затова рязко смени темата. — Сега отиваме за миди. — Сви длани и ги доближи. — Ей толкова големи. Става ли?

— Готово, приятел. Ще ѝ направим такъв купон, че никога няма да го забрави.

Не се налагаше Джуди да предвижда резервен вариант, в случай че завали. Тук всички дъждове бяха предварително отбелязани на календара, а дните, когато се очакваха бури, бяха оградени с молив. На тази географска ширина сезоните определяха времето. Единствената изненада можеше да бъде някой и друг ураган.

Имението на Дюран беше така разположено, че богатшите да се наслаждават на уединението си. Голямата къща беше сгушена сред дюните, почти невидима на пръв поглед заради покритата с раковини фасада. Добре поддържаните палми, засадени на групи, хвърляха прохладна сянка. Между зелените листа не се виждаше нито едно кафяво, а в разположението на дърветата личеше ръката на декоратор.

Естествен канал навлизаше на тридесетина метра в сушата, после рязко се насочваше надясно и обикаляше оголена скала, покрита с миди. В пристанището с плаващия кей можеха да акостират три големи яхти или дузина местни лодки. За разлика от повечето пристани на острова, този не беше построен как да е. Всички дървени стълбове и плоскости бяха докарани от Маями, което гарантираше, че ще оцелеят много по-дълго от местните продукти. На висок стълб в единия край имаше ветромер и кутия, която очевидно предпазваше метеорологични уреди. В другия край се виждаше колиба с форма на малка корабна кабина, от чийто покрив стърчаха три антени. Едната навярно беше за връзка с корабите в морето, другата за по-далечни разстояния, а третата можеше да бъде за какво ли не.

Хукър огледа пристанището и одобрително кимна.

— Хубаво местенце си има твоята приятелка.

Били леко се усмихна. Знаеше, че одобрението на Мако не е просто учтива забележка.

— Тя построи голямата къща отдавна. Баща ѝ хареса онези части, които сякаш са от кораб.

Хукър небрежно попита.

— Имаше ли капитанска книжка?

— За какво, сър? Имаше лодка. Можеше да прави каквото иска и без документи.

— Добре, беше ли добър моряк?

— Ха!

— Това пък какво значи?

— Излизаше с други хора. Никога сам. Понякога аз ходех за риба. Господин Дюран не обичаше да лови риба, но му беше приятно да наблюдава другите. През цялото време снимаше.

— Какво?

— Понякога други лодки. Как събират миди или ловят риба. Нищо особено.

— С каква камера снимаше?

— Господин Дюран имаше много машини за снимане, но използваше една от малките — като на туристите.

— Тридесет и пет милиметра?

— Да. Пазя малките кръгли кутийки, в които стояха филмите.

— Защо, Били?

— Не знам. В тях могат да се държат разни неща. Нали казвате, че хубавите неща винаги идват в малки пакетчета. Някой ден ще има какво да слагам в тях. — Мако го погледна под вежди и Били добави:

— Да, знам. Аз съм просто един луд карибец.

— Не съм казал това.

— Да, сър, но мислите много високо.

Плавно доближиха пристана и гумираният релинг изскърца, когато се отърка в пластмасовите буфери по кея. Хукър отвърза кърмовото въже, докато Били привързваше носа към кнехта, после и двамата започнаха да разтоварват кошниците с подбрани морски деликатеси за градинското увеселение. Появиха се двама млади островитяни с количка, натовариха провизиите и всички се отправиха към голямата къща.

— Мако...

Светлината очертаваше тялото ѝ под жълтия копринен саронг и когато Хукър се обърна, изпита усещането, че някой го е ударил в корема. Беше му се случвало и преди, затова веднага разбра какво става. Мигновено нахлузи старата броня върху онази уязвима част от мозъка си, която беше атакувана така мощно.

— Здравей, Джуди. — Той се усмихна и усети как бронята изтънява и става по-уязвим, отколкото би му се искало. Знаеше, че донякъде Били е причина да изпадне в това състояние, но не можеше да прецени точно колко. — Дойдоха ли вече гостите ти?

— След час. Местните не държат много на точното време.

— Не ме поднасяй, госпожице. Ако поискат, островитяните цепят секундата. За щастие чарът им е в нежеланието да го правят. И аз започвам да ставам като тях.

Тя се засмя тихо и съблазнително и каза:

— Независимо дали го искаш или не, ти също притежаваш определен чар.

— Освен това много добре чистя риба, нали?

— Точно така.

— Къде ще работим?

— Били ще ти покаже. Аз ще се преоблека и ще ви помогна.

Преди да я помоли да не го прави, Джуди влезе в къщата, а Хукър последва приятеля си по пясъка към мястото, определено за пикник, където в голяма яма вече димеше жаравата. Имаше маси и инструменти за почистване на миди, ножове за нарязване на филета и пържоли, а любопитните туристи можеха да наблюдават деликатните манипулации при приготвянето на оригинални местни специалитети от типовия бар, направен от отломки от стари кораби.

Нежна музика се носеше от скритите тонколони и от време на време се оживяваше от забързания ритъм на барабаните. Хубава музика, която може и да мине за местна, помисли си Хукър, само дето е от Хаваи.

— Никой няма да разбере — каза зад него Джуди.

Той остави кошницата с миди и каза:

— Пристъпваш безшумно като Били, а той може да издебне и чайка.

— Затова ходя боса — отвърна тя. — Той каза ли ти, че освен това говоря добре карибски?

— Не, но не се съмнявам.

Били вече чистеше риба на пет метра от тях и чуваше всичко, но се правеше, че не им обръща внимание.

— Искаш ли да дойдеш в къщата и да се запознаеш с гостите ми? Вече познаваш някои от тях.

— Благодаря, но ме чака доста работа...

— Господин Хукър — извика Били, — по-лесно ще ми е да работя сам. Най-добре идете да забавлявате гостите.

— Видя ли? — усмихна се Джуди.

Мако шеговито поклати глава в знак на поражение, изми се, хвана Джуди за ръката и я поведе към къщата. Така обикновено помагаше на малки деца да се качат на лодката му, но когато пръстите ѝ стиснаха неговите, почувства как бронята му изтънява като станиол. През главата му преминаха отдавна забравени мисли.

Но чувството му беше познато и той знаеше как да го овладее. Случвало му се беше и преди. Някога се беше въздържал, защото то пречеше на работата и забавяше тренираните му реакции. Сега нямаше причина да се пази, нито му се налагаше да прилага уменията от стария си занаят.

И все пак трябваше да се овладее.

Когато се изкачиха на дюната, видя два плавателни съда зад „Мидена яхния“. Първият беше 25-метрова яхта, която блестеше с полираните си метални части, лакиран махагон и тик. На табелката на носа пишеше „Лотосленд“ и от яркото знаме, увиснало от такелажа до стойките за камера, прикрепени към перилата, всичко крещеше „Холивуд“.

Зад нея беше пристанал „Телиг“ току-що измит и бляскав като всеки псевдоснабдителен кораб.

Джуди видя накъде гледа и каза:

— „Лотосленд“ е корабът на моята компания... Нещо като резервен вариант. Напълно оборудван за снимане и обработване на филми, ако се наложи.

— Луксозна работа.

— Знаеш как е в Холивуд.

— А ти знаеш ли?

Тя се усмихна закачливо.

— Достатъчно, за да стоя далеч от него. Но през последните две години компанията направи три много успешни филма, при които яхтата се оказа незаменима. Гледал ли си ги?

— Джуди, не съм ходил на кино от пет години.

Тя се замисли за няколко секунди и каза:

— Мако Хукър, с какво се занимаваш всъщност?

— Ловя риба.

Очите ѝ го гледаха недоверчиво.

— Питай Били, той ще ти каже.

— Били не говори за хората, които харесва. Само подхвърля това-онова.

— Например?

— Казва, че си много добър човек. Че помагаш на хората.

— Просто съм учтив.

— Казва, че не се боиш от нищо.

— Греша. Много неща ме плашат.

— Но ти боиш ли се от тях?

— Естествено, затова съм жив. Не си играя с гърмящи змии и не държа скорпиони в джоба си.

— Но излизаш в океана и не се боиш от Хищника.

Тих смях се изтръгна от гърдите му.

— Вярваш ли в това?

Тя помълча за миг, после отвърна:

— Все пак нещо го прави.

— Не се боя от това нещо. Боя се от онова, което може да ми навреди, ако не внимавам.

Джуди се замисли.

— Мако, зададох първия си въпрос в неправилно време.

— Така ли? — Той изчака с любопитство в погледа.

— С какво се занимаваше?

Тогава той разбра, че е разпитвала Били, но той не ѝ е казал нищо. Дори не ѝ е намекнал.

— Оцелявах.

Тя шеговито го смушка в ребрата, после се отдръпна и той отвори вратата на голямата къща.

Никой от хората вътре не беше от острова и това личеше по равномерно загорелите лица и неизбежните модни дрехи — признак на развитата цивилизация.

Хукър не изглеждаше не на място, макар че задният джоб на шортите му беше кърпен неколkokратно и беше забравил да свали от колана си кожената кания с ножа. Тъмната му риза беше местно производство, а еспадрилите му бяха служили вярно дълги месеци на палубата. Човек би го взел за член на екипажа на яхтата, защото слънцето беше придало на кожата му цвета на влажен махагон и само чертите на лицето му го отличаваха от местните жители.

Чана Стърлинг стоеше в светлината на слънчевите лъчи, охладени от двойните прозорци, и разговаряше оживено с добре сложен мъж с капитанска риза. Бъргър ги наблюдаваше от един голям стол, отпивайки от коктейла си. Всички от „Лотосленд“ бяха облечени по последна мода и не спираха да говорят за кино. Хукър се отправи към бара и получи халба добре изстудена бира.

Едва беше отпил, когато Джуди се приближи, хванала подръка достолепен мъж, който изглеждаше като излязъл от страниците на списание „Ескуайър“. Синият блейзър с избродирана в златисто емблема на левия джоб беше с военна кройка, а белите му панталони бяха идеално изгладени с ръбове като нож. Беше висок колкото Мако, почти на същите години и макар да изглеждаше слаб, начинът, по който се движеше, подсказваше, че под модните му дрехи се крие силно и гъвкаво тяло.

— Антъни Пел, моят съсед Мако Хукър — представи ги Джуди.
— Господин Пел има делови интереси в нашата продуцентска компания.

Мако разтърси ръката на Пел, без да се усмихне, и каза:

— Досега не бях се запознавал с филмов магнат.

Пел се засмя скромно.

— Едва ли мога да бъда наречен така, господин Хукър. Преди години с бащата на Джуди направихме съвместна инвестиция в този бранш и въпреки усилията ни тя се оказа успешна.

— С инвестиции ли се занимавате?

— От време на време — неопределено каза Пел. — Основната ми работа е да се грижа за интересите на Джуди в Холивуд. А вие с какво се занимавате?

— Ще повярвате ли, че съм рибар?

Устата на Пел се разтвори в поредната усмивка.

— Да, личи се. Чудех се защо носите този странен нож.

Мако отвърна небрежно:

— За да прережа въдицата, в случай че някой от обитателите на дълбините ме издърпа през перилата.

— Не ми казвайте, че си навивате влакното на ръката.

— Понякога забравям, че вече не е така — отвърна Хукър. — Значи и вие обичате дълбоководния риболов?

— От време на време — каза Пел.

— Стига сте говорили за риба — обади се Джуди.

Мако шеговито вдигна бирата си за наздравица. В ъгълчетата на очите му проблесна нещо ново и той почувства лека тръпка в раменете.

Антъни Пел, помисли си. Нищо чудно, че си влязъл в киното, сигурно си взимал уроци по актьорско майсторство. И си те бива, Антъни. Изминал си много път от времето, когато беше Тони Палацо, малкият войник от бандата на Бруно Бънч в Бруклин, Ню Йорк. Как си оцелял, когато Бруно поръча да те убият, задето издаде двамата му най-добри хора на федералните? Сигурно си му направил толкова изгодно предложение, че го е приел, и ето те сега тук да се разхождаш като герой от стар роман.

Неочакван поздрав го накара да се обърне.

— Здравсти, Ели. Кой те замества на бара?

— Убедих стария Док-Док. Той не пие, не краде и не иска много пари, така че няма да съм на загуба.

— Мислех, че не обичаш туристическите забави?

— Стига, това е различно. Мислиш ли, че бих изпуснал нещо, което ще ми разнообрази живота? — После си отговори сам. — Няма начин. Това си е цяло събитие. Видя ли онези красиви момичета от яхтата на кинаджиите?

— Стига, Ели, прекалено стар си за това.

— Да, но не съм прекалено умен.

— Тогава иди да хванеш някоя ужасна болест — пошегува се Мако.

— Не съм и прекалено глупав — каза Ели и му намигна, преди да се отдалечи.

Хукър усещаше, че се случва нещо, и то не му харесваше, защото беше свързано с миналото. Навремето, когато живееше в постоянен риск, същото това усещане го предупреждаваше, че нещо не е наред, а сега отново се беше пробудило, защото беше предизвикан, но не знаеше кой е врагът.

Тони Палацо? Случайна ли беше появата му? Какъв беше сега той? Голям играч или дребна риба, която си придава важност? Едно обаждане до Маями щеше да му даде отговор.

Чана Стърлинг? Никога не беше харесвал жени агенти. На тях не можеше да се разчита. Действаха не с разума, а с чувствата си. Какво

правеше тя тук, по дяволите?

— Странна личност — промърмори Палацо. — И той ли е рибар?

— Има бар — отвърна Мако.

Очите на Тони небрежно се плъзнаха по него.

— Но вие сте рибар — заяви той.

— Така се прехранвам.

— Сигурно добре си хапвате. — В гласа на Тони се усещаше лек присмех.

— Още не мога да свикна да ям очите — призна Мако.

— Моля?

— Просто споделих нещо, господин Пел.

— О! — Тони отново се усмихна и се обърна към Джуди.

— Извини ме, скъпа, трябва да поговоря с един от нашите хора.

Когато той се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чува, Мако попита:

— Кой държи контролния пакет акции във филмовата ти компания?

Джуди се намръщи, объркана от въпроса.

— Тя е публична корпорация.

— Но все някой я управлява. Кой има най-много гласове?

— Ами... Мисля, че беше баща ми.

— На теб ли ги остави?

Тя отново кимна, все още объркана.

— Кой е председател на борда?

Този път Джуди отговори веднага.

— Господин Пел действа от мое име. Докато беше жив, татко винаги ми казваше да разчитам на него. — Тя отново се намръщи и попита. — Защо се интересуваш?

Хукър взе един сандвич от масата и го опита.

— Защото се държи като голям шеф.

Смехът ѝ беше искрен.

— О, Мако, той просто си е такъв. Свърши добра работа и филмовата компания спечели купчина пари, така че няма от какво да се оплаквам. Одобрявам напълно всичко, което прави в „Лотосленд“.

— Нищо ли не му забраняваш?

— Всъщност няма какво. След като „Изгубеният крал“ и „Мината“ станаха топпродукции, Антъни Пел продуцира „Укрепленията на Ню Йорк“ и „Лотос Продъкшънс“ се превърна в голяма просперираща компания. Имам добри счетоводители и добри адвокати — обясни тя.

— И се чудиш защо ми разказваш всички тези лични неща?

— Честно казано, да — призна тя.

Мако отново се усмихна и бързо попита:

— Защо не си се омъжила? Сигурен съм, че си имала много предложения.

— Дори ме молеха — усмихна се тя в отговор. — На колене. Много пъти. Някои бяха богати, други бедни, но аз отказвах на всички.

— Защо?

— Не ми харесваха достатъчно.

— Колко пари имаше най-бедният?

— Беше си направо беден — отвърна тя. — Единственото, което притежаваше, бяха един-два нещастни милиона.

— Тъжно.

— Така си е. — Тя замълча, после се обърна към него с лукави искрици в очите. — А ти колко пари имаш, Мако Акулата?

— Зависи какво ще ни платиш за рибата — отвърна той.

— Нали нямаш нищо против да отида да поговоря с гостите си, преди те да започнат да говорят за нас — усмихна се тя.

Той кимна царствено.

— Разбира се, скъпа моя.

Тя тихичко прошепна „идиот“, прикривайки го лека усмивка.

Докато я гледаше как се отдалечава, той се почувства както след изпускането на 450-килограмов марлин на турнир в Маями. Беше изпуснал рибата не защото беше допуснал грешки при извеждането ѝ до лодката, или защото тя се беше оказала по-умна или по-опитна от него при измъкването от смъртоносни ситуации, а защото така беше писано. Един ден тази риба щеше да бъде уловена, но човекът от другия край на въдицата щеше да бъде друг и единственото, което щеше да остане на Хукър, беше споменът за гъвкавото мокро тяло, което чувствено се гърчеше във въздуха — възплъщение на силата и красотата, блестящо в утринната светлина. Марлинът беше останал близо до лодката, беше си играл с въдицата и най-накрая беше решил

да си тръгне. Мако го беше изпуснал само миг преди да го извади под прикованите погледи на всички присъстващи.

Внезапно всички в стаята огладняха едновременно. Апетитните ухания, които се носеха от изкопаните пещи навън, привлякоха гостите към масата, откъдето можеха да си вземат поднос от неръждаема стомана, използван от военните през Втората световна война. От двете страни се подредиха опашки и момчетата от острова разсипваха деликатесите, стотвени от Били. От доволните звуци, които издаваха всички, човек можеше да помисли, че се намират в петзвезден ресторант.

Хукър улови погледа на Били и му намигна одобрително, но карибецът едва ли имаше нужда от това. За него рибата и огънят бяха представата за кулинарния рай.

Без да се усети, Хукър се оказа зад Чана Стърлинг. Тя беше толкова погълната от рака си, че не го забеляза, докато той не се обади:

— По-добре е от закусвалните в Маями, а?

Тя разпозна гласа му и се обърна, така че той да види студенината в очите ѝ и усмивката, която изглеждаше като нарисувана.

— Беше — каза тя и в гласа ѝ се промъкна съскане, когато наблегна на миналото време.

— Не ми казвай, че ти развалям удоволствието.

— Със сигурност не допринасяш за него.

— Стига — каза той, — не е нужно да изпитваш угризения заради куршума, който изпрати в мен, малката. Понякога побеснявам, като се сетя за него, но той ми спечели правото да се върна към цивилния живот.

Този път в очите ѝ проблесна нещо.

— Говорих с Вашингтон за твоя статут, Мако. Изглежда никой не е наясно какво точно е станало с теб. Разбира се, шефът на отдела не желае да говори, но се носят слухове, че си просто по задачи.

— А ти какво мислиш?

— Че в агенцията са по-прозорливи, отколкото си мислех. Усетили са, че нещо се мъти, и са те пратили под прикритие, за да наблюдаваш какво ще стане.

— И какво лошо има... ако предположението ти е вярно?

— Това са глупости! — Гласът и се снижи и завибрира от потисната агресия. — Ти си глупак, Мако. Прекалено дълго си бил на

действителна служба. Вече не те бива и ти го знаеш. Единственото, което правиш, е да пречиш на по-компетентни хора и да създаваш проблеми на всички ни!

— Не и на теб, Чана. Не бих застанал на пътя ти. Ти стреляш.

— Със сигурност бих те застреляла, когато се появи на остров Скара!

Този път той замълча. Усмихна ѝ се сковано и отхапа от рибения сандвич.

— Не се прави, че не разбираш, Мако. Ти беше от другата страна на острова. Но ще ти кажа нещо... Стой далеч от това място. На брега има изхвърлени американски муниции и достъпът е абсолютно забранен.

Изражението на Мако се промени. Очите му станаха студени и той заговори, едва помръдвайки устни:

— А сега ти ме чуй, Чана. Този остров не е парче от добрите стари Щати. Официално е предаден на местното правителство на Пеоле на девети март 1949-а. Ако забравиш датата, това е годишнината от битката между „Монитор“ и „Меримак“ в Хамптън Роудс, Вирджиния, през 1862-ра. Скара е просто сметище, където океанът влачи боклуците от цял свят, но това сметище е на хората от Пеоле и повярвай ми, те могат да те изгонят оттук, когато пожелаят.

— Имаме споразумение...

— Да си държите корабите на пристанището, което сте построили, това е всичко.

Тя усети скритата заплаха, но се направи, че не я е забелязала. Чана беше изцяло отдадена на работата си и ако не можеше да постигне нещо веднага, просто го отлагаше за по-късно. Затова попита сурово:

— На чия страна си, Мако?

— Не знаех, че играем на нещо.

— Това не е игра.

— Искаш да кажеш, че нещо наистина яде онези лодки?

— Какво има, Хукър?

— Какви са ти заповедите, Стърлинг?

Един миг те безмълвно се гледаха, после осъзнаха, че се държат глупаво. Най-накрая, без да отстъпва, Чана отговори:

— Изтеглиха ни от рутинния патрул, за да проверим какво става тук. Медиите в Щатите вдигат ужасна врява при всеки инцидент.

— Засега няма доказателства от какво са причинени инцидентите.

— Знаеш добре, че някои влиятелни кръгове могат да принудят правителството да разследва каквото поискат.

— Без имена, разбира се — вметна Хукър.

— Разбира се.

— Тогава онова, което трябва да направиш, Чана, е да се наслаждаваш на задачата си. Виж какво хубаво време, прекрасна храна и интересна компания имаш тук. И дори никой не стреля по теб.

— Не — отвърна тя, — просто се опитват да ме изядат.

Мако задържа погледа си върху лицето ѝ и когато тя се изчерви, се усмихна и се отдалечи.

Помощниците от острова бяха започнали да раздигат масите, за да си тръгнат по-скоро. Хукър нямаше желание да управлява лодка, макар че не беше пиян. На бара имаше още един мъж, който държеше чаша и без да се обръща, каза:

— Как върви, Мако?

— Още се държа — отвърна Хукър. — С кого разговарям?

Мъжът се обърна. Лицето му беше безизразно.

— Веднъж ти бях свързка в Мадрид.

— Ли Колбърт — каза Мако.

— Имаш добра памет.

— Добре са ме обучили.

— Не е точно така. Трябва да имаш добра памет, за да те изберат — каза Колбърт. — Говорихме само две минути, и то преди двадесет години.

— Мислех, че вече си се пенсионирал.

— И аз, но започна тази история с изядените лодки и ето ме тук.

— Неприятно.

— Точно така. Имам ферма, в която искам да отида. — Колбърт отпи още една глътка и остави чашата си на бара. — Ти как се забърка в тази история?

— Не съм. Просто се случих наблизко.

— И компанията не те е пратила тук? — вдигна вежди Колбърт.

— Не работя за нея.

— Стига, Мако, достатъчно дълго съм в бранша, за да ме заблудиш.

— Как мога да те убедя? — попита Хукър.

— Не можеш.

— Обади се в компанията. Зачеркнат съм от списъците им. Без никакъв шанс за възстановяване. Въпросът беше предрешен. Нямам власт, нито контакти... абсолютно нищо.

Едва прикритата усмивка пробяга по лицето на Колбърт и той каза:

— И съвсем случайно се озова на далечно място като това, където започна нещо, за което никой няма представа, така ли?

Мако кимна.

— Нещо такова.

— Нещо такова — язвително повтори Колбърт.

— Тук съм от две години, Ли.

Колбърт замислено го изглежда.

— Мисля, че събитията малко ни изпревариха. Не получихме никаква предварителна информация, наредиха ни само да проучим ситуацията. Не се иска много мислене, за да се сетят, че по някакъв начин ще се срещнем с теб. Е, срещнахме се. Какво става, Мако?

Хукър поклати глава с отвращение.

— На твоето място не бих казал повече, преди да съм говорил с компанията.

— Толкова ли е секретно? — попита Колбърт.

— Ли...

— Добре, разбрах. Ще изчакам компанията да ме инструктира. Имам само един въпрос. За какво беше това празненство?

— Мислех, че си е холивудски купон — каза Мако. — Всички съставки бяха налице... Екипажът на „Лотосленд“, твоите хора и онзи дребосък с Джуди.

— Знаеш ли кой е? — попита Колбърт.

Двамата се обърнаха и изгледаха двойката. Шишкавият мъж беше около петдесетгодишен, облечен в класически костюм за яхта. Носеше перука, мустаците му бяха фризирани и Мако беше сигурен, че го е виждал и преди, но не в такава компания.

— Работи за веригата „Среднощни кризи“. Казва се Маркърс Грей.

— Да — съгласи се Колбърт. — Преди две години беше обвинен в измама на стоковата борса, но го оправдаха. Беше във връзка с международното пране на пари.

— Още ли са ядосани швейцарските банкери?

— Един от главните им източници на пари пресъхва и това ги изнервя ужасно, но ние нямаме нищо общо. Откъде го познаваш?

— От служебна документация. Тук е още един голям играч.

— Кой?

— Антъни Пел. Една от важните клечки във филмовата компания на Джуди. Наричаха го Тони Палацо, дребен капо в една от по-незначителните мафиотски фамилии.

— Никога не съм ги познавал.

— Не е нещо особено. Изглежда е започнал законна дейност и се е озовал в шоубизнеса заедно с бащата на Джуди, Артур Дюран. Сега голяма част от мафиотите се хващат с легален бизнес. Престъпленията са високотехнологични и трябва да си висшист, за да си в крак с тях.

— Мако, за човек, който е вън от играта, изглеждаш твърде добре запознат с последните събития.

Хукър се засмя тихо.

— Това са стари неща, Ли. Ти би трябвало да го знаеш.

Внезапно изражението на Колбърт стана сериозно.

— Тогава кажи нещо по-ново.

— Какво например?

— Например какво яде корабите и защо.

Раздразнен от избраната тема, Мако отвърна:

— И аз бих искал да знам, Ли.

— Нямах ли някакви идеи?

— Не. Нито идеи, нито отговори. И не възнамерявам да се занимавам със случая.

Ли Колбърт тихичко изруга и нетърпеливо махна с ръка.

— Сигурно ще получим заповеди по едно и също време, приятелю. Няма смисъл да прибързваме. Между другото, ти направо разказа играта на Чана. Не очакваше, че ти ще командваш парада.

— Казах ти...

— Да — каза Ли, — че никога не си участвал в него.

От края на дока Хукър и Били гледаха как Джуди маха за сбогом на гостите си, докато лодките се отдалечаваха по канала. Яхтата на Уили Пендър качи Маркърс Грей и четирима от неговите приятели, за да ги закара до новия мотел в южния край на остров Пеоле. „Телиг“ я следваше отблизо. „Лотосленд“ изчака, докато всички тръгнаха, и бавно потегли. На палубата купонът продължаваше.

Тишината сякаш беше осезаема и носеше приятно облекчение след празничната врява на сухоземни плъхове, пуснати на карибски остров. Джуди се качи на „Мидена яхния“ — свежа, както в началото на деня — и подаде на Хукър един плик.

— За морските деликатеси. Бяха невероятни.

Мако взе плика и се усмихна.

— Беше удоволствие да работим за вас, госпожо.

— Зарежи това „госпожо“, приятелю — каза Джуди. — Двамата с Били можете да забогатеете, ако се занимавате с кетъринг, знаеш ли?

— Но ти ще ни бъдеш единственият клиент — забеляза Хукър.

— Да — усмихна се Джуди. — Би било чудесно, нали?

Хукър видя, че Били му се усмихва, и се намръщи. Отново имаше чувството, че го манипулират.

— Искане ми се да бях млад — каза ѝ той.

— А на мен не — каза тя дяволито и го погледна с искреност, която прониза цялото му тяло.

Двамата мъже се качиха на „Мидена яхния“ и Мако запали мотора, докато Джуди откачваше въжетата от кнехтовете, а Били ги навиваше на палубата. Тя им махаше, докато завиха зад носа и изчезнаха от поглед.

Едва тогава Били каза:

— Госпожицата много ви харесва. А вие нея?

— Защо си толкова любопитен, Били?

— Задавам въпроси, за да поумнея. Е... харесвате ли я?

— Да — отвърна му Мако. — Харесвам я. Много я харесвам. Сега доволен ли си?

— Може да се ожените за нея.

— Били, ти си ужасен!

След петнадесет минути в открито море Били започна да се изнервя; непрекъснато гледаше към слънцето, грижеше се „Мидена яхния“ да се носи с пълна скорост и всички стрелки на уредите да са в зеленото поле на циферблатите. Мако знаеше, че той се бои, но след час щяха да бъдат в пристанището още по светло, затова нямаше защо да се тревожи. Завъртя руля към пристанището, изправи лодката и видя светлините на острова ниско на хоризонта.

Мако знаеше наизуст пътя, затова не проверяваше къде се намират, но точно преди да извика на Били да поеме руля; погледна компаса и очите му се присвиха от удивление.

„Мидена яхния“ се беше отклонил с 25 градуса от курса без обяснима причина. Изруга тихичко, но Били веднага се появи до него.

— Има ли нещо, сър?

Хукър посочи компаса. Били го погледна, после озадачено вдигна очи към напрегнатото лице на Мако.

— Оправихме го преди два дни.

— Да, сър. Така е.

— Вземи ръчния компас, Били.

Карибецът намери малката кутия с инструменти, разрови я и извади стария месингов компас.

— Според този се движим добре, сър. По курса.

— Дай да видя.

Хукър го взе от ръката му и го сложи на конзолата до бордовия компас на „Мидена яхния“. И двата сочеха едно и също — 25 градуса отклонение от курса. После отново взе ръчния компас и отстъпи назад. Сега циферблатът не показваше никаква разлика.

Този път Хукър реагира по-бързо и целенасочено. Каза на Били да поеме руля и след като огледа мястото, отвори вратите към долната кабина, включи горното осветление и слезе по стъпалата. Знаеше какво да търси и къде. Старата лодка беше солидна, изработена, преди да е имало нужда или стремеж към модерно оборудване. Точно до стената, която се падаше под руля, имаше врата към пулта с навигационните уреди. Когато я отвори, откри онова, което търсеше. На една полица стоеше стоманена кутия, около петдесет сантиметра дълга и около петнадесет на ширина и височина. Изнесе я на палубата, уви я в стара спасителна жилетка и я хвърли през перилата.

Били го наблюдаваше, без да задава въпроси.

Мако му обясни:

— Това, приятелю, е бомба. — Той загледа как жилетката се клати върху гладката повърхност на морето. — Тук няма къде да се скрие, затова някой я беше сложил долу под пулта с навигационните уреди.

Били отново го изгледа, очаквайки останалата част от обяснението. Кутията се беше превърнала в малка точица зад гърба на „Мидена яхния“.

— Не знам от какво е направена, но очевидно количеството метал е отклонило компаса, или в нея има магнити.

Били поклати глава.

— Как така бомба, сър... Сигурен ли сте?

Взривът зад тях беше приглушен от разстоянието, но силата на експлозията си пролича по ярката светлина. След няколко мига те почувстваха ударната вълна.

— Сигурен съм, Били.

— Господин Хукър, вие със сигурност сте умен човек.

— Не толкова, Били. Трябваше да я открия по-рано.

— Да, но сме живи. Умен сте.

— Добре де, умен съм.

— А как е попаднала там, сър?

— Е, Били не съм толкова умен.

— Някой е искал да ни убие?

— Да.

— Но тъй като не сме мъртви...

Хукър довърши вместо него.

— Ще опита пак.

Карибецът не отговори. Гледаше през борда на лодката, после отиде към кърмата и най-накрая посочи към водата.

— Ето го — обяви той. — Господин Акула, който се казва като вас.

Хукър закрепил руля и се върнал на кърмата. Видя голямото грациозно тяло на акулата, мъртвешки сиво на цвят, но пулсиращо от живот. Голямата риба се издигна и окото ѝ надникна от водата.

— Мако е — каза Хукър.

— Да, сър — отвърна Били. — Вашият брат. Чака ви.

Акулата отвори уста и зъбите ѝ проблеснаха, после плесна с опашка и изчезна. Хукър погледна към Били, усмихна се и се върна при руля.

6.

Въздухът беше лепкав и Мако включи стария вентилатор на тавана. Полъхът изсуши потта, която се стичаше по гръбнака му, и той се облегна на стола да се почеше. После изруга, защото внезапно изпита странното усещане, че невидим облак е проникнал в гънките на бронята му, търсейки незащитени места, където да пусне отровните си стрели.

Знаеше си, че ще стане така. Знаеше го още когато излезе от сградата, която запълваше целия му живот; знаеше го, когато си купи лодката и съществуването му започна да придобива различен смисъл от това да убиваш или да бъдеш убит.

Сега знаеше защо някои от по-възрастните служители се бяха усмихвали разбиращо — и с тях се беше случило. Бяха опитали доброволно да заживеят по друг начин и внезапно бяха открили, че нищо вече не зависи от волята им. Само те караха да мислиш така. Когато човек има влечение към потайността и насилието, някаква невидима сила го отвежда до правилната врата, отваря я и го бута вътре. Така се озовава точно там, където иска да отиде — при тайното братство от сеещи смърт убийци, работещи срещу други тайни братства, почти толкова смъртоносни, колкото неговото. Само че той получава повече пари. Правителството на неговата страна разполага с повече средства за тези дейности. Науката и технологиите създават невероятни произведения. Проляната кръв е попита и почистена, а онези, които участват в убийствата, изчезват сякаш никога не са съществували.

Макар да си сключил договор, никога не можеш да напуснеш. Договорът ти никога не приключва, когато е предвидено.

Прекратява се само когато умреш.

Затова останалите се бяха усмихвали. Те знаеха това.

А той още не беше мъртъв.

Просто бяха принудени да го оставят да си отиде, но знаеха, че когато отново може да им бъде полезен, ще се върне. Малкият

радиопредавател и пликът с оръжия, които беше взел за спомен, не бяха само сувенири. Те щяха да бъдат използвани.

Мако ги бе скрил добре. Извади предавателя от скривалището му, след като се убеди, че никой от белезите, които беше оставил, не е разместен. Предварително настроеният предавател беше шедьовър на миниатюризацията и можеше да го свърже с всяка точка на света. Той извади четири батерии за фенерче, сложи ги на местата им и малкият, но мощен генератор безшумно заработи. От запечатания плик извади приемателя и го сложи в ухото си.

После натисна бутона за изпращане на съобщения, чу тихи шумове, докато веригите се затваряха, и един глас каза „Тук базата“. Беше променен и звучеше с метален тембър, за да не може да бъде разпознат.

— Тук е Ловеца — представи се Мако и погледна часовника си. — Когато минаха 14 секунди, повтори. — Обажда се Ловеца.

Точно след 5 секунди механичният глас изрече:

— Говори.

Мако не знаеше как функционира системата, но сега и в двата края сигналът се заглушаваше и ако някой записваше, щеше да чуе само бръмчене.

Той каза:

— ВТ 13 А.

Сега вече знаеха кой е. Гласът се превърна в морзов код и на стария шифър предаде: „Ограничено използване от пенсионирани служители. Приема се при спешни случаи. Продължавай“.

Базата няма да рискува с мен, помисли той. Премина на допълнителния код, за да разберат, че е наясно с действията им. Показалецът му изчука отговора по малкия ключ: „Искам последна информация Антъни Палацо, Маркърс Грей. Предавай само радиото. 1400 часа 8 15“.

Разбира се, времето за обратната емисия не беше точно. Винаги съществуваше възможност другата страна да подмени техниката си, затова предаването щеше да стане час и половина по-късно с трети код. Налагаше се да си го припомни. От години не го беше използвал.

Мако остави радиото обратно в кутията и докосна скрития бутон за самоунищожение, за да не се тревожи, че някой може да го открадне. Всяко движение без завъртането на съответния ключ щеше

автоматично да унищожи преподавателя. Върна кутията на мястото ѝ, прикри я и се изправи.

Сега ще тръгнат приказки, помисли си Хукър. Служителите в Базата бяха любопитни и когато позивните му стигнеха до определено ниво, всички щяха да искат да разберат какво става. Вероятно Чана също щеше да прати запитване какво прави той тук и щеше да освирепее, че не получава отговор.

Никой не вярваше в съвпадения, особено, при положение че той се намираше точно на мястото, където нещо унищожаваше лодки. Хукър си отбеляза наум да купи американски вестници и да провери какво обяснение бяха дали за случилото се капацитетите зад големите бюра.

Утре в три и половина щеше да разбере. Базата имаше сериозни проучватели и големи връзки. А сега трябваше да се наспи. Събуди се на два пъти, когато Джуди се промъкна в сънищата му и го стресна.

При изгрев-слънце всички рибари от селото бяха на борда на „Мидена яхния“. Беше ред на Били да прави кафе за всички, а към него прибави и домашни бисквити. Мако се включи в сутрешното празненство за половин час, след което всички церемониално смачкаха и изхвърлиха картонените чаши в металното кошче, слязоха от борда, отидоха по лодките си и запалиха моторите.

Хукър ги изчака да тръгнат, преди да излезе от пристанището. Чакаше ги сериозен риболов и колкото по-рано стигнеха на избраните места, толкова повече пари щяха да изкарат, а той отиваше на изследователско пътуване до остров Скара.

Тази сутрин вятърът и приливът бяха благоприятни и след четиридесет минути Скара се появи на хоризонта. На брега нямаше закотвени други лодки, както и беше очаквал.

Когато „Мидена яхния“ наближи острова, Били и Хукър видяха на пясъка нови дървета и спукана гумена лодка. С бинокъла Мако откри мястото, където Чана беше взривила мината, но сега пред дупката имаше друг сферичен предмет, покрит с миди и корали. Характерната форма на възпламенителите издаваше какво всъщност представлява.

— Виждате ли я, сър?

— Кога ще престанеш да ми викаш „сър“, Били?

— Веднага, сър.

— Страхотно — промърмори Хукър. — Да, виждам я. Тази е нова.

— Мислите ли, че може да потопи лодка, сър?

— Нищо чудно да е във форма. Може би няма да гръмне толкова силно, както някога, но със сигурност ще надупчи всичко наоколо.

— И искате да спусна гумената лодка?

— Предпочиташ да плуваш ли? — полюбопитства Мако. — Онази стара акула може да е наоколо.

— Той е ваш брат, сър, не мой.

Не губиха време в повече приказки, а хвърлиха котвата. После Били спусна гумената лодка през борда, а след нея и малкия извънбордов мотор. Слезе долу и го закрепил със скобата, после махна с ръка на Хукър, който го последва по стълбата с чанта с инструменти, дръпна шнура на мотора и пое към плажа.

На пръв поглед на Скара нямаше какво толкова да се види. Навятият пясък беше покрил боклука, но тук-там стърчаха различни предмети, някои разпознаваеми, други — не. Имаше капаци за люкове и счупени рангоути от старите кораби, сякаш паднали от небето; нарязани греди от товар със строителни материали. Сега те бяха изкривени и сцепени и не ставаха за нищо, освен за горене.

Мако и Били започнаха да копаят в основата на трите мини, като от време на време отчупваха парче от кораловата обвивка около метала. Най-накрая Мако откри онова, което търсеше. Метална плочка с идентификационни номера и място на производство. Той внимателно я огледа и кимна.

— Американска е. САЩ се насочват към голямото международно сметище.

— Сър... не разбирам. Тук няма сметище...

— Говоря за политика, Били.

— Това лошо ли е?

— Много лошо.

— Не можем ли да ги взривим, както направи онази жена?

— Ще се появят и други.

Били се замисли за миг, после каза.

— Сър, мислите ли, че лодките потъват заради тях?

— Възможно е.

— Но, сър... как правят отпечатъци от зъби?

— Не знам, но имам чувството, че когато разберам, ще узнаем отговора на всичко.

— Сигурно ли е това, сър?

— Да, Били.

— Питър от пазара казва, че не е нужно да видиш рибата, която те е ухапала, за да разбереш каква е. Белезите от зъби ще ти покажат.

— Добре го е разбрал.

— И двамата видяхме белезите от зъби по дъното на „Сукан“. Помните ли я?

— Помня.

— Бяха много големи, сър.

— Огромни.

— В книгите от континента има картина на уста на акула. Четирима мъже стоят в нея, но не могат да я запълнят. Такава уста ще погълне цял автомобил.

— Кога си чел тази книга? — недоверчиво го погледна Мако.

Карибецът отвърна неопределено:

— Когато чистех големите лодки на американците. Имат книги на полиците.

— Това е праисторическа бяла акула, която е стигала до тридесет метра дължина. Умните хора я наричат *Carcharodon megalodon*.

— А вие как я наричате, сър?

— Може да я кръстя на твоето първо име, ако продължаваш да ме наричаш „сър“.

Ужасен, Били се отдръпна назад и замръзна.

— Не, не, сър, моля ви не го правете. Не искам господин Акула да носи моето име.

— Били — каза Мако, — акулите не говорят нашия език.

Карибецът тържествено отвърна:

— Но господин Акула... разбира. Както големият мако там долу знае, че сте му откраднали първото име. Той знае, сър.

Мако му се усмихна. Беше безсмислено да спори с помощника си за такива неща.

Той погледна Били в очите, изучавайки изражението му.

— За какво мислиш, друже?

Били извърна глава към старите реликви, заседнали в пясъка.

— Тези трябва да са излезли с големия прилив, сър. Ако не духа силен вятър, само когато луната е пълна, водата може да ги изтласка дотам.

— Какво намекваш, Били?

— Той беше преди три дни.

Сега Мако разбра — брегът на острова беше висок и стръмен и мините не биха могли да изплуват над него. Беше необходим високият прилив при пълнолуние, за да ги изкачи отгоре.

— Тогава някъде тук има много такива — каза Мако.

— Да — произнесе Били ясно, но в гласа му се долавяше въпрос.

— Никой не е чувал експлозии, нали? — попита Мако.

— Никой нищо не е казвал — потвърди Били. — А ако чуят нещо, казват. От това става хубава история.

— Но ако са били твърде далеч...

Били попита развълнуван:

— Искате да направим бум като дамата от „Телиг“? — Хукър кимна. — Нямаме голяма пушка.

— Имаш ли кибрит?

— Това имам — намръщено каза карибецът.

— Тогава вземи парче дърво и остържи мидите и корала. Аз ще събера дърва и ще взривим тази сладурана.

Работата не им отне дълго време. Плажът беше покрит със стари сухи парчета дърво — някои бяха добре насмолени, други пък миришеха на терпентин — напълно подходящи, за да превърнат металната обвивка на мината в нажежен до червено унищожителен мехур.

Докато Били стържеше белите черупки на големите миди, Мако събра съчки, после донесе по-дебели парчета дърво, които измъкна от пясъка. Те излязоха лесно, с изключение на последното, което се наложи да издърпа по-силно. Изложената му на слънце част беше суха и избледняла до сиво, но заровената в пясъка беше запазена от разрушенията на светлината и солените пръски. Най-накрая той успя да измъкне ръчно дялана греда от стар кораб. Мореплавател, който очевидно е прекарвал много време на вахта, беше издълбал с ножа си прекрасен релеф на летящ албатрос с разперени криле, стиснал в ноктите си череп и кръстосани кости — типична емблема за пиратските кораби. Под резбата беше издълбана годината — 1782.

„Албатрос“. В паметта на Мако нещо се раздвижи. Но, по дяволите, така се наричаха много кораби. Пък и релефът може би беше просто рожба на фантазията на някой скучаещ моряк, без връзка с истинското име на кораба. Все пак той не сложи гредата върху купчината дърва за огъня. Остави я върху пясъка и внимателно я обърна с резбата надолу, но така, че да може да я намери, ако му потрябва. И без това имаше достатъчно дъски.

Двамата подредиха дървата за огъня ниско в пясъка под кръглата мина. Когато всичко беше готово и Били запали мотора на лодката, Мако драсна клечка кибрит и я докосна до дървата. Втора не му потрябва. Те пламнаха веднага — очевидно химикалите, с които беше просмукано дървото, все още не бяха изветрели; пламъците се издигнаха като огромни костеливи пръсти и той побърза да се качи в лодката. Били потегли още докато Мако се прехвърляше през борда и се отправи с пълна скорост надалеч от плажа.

На четвърт миля оттам те загледаха как дебел стълб черен дим се издигна от ревящия огън на изток в небето. Не се наложи да чакат дълго. Силната експлозия по нищо не приличаше на предизвиканата от Чана. Тя изхвърли пясък и отломки високо в небето, парчетата от мината се разпръснаха под слънчевите лъчи и цопнаха във водата. Едно падна толкова близо до лодката, че двамата чуха как изсъска, докато потъваше.

— По дяволите! — изруга Мако.

— Тази... — отбеляза Били — можеше да потопи лодка.

Хукър кимна безмълвно. Нямаше начин да се разбере колко мощ е останала в старите експлозиви, освен ако човек не ги взриви, а да се прави това в неконтролирана среда би било опасно.

Едно беше сигурно... Не можеха да ги оставят тук. Независимо дали на правителството му харесваше или не, предстоеше морска мисия за откриването и унищожаването им.

Чана изключи предавателя толкова рязко, че пръстът я заболя. Чарли Бъргър и Ли Колбърт седяха в другия край на стаята в мълчалив размисъл, на вид спокойни, но в ъгълчетата на устните им играеха леки усмивки. Твърде често бяха виждали Чана да губи контрол, когато нещо не оправдаваше очакванията ѝ, а в момента в ума ѝ бушуваше

истинска пиротехническа фиеста по адрес на компанията, защото оттам бяха потвърдили твърдението на Хукър за собствеността на остров Скара. Той наистина принадлежеше на местното правителство, което можеше да прогони оттам всекиго, когото пожелаеше.

— Не биха се осмелили да ни спрат — заяви тя рязко. — Това е едно скапано сметище и съвсем скоро ще ни молят да го почистим вместо тях.

— Съмнявам се — тихичко каза Ли.

— Ти се съмняваш във всичко — отсече тя. — Когато поискат нещо от правителството на САЩ, го получават. Кой знае какво ще поискат следващия път?

— Може би ние да се махнем оттук. — Чарли Бъргър посочи навън. — Всеки път, когато тук дойдат чужденци, носят нещастие. Вкарахме ги във война, икономиката ни изкупува производството им на нищожни цени, а сега обсипваме островите им с мини от друга епоха.

— Може би ще се научат да разбират прогреса.

— Или да го мразят — отвърна Чарли. — Чу ли за експлозията на Скара днес?

Чана стисна челюсти.

— Само онова, което каза хлапето. Никой друг не е чул нищо. А то нямаше намерение да проверява какво се е случило.

— Какво казаха от флота?

— Нищо. Горедолу по същото време взривявали подводни препятствия и не слушали нищо извън своя район.

Ли Колбърт се обади:

— Вярваш ли на хлапето, Чана?

Мускулите на челюстта ѝ отново заиграха, но тя не каза нищо.

— Тези мини — продължи Ли — може да са толкова мощни, колкото и когато са били произведени. Водонепроницаеми са и времето може да не ги е ерозирало колкото си мислим. Но ако успеят да изплават и приливът ги преобърне, а тежестта на мината падне върху единия възпламенител, кораловата покривка може да се откърти и мината да се взриви.

— В такъв случай трябва да ги проверим.

— Защо?

— Би могло да се случи пак.

— И ще покрие всичко с пясък — парира Ли.

— Щом е ясно, че са произведени в САЩ, компанията ще иска да знае за това.

Чана го погледна за потвърждение и той кимна. Но преди да продължи, лампичката за получено съобщение на радиото присветна и тя натисна бутона за включване, този път леко.

Съобщението излезе от принтера след по-малко от десет секунди. Прочетоха го заедно. То гласеше само: „Координирайте действията си с Хукър. Край.“.

Този път Чана едва не си контузи пръста, докато изключваше радиото. Но успя да си счупи нокътя и той увисна като тънък полумесец от върха на пръста ѝ.

— По дяволите! — изсъска тя с омразата на дузина кобри.

Двамата мъже скриха усмивките си и подготвиха лодката за напускане на пристанището.

— Онзи мръсник се е свързал с компанията — отново изсъска Чана.

— Значи не се е пенсионирил — обади се Ли. — Бил е в отпуск.

Внезапно настроението на Чана се промени. В очите ѝ проблесна възхищение.

— По-умни са, отколкото ги мислим. Предвидили са тази ситуация отдавна и са се подготвили за нея.

Колбърт и Бъргър се спогледаха бързо. Имаше малък шанс да е така, но не звучеше логично.

— Това не е било планирано, Чана — каза Колбърт.

— Но е било предвидено — отвърна тя. — Били са подготвени.

— Глупости! Това си е чисто съвпадение. Не можеш да планираш случайностите.

— Компанията може, Ли. Докато всички останали мислеха, че провалите през деветдесетте ще доведат до края ѝ, те са гледали далеч напред. Умни са, по дяволите!

Хукър погледна часовника си и когато останаха две минути до началото, включи радиото, извади химикалка и взе бележник. Точно навреме кодираното съобщение зазвуча в ушите му и той започна да записва думите. Когато свърши, изчука личния си код и изключи

радиото. Разшифрова съобщението и внимателно го прочете: „Палацо законен в «Лотосленд продъкшънс». Не се издирва. Няма връзки с бивши съучастници. ФБР още го наблюдава. Една глоба за паркиране в Ню Йорк сити. Маркъс Грей е финансирал «Среднощни круизи» чрез банка «Бекер». Смята се, че тя има връзки с Европа. Първият партньор на Бекер, Маршъл Подри, е убит при уличен грабеж в Лондон на 3 май 1992. «Среднощни круизи» е законна регистрирана в САЩ. Чана Стърлинг ще координира действията си с теб. Край.“.

В продължение на две минути Мако чете и препрочита съобщението. Небрежният тон му се стори необичаен, стилът беше различен от едно време. Може би радистът беше нов и не беше наясно с голямата картинка.

Маршъл Подри, европейски банкер от онези, които винаги разполагат с помощници и винаги се возят в лимузини с шофьори, които никога не биха се скитали по улици, където може да ги нападнат, бил убит от крадец. Същото се отнася и за Артур Дюран. Но във втория случай убитият не е правел нещо необичайно. За него Маями е бил територия, позната като двора на къщата му.

Леко притеснение стегна мускулите на рамото му. Две случайни убийства при една и съща ситуация биха накарали всекиго да се замисли. Както и прераждането на Тони Пел в законен бизнесмен. Той не беше от хората, които биха се съобразявали със закона, ако могат да печелят по друг начин. Не че не беше възможно, но не беше вероятно. От друга страна, Тони Пел беше видял как много от старите му приятели попадаха във федералните или в щатски затвори и може би беше поумнял достатъчно, за да започне на чисто или поне дотолкова, че да оцелее в Холивуд.

Онова, което го разтърси, беше банката „Бекер“. Името му беше познато, през изминалите години често го беше срещал, но не си спомняше подробности. Обаче самият факт, че го е чувал, в неговата работа беше достатъчно основание за подозрения.

Хукър изсумтя, нахъса листчето, пусна го на дъното на кофата от галванизиран метал, която използваше за боклук, и го запали. Когато късчетата се превърнаха в пепел, той ги разбърка и се усмихна. Човек би помислил, че съм замесен в някакво международно престъпление, помисли си.

Металната вятърна мелница се въртеше с постоянния вятър и помпаше вода, когато беше нужна, или генерираше ток за електрическите уреди. Хукър изключи прекъсвача и включи късовълновото радио. От чуждестранната станция, на която беше настроено, прозвуча последното действие на „Залезът на боговете“ от Вагнер. Мако се облегна на стола и затвори очи, наслаждавайки се на увеличащото темпо на музиката.

Когато операта свърши, той отвори очи и завъртя копчето за станциите. Нищо не му хареса, затова премина на американски FM станции, които също не го задоволиха и той превключи на вълната на радиолюбителите. Плавателен съд на име „Дрифтър“, пуснал котва на около двадесет мили от Пеоле за през нощта, далеч от обичайния маршрут на редовния морски трафик, на равни интервали съобщаваше координатите си.

Но отговор нямаше.

На кого пращаше „Дрифтър“ този сигнал? Местонахождението му беше далеч от морските магистрали. Освен ако не се брояха излизането и прибирането на очуканите лодки на островитяните.

Хукър присви очи и поклати глава. И това име му беше познато, но отдавна не беше имал нужда от способностите, които някога го бяха обучавали да използва. Това го ядоса, той се съсредоточи и си спомни, че „Дрифтър“ беше правил снимки с подводен робот на два потънали кораба близо до Атлантическото крайбрежие и се беше върнал с доказателства за отдавна забравена катастрофа.

„Дрифтър“ беше изследователски кораб и заедно с „Телиг“ търсеше за компанията Хищника, който се хранеше с лодки. Някой във Вашингтон, окръг Колумбия, разполагаше с много власт, макар че единственото му основание беше старата теория за Бермудския триъгълник.

В 04:25 очите на Хукър рязко се разтвориха и едновременно с това той се претърколи и грабна пистолета 45-и калибър, който висеше в кобура си на рамката на леглото. Колтът беше зареден и в цевта имаше патрон. Палецът дръпна предпазителя толкова плавно, че самият Хукър се изненада, а когато Били Брайт нахлу в стаята след

бързо почукване на вратата, отново се изненада, че го разпозна навреме и не го застреля.

На слабата светлина от луната Били видя празното легло, после очертанията на главата на Мако и грозната муцуна на пистолета, която сочеше точно между очите му.

Хукър спусна предпазителя и се изправи.

— По дяволите, Били!

Пресегна се зад карибеца и запали лампата.

Били в миг разбра какво се беше случило. Беше решил да събуди приятеля си, за да сподели с него информация, от която ръцете му трепереха, а очите му изглеждаха огромни. Но Мако го беше чул. Имаше слух и рефлекс на дива котка. Бе реагирал толкова прецизно, че само за част от секундата го разпозна и не стреля.

— Сър... — едва успя да изрече Били.

Усмехнат, Хукър поклати глава и се изправи.

— Съжалявам, друже, не исках да те уплаша. — Били кимна и преглътна. — Просто навик от миналото, нали знаеш? — Карибецът не знаеше и изражението му настояваше за обяснение, затова Хукър добави: — Военно обучение. Когато чуя стъпки нощем, реагирам.

Били се втрени в него за секунда, после явно разбра.

— А сега — каза Мако, — кажи какво става.

— Уили Пендър.

— Какво става с него?

— Лодката му... Залагал плаващи мрежи. Той... Хванал е Хищника.

— Какво?

— Да, ей там е! — И Били развълнувано посочи към плажа край къщата.

— Стига, Били, откъде знаеш?

— Уили има любителско радио. Не високочестотно като нашето. Обадил се на всички. Събудил Пока и Луле Мали, които не си изключват радиото. Нещо ударило лодката на Уили, после се хванало в мрежата му. Още е в морето, сър.

Хукър кисело каза:

— И искаш да отидем при него?

При ужаса от тази мисъл Били се вцепени. Беше тъмно и щяха да влязат направо в устата на Хищника. Нямаха оръжие, с което да се

защитават от такова чудовище, нито начин да избягат от яростта му, и все пак приятелят на Били имаше нужда от помощ.

Нямаше сили да произнесе думите на глас, затова само кимна рязко, за да бъде ясен отговорът му.

— Предполагам, че не си молил другиго.

— Не, сър, никого.

— Знаеш, че биха дошли с теб — напомни Хукър.

— Да, но първо ще размислят, а после ще се разприказват.

А дотогава ще бъде светло, помисли си Хукър и начинанието няма да бъде толкова страшно.

— Да вървим — каза той.

Когато се качиха на „Мидена яхния“, Хукър забеляза проблясване на светлини в другия край на острова. Имаше и други будни, но светлините се движеха между къщите, а не по кея. Той пусна вентилатора и изчака, докато въздухът се прочисти от парите. После запали мотора и включи любителското и високочестотното радио заедно с примигващите светлини на лодката. Всички на острова щяха да познаят звука на мотора и съвсем ясно да разберат къде отива. За миг, докато Били откачаше прикрепящите въжета, той си помисли дали да не се обади на „Телиг“, но може би и там още спяха. Даде газ и се плъзна по канала, който го отведе зад коралите в дълбоки води. По някакъв начин Били беше успял да направи кафе и му донесе чаша. Слабата светлина от компасната кутия хвърляше отблясък върху лицето му и Хукър видя, че то е изопнато от тревога. Били умираше от страх, но даже за миг не се беше поколебал да тръгне.

Хукър не се хвана да определя курса, а просто следваше пръста на Били, който сочеше на югоизток. Движеше се с пълна мощност и макар че старата лодка газеше дълбоко, съчетанието от класически силует и нови мотори я правеше по-бърза, отколкото човек би предположил.

Братята Мали бяха издигнали върху къщата си петнадесетметрова мачта от състезателна платноходка, над която имаше още три метра антени. Можеха да уловят радиосигнал много преди който и да било друг, но сега Хукър беше в обсега на предавателя на Уили Пендър и нагласи стрелката на канала, по който общуваха островитяните.

Обади се три пъти, преди възбуденият глас на Уили да стигне до него, и каза:

— Успокой се, Уили, тук е „Мидена яхния“. Мисля, че виждам предните ти светлини. Добре ли си?

— Човече, хванахме го! Голям е, казвам ти. Оплете се в мрежите ми. Дори отхапа от лодката ми!

— Пълни ли се? — Мако се опитваше да говори колкото се може по-спокойно.

— Разбира се. Добре че не успя да ни ухапе.

— Справят ли се помпите, Уили? — Той хвърли поглед към Били и изобщо не разбра дали Уили е загрижен за изпомпването или не. Приятелят му го погледна разтревожено.

— Няма проблеми, човече. Помпата се справя добре. Много добре. Какво да правя, ако това нещо излезе от мрежите?

— Можеш ли да ги отрежеш от лодката?

— Здравео са се оплели. А тук сме само аз и младия Джимбо, който е толкова уплашен, че не може и да се изплюе.

— Тогава чакайте. Видях ви и ще бъда при вас до около двадесет минути. Разбра ли ме?

— Да. Били с теб ли е?

Хукър отново се усмихна.

— Разбира се. Искан да види този Хищник. Да му даде име. — Той остави микрофона обратно и се обърна към Били, който го наблюдаваше ужасен от чутото. После очите му се отместиха към водата пред тях и обратно към Хукър.

— Господин Мако пак е тук, сър. — В гласа му не се долавяше уплаха, само тихо разбиращо достойнство, примесено със страха от неизвестното.

Не беше нужно Хукър да се надвесва през борда. Едрото тяло на акулата се извиваше сред пяната; той видя окото, което гледаше право към него, после звярът бавно се потопи и изчезна. Хукър отново почувства студени тръпки.

— Господин Акулата Мако не се бои от Хищника — каза той на Били.

— Господин Акула няма такова дълго име като хищната акула — отвърна карибецът.

— Ей, не съм казал, че Хищника е *Carcharodon megalodon*.

— Ама той е голям.
— Освен това те са изчезнали, Били.
— Какво значи това?
— Че вече не ги правят. Всички са мъртви.
— Откъде тогава знаеш за тях?
— Остават фосили. Онова, което остава, след като умреш.
— От умрелите акули нищо не остава.
— Добре, умнико — разсмя се Хукър. — Всичко е хрущял, освен зъбите. По тях разбират колко е била голяма рибата.
— Защо са измрели?
— Не знам — ядосано каза Мако.
— Тогава откъде знаете, че всички са измрели, сър?
— Прочетох го в една книга — отвърна Хукър. Сега Били щеше да повярва. Щом беше написано в книга, трябваше да е вярно.

Отпред бялата светлина върху мачтата на Уили Пендър се полюляваше на фона на тъмното небе. Хукър погледна часовника си, после насочи поглед на изток. След малко щяха да видят първото посивяване от лъжливата зора — едва доловимо изсветляване на хоризонта. Светлината нямаше да е достатъчна, за да се вижда добре, но щеше да ги окуражи, че скоро ще дойде ден.

Той посегна към очилата за нощно виждане върху командното табло и ги настрои, докато видя лодката на Уили съвсем ясно зад заплетените мрежи, хвърлени през носа. Различи малкия Джимбо на руля, застанал под лампите от каютата, без да се интересува дали не му проваля нощното виждане. Уили Пендър се опитваше да освободи лодката си от дългите блестящи найлонови нишки, които я обвиваха, но явно не се радваше на голям успех.

Морето беше гладко и когато слабата светлина започна да се просмуква в хоризонта, Хукър можеше да проследи мрежите от лодката на Уили. Сега вече не изглеждаше, че се е оплел във въжетата, а че се бори с някаква голяма риба. Нещо сякаш издърпа лодката от курса ѝ и я повлече на юг, а няколко десетки метра напред спокойната повърхност на водата оживя, когато някакво тяло изскочи от нея. Не стигна високо, изви се във въздуха и в този миг мрежата се скъса с отекващ звук. Уили Пендър падна назад в лодката върху останките от разтегления найлон, а от щурманската рубка малкият Джимбо изви на умряло.

Хукър чу как Били бавно издиша, все едно въздишаше.

Хищника беше изчезнал. Отново беше потънал в дълбините и никой не знаеше къде може да бъде.

Мако внимателно доближи „Мидена яхния“ до лодката, а Уили и Били задържаха бордовете един до друг. Малкият Джимбо за нищо на света не искаше да излезе от кабината, затова Хукър накара помощника си да влезе при него и да го успокои. Под светлината на огромни фенери те разгледаха мрежите. Бяха от фино влакно, но биха могли да издържат голям товар. Когато най-накрая изтеглиха и последната от тях на борда, разбраха защо са изпуснали улова. Мрежата не се беше скъсала. Беше срязана гладко и сръчно, сякаш някой беше използвал ножици.

— Той я е прехапал — протичко каза Уили. Гласът му прозвуча още по-дрезгаво от обикновено.

Хукър за малко да му каже да забрави тази идея, но следите бяха твърде ясни. Мрежата не беше скъсана, а срязана. А той беше видял огромното тяло, изскочило от морето като планина от мрак. Сега Уили душеше въздуха и Хукър също го долови. Беше мирис, а не лъх — зловоние, което подсказваше, че нещо ужасно е било тук, преди да се върне отново в дълбините.

Нямаше смисъл да сгъват мрежите. Скупчиха ги на палубата и когато Хукър и Били се върнаха на „Мидена яхния“, обърнаха към остров Пеоле и поеха обратно редом с другата лодка заради чувството, че се пазят взаимно, но знаеха, че нищо не може да ги защити от чудовището там долу.

Преди двадесет и две години първата база, която компанията беше установила в Париж, беше компрометирана. Именно Мако беше открил чуждото инфилтриране и след като докладва детайлите, компанията изостави структурата и предаваше посредством нея фалшива информация на правителствата, които смятаха, че могат да се възползват от нея за собствени цели.

Купиха два нови офиса и ги използваха като база за обмяна на пари или информация. Там се осигуряваха нови документи за самоличност или се уреждаха всички детайли, необходими за секретните операции.

Мако беше избегнал официалната явка — безлична компания, заровена в сърцето на Вашингтон. Чуждестранните шпиони бяха също

толкова умни, колкото и американското правителство, и работеха под носа им. Беше му отнело време, но Мако Хукър беше създал собствена база. Само двама души работеха в офиса, но те бяха специален екип. Търгуваха по пощата и така рекламираха каталозите си. Изпращаха поръчките на съответните производители, които изпълняваха поръчката, всички печелеха много пари и това беше чудесна законна причина компания „Имоджин“ да притежава множество нови високотехнологични компютри.

Два пъти седмично пощенският кораб пристигаше на Пеоле точно по обед и Мако се нареди сред тълпата, за да изпрати писма на приятели и роднини, живеещи на по-цивилизовани места. Веднъж на 6 месеца той поръчваше резервни части от Париж за италианската си пишеща машина, стар модел ръчна изработка.

В дружелюбното му писмо се съдържаше нареждането да се проучат подробно животът и смъртта на Маршъл Подри, както и банка „Бекер“ и да се запише информацията на микроточка, която може да бъде обработена на Пеоле.

Когато предаде писмото на пощенския служител, Мако знаеше, че ще минат поне десет дни, преди да получи отговор. Всяко желание за бърз отговор можеше да привлече вниманието на някого — любопитен или умен.

7.

Имаше още половин час, докато приливът достигне най-високата си точка, и Уили Пендър маневрираше с лодката си между намазаните с креозот колове, които маркираха импровизирания „плаващ“ сух док на островитяните. Лодките, които имаха нужда от поправка или боядисване на дъното, просто се изтегляха на подпорите, направени от стари телефонни стълбове, и при отлив обръщаха корпусите върху специалните греди, за да могат работниците да приключат с ремонта.

Това беше толкова обичайна гледка, че рядко имаше публика, но днес всички бяха тук и се бутаха да си намерят по-добро място и да видят какво е станало с дъното на лодката. Хукър акостира на градското пристанище, грабна бира от сандъка с леда и кимна към Били.

— Искаш ли да видиш?

— Аз ли? — Били се опита да придаде на гласа си изненадано звучене. — Защо трябва аз да гледам? Всички други ще видят. После ще ми разкажат.

— Хайде, приятел, умираш от нетърпение да отидеш там. — Хукър посочи тълпата с палец. — Виж ги. Те знаят какво си направил. В момента ти си техният герой.

Били се намръщи. Не обичаше да го смятат за нещо особено. Погледна многозначително към Мако.

— Сър, вие също бяхте там. Лодката е ваша. Хищникът можеше да ни изяде. Видях лицето ви. Там нямаше... страх.

— Откъде знаеш, Били?

— Видях лицето ви.

— Добре, не се боях, но точно затова ти си героят. Ти се боеше, но въпреки това дойде.

На лицето на Били изплува усмивка и раменете му безмълвно се затресоха от смях.

— Какво ти е толкова смешно? — попита го Хукър.

Вместо да отговори, Били отмести поглед към морето. Когато Мако го проследи, забеляза една малка като точица моторница да се приближава право към „Мидена яхния“. Който и да я караше, се беше сгушил зад ветроупорното стъкло и летеше с 50–60 мили в час. Когато наближи, той видя, че я движат два нови черни двигателя Джонсън, но такава лодка още не беше виждал.

— Това е госпожица Джуди — обади се Били.

— По дяволите, дори не съм се изкъпал! — промърмори Хукър.

Джуди изключи двигателите, лодката се отпусна във водата и постепенно се приближи до пристанището зад „Мидена яхния“. Момичето закрепил носовото и кърмовото въже, после се изкачи по стълбите на кея, откъдето Мако ѝ помогна да се покачи на пристанището.

— Направо летеше — каза той.

— Някой пострадал ли е?

— Лодката на Уили, но ще се разбере по-точно след няколко часа. Всички са живи и здрави. Малкият Джимбо беше много уплашен, но това е всичко.

— Какво са видели?

— Наистина имаше нещо. Беше се заплело в мрежите на Уили, но малко след като пристигнахме успя да се освободи.

— Уили се обади и каза, че мрежите били срязани.

— Не знам — отвърна Хукър. — Възможно е.

Джуди го погледна много внимателно и след няколко секунди заяви.

— Видял си нещо, нали?

— Да, нещо.

— И какво беше? — тихо попита тя.

— Запази го в тайна.

Тя кимна сериозно, с широко разтворени очи.

— Беше голямо — каза Хукър.

— Колко?

— Видях само част от него. Беше тъмно, бях на над тридесет метра разстояние и видях само част от него... но беше огромно. И изчезна за три секунди.

— Ами Уили?... Видя ли го?

— Съмнявам се. Беше твърде зает да вади мрежите, за да види нещо. Били може да е зърнал нещо, но няма да си признае сега. По-късно може да разкаже на приятелите си около лагерния огън, но всъщност не иска да знае дали наистина съществува чудовище, което яде лодки. В момента не е много весел за другар. Поне ти му отвлече мислите от пътуването. Откъде разбра?

— С екипажа почиствахме дървените части на кея с парочистачката. Когато един от хората ми отиде да донесе кафе, чул разговорите по радиото. Историята беше раздута като битката при Мидуей. После каза, че сте отишли да помогнете... — Джуди млъкна наскоро изречението и на лицето ѝ се изписа тревога.

Мако се усмихна широко.

— По дяволите! — каза той. — Тревожила си се за мен.

— Това е абсурд! Просто си помислих...

— Да?

— Майната ти! — Тя също се усмихна. — Ето че говоря като моряк.

Мако продължи да я гледа и усмивката му се разшири още повече.

— Добре де, разтревожих се — призна Джуди.

Бяха много близо един до друг и той усещаше топлината на тялото ѝ и сладкия аромат, който то излъчваше. В очите ѝ играеха странни пламъчета, а бризът развяваше косата ѝ, сякаш искаше да го погали. Хукър каза „Оближи си устните“ и тя го направи бавно и чувствено. Устните ѝ бяха сочни, влажни и тъмночервени и когато я целуна леко, тя потръпна в ръцете му. После посегна и леко докосна с полузатворени очи лицето му; двамата едновременно отстъпиха и когато се спогледаха, разбраха, че се е случило нещо много необичайно.

Били не можа да се въздържи и шумната му въздишка, изразяваща чисто удоволствие, отекна в тишината. Хукър го заплаши:

— Ще ти дам име на акула, Били.

Тогава той се смълча и се запъти към края на пристанището, където почитателите му го чакаха. Били определено не искаше да го кръстят на акула, каквато и да е.

Дебелият Чарли Бъргър ги забеляза, изправи се и ги покани с жест на масата си. Ли Колбърт стана, а Чана се държа като дама и остана на мястото си, учтиво усмихната. Ели се появи с два допълнителни стола и всички се сгъстиха около масата, но без да изпитват каквато и да било близост.

— Разбрах, че вече имаш репутация на герой — обади се Чарли.

— Тези хора винаги преувеличават — отвърна Хукър. — Всъщност нищо особено не е станало.

— Уили Пендър твърди друго — намеси се Чана.

— Да, нещо се беше закачило в мрежите му. Спортните риболовци от Маями все още идват тук да ловят марлини по хиляда килограма, а понякога се появяват и гигантски акули. Но никой не е виждал хищници, които да ядат лодки.

— Какво е ударило лодката на Уили?

— Ще разберем, когато настъпи отлив — отвърна Хукър.

Ли Колбърт мина направо на въпроса.

— Според теб какво е, Хукър?

След няколко секунди размисъл Мако каза:

— Не знам. Видях го накрая. Беше тъмно, нещо скочи във водата и изчезна. Видяхте ли вече мрежите на Уили?

— Били Халинс е там.

— Кой донесе робота? — внезапно попита Хукър.

Тримата бяха достатъчно добре обучени, за да издадат каквото и да било.

— Роботът — каза Чана, като му хвърли лукав поглед. Думата прозвуча почти въпросително.

И тогава Мако отсече:

— Заповедта е... да координирате действията си с мен. — Гласът му беше студен, съобщението — ясно.

Чана се обади:

— Мислех, че си се пенсионирал.

— Така е — каза той искрено, — но винаги мога да се върна.

— Роботът беше идея на компанията — рязко каза тя. — Тази група ще действа по наши заповеди.

— И какви са те?

Този път Бъргър, Ли и Чана погледнаха към Джуди Дюран и нищо не казаха. Хукър се усмихна и стана.

— Не позволявайте на Джуди да ви уплаши, деца. Самата тя също познава няколко големи играчи. — Той погледна към нея и добави: — Да вървим, кукло.

Ели хвърли странен поглед на Мако, когато той се премести с Джуди на една маса близо до бара и му поръча две кафета, вместо обичайната бира. Отсреща виждаше Чана и двамата мъже, потънали в сериозен разговор, но от това разстояние не можеше да разбере какво обсъждат.

Джуди забеляза небрежния му поглед и попита:

— Какъв робот?

Ели остави кафетата, намигна одобрително на Мако и се отдалечи.

— За подводни проучвания — обясни Хукър.

— Защо?

— Защото някоя американска агенция иска да знае какво става тук. Екипът ще раздели морето на квадранти и ще прати робота да снима всичко на дъното. Имат на борда и друга електронна апаратура, за да оглеждат всичко, което се движи.

Сега Джуди го наблюдаваше внимателно, сякаш за пръв път го виждаше. Отпи от кафето си и остави чашата.

— Може ли да те попитам нещо?

— Давай.

— Добре познаваш тези хора, нали?

— Само Чана, но останалите са от типа хора, който също познавам.

Сега тя изглеждаше озадачена.

— Били каза, че си... градски човек.

Хукър сви рамене.

— Ти си добър рибар. — Когато той не отговори, тя продължи.
— Имаш странни белези по тялото.

— Бях на война. — Мако усети, че започва да се напруга.

Тя млъкна и отново отпи от кафето си.

— Можеш ли да ми кажеш какъв си... бил?

— Защо?

— Защото всичко сякаш се руши. Където и да погледна, се случват неща, които не съм свикнала да виждам.

— Джуди... бях правителствен агент.

Очите ѝ се разшириха.

— О! — Тя го погледна твърдо. — От ФБР?

Усмивката му беше почти незабележима, но тя я видя.

— Учреждението ми беше много засекретено. Финансираше се благоразумно, но получавахме много. Работата ни беше... смъртоносна.

Лицето на Хукър стана сериозно. Без да каже нищо, беше ѝ казал всичко.

— Смъртоносна — прошепна тя.

Той знаеше, че мисли за белезите, които Били ѝ беше споменал.

— Но не и за мен — продължи той. — Все още не.

Тя се опитваше да асимилира тази тревожна информация и каза:

— Какъв си сега, Мако?

— Рибар — каза той. — Отдавна напуснах агенцията. Случайност е, че се намирам тук.

— Стори ми се, че говореше на... приятелите си... много авторитетно.

Мако кимна мрачно.

— Казах, че съм напуснал агенцията, а не че са ме пуснали да се оттегля. В тази работа винаги те държат под око и винаги има някоя проклета примка, която отново може да те върне сред тях, независимо дали го искаш или не. Понякога ти свалят юздата, за да те ремонтират, да позволят на раните ти да заздравеят; дават ти време да се възстановиш. И когато настъпи моментът и пак им потрѣбваш, нужно е само леко да те побутнат, за да се включиш отново в системата.

— Мако... ти включи ли се?

— Няма начин.

— Тогава какво правиш?

— Наблюдавам, кукло. Наблюдавам. Изглежда никой не го осъзнава, но всички играчи са на игрището и се опитват да изведат топката напред в голямата игра; никой дори не знае, че играта е започнала не на шега. Рано или късно топката ще излезе извън игрището, тогава аз ще я грабна и ще хукна като луд с нея...

Джуди се намръщи.

— Не разбирам.

— Без топка няма игра — обясни той.

— Но кое е топката? — попита тя.

— Не знам — каза той с усмивка, — но ще разбера. Само че първо трябва да видим какво е ударило дъното на лодката на Уили.

Те излязоха от бара и тръгнаха към пристанището.

Тълпата беше пооредяла. Уили и двама дърводелци седяха на опорните греди и проучваха покритите с миди дъски на дъното на лодката, остъргвайки черупките откъм десния борд. Нямаше следи от ухапване, нито ясно забележими белези от зъби, само еднометрова дупка в дебелиите дъски. Тя не беше причинила съществени повреди, само показваше къде лодката се е блъснала в нещо много остро под водата — такива пробойни се получават, когато изкарват лодките на брега или се блъснат в непотънали дънери в открито море.

Хукър видя как Били си проби път покрай носа на лодката, стигна до Уили и внимателно опипа дупката. Изглеждаше доволен, но изразът на лицето му показваше, че все още не е сигурен. Той видя Мако, махна му, после се изкачи по гредите до мястото, където стояха двамата с Джуди.

— Какво мислиш, Били?

— Нещо е ударило стария Уили.

— Да, знам. Разбра ли какво е било?

Той кимна колебливо.

— Дървото е много меко. Като бебешка кожа. Няма белези като от много зъби.

— Били... забрави белезите от зъби.

— Нещо много голямо... — Може би тежко като желязна котва... е било теглено по дъното.

— Уили не беше пуснал котва. Беше на дълбочина 60 метра — напомни Мако.

— Да — съгласи се Били.

— Котвите не плуват, Били.

— Да — повтори той, сякаш Хукър беше глупак.

— Само една следа от зъб — предположи Мако.

Лицето на Били просветна. Този сценарий най-много му харесваше, а и не беше гледал „Челюсти“. Той кимна енергично.

— Да, само един зъб.

— Ще го имам предвид. Видя ли мрежите?

— Разбира се. Сега вече ми е ясно. Един голям остър зъб.

Джуди сръга Хукър с лакът.

— Не му ли набиваш в главата странни идеи?

— Не и на стария Били Брайт. Той знае каквото си знае и никой не може да го разубеди в това. В океана има хищник и докато не му дадем доказателство за обратното, той винаги ще си остане там.

— Ще излезе ли от това хубав филм?

Хукър я потупа по гърба.

— Не би имала нищо против, нали?

„Лотосленд“ имаше цялата необходима апаратура, за да го заснеме. Защо да пропуска възможността?

— Зависи.

— От какво?

Хукър спря и се огледа. Тук още не бяха култивирали земята. Нямаше следи от американските богаташи, а океанът не беше отрупан със скъпи круизери или екзотични пристанища за яхти с махагонови барове и изкуствено осветление, което да напомня за южните морета. Беше природно кътче, почти примитивно; място, където напояването на земята с помпи беше изключително постижение за водопровеждането. Беше тихо, нямаше пищящи клаксони или уредби, от които да гърми рап. Хората бяха възпитани и си помагаша, а ако някой извършеше нещо непочтено, изключваха го от общността на острова и той трябваше да замине, за да не умре от глад.

— Какво ще спечелят островитяните?

— При цялата реклама...

— Това не им е нужно.

— Но... ако „Среднощни круизи“ дойдат тук... ще спечелят ли? Няма ли да...

Мако я прекъсна.

— Просто ще бъдат изложени на влиянието на друга култура и тя със сигурност не е по-добра от онази, която си имат сега. Туристите ще съсипят това място. Ще ви задръстят от магазини за сувенири, тениски, гадни мотели...

— Какво друго могат да получат?

— Щом няма да промени нещата към по-хубаво — отвърна Хукър, — по-добре изобщо да не става.

Джуди стисна ръката му леко, опитвайки се да го разбере.

— Какво би било най-добро за тях?

Той помисли малко и каза:

— Магазин, който да ги снабдява с онова, което им трябва, а не с това, от което според рекламните агенции имат нужда. Части за по-стари двигатели например. Висококачествено оборудване за риболов. Навигационни уреди, които могат да си позволят — такива неща.

— И как биха могли да го получат?

— Не знам — отвърна той, — но го заслужават.

— Сър...

— Да, Били?

— Онези *Carcharodon megalodon* един зъб ли са имали?

Джуди изумено погледна карибеца.

— Били... откъде ти дойде това на ума?

— Господин Хукър е умен. Той ми обясни каква е тази голяма риба.

Тя се обърна към Мако.

— Вярно ли е?

— Той ме попита. Видял картинките в някаква книга. — Усмихна се, когато видя израза на лицето й. — Щом нещо идва от морето, Били иска да знае всичко за него.

— В такъв случай може би ще му харесат моите книги. Какво ще кажеш, Били?

В очите на карибеца отново проблеснаха палави искрици. Хукър знаеше какво си мисли. Всичко, което можеше да стори, за да го събере с Джуди, беше толкова вълнуващо, колкото да улови черен марлин на тънко влакно.

— Ще бъде чудесно, госпожице — каза Били.

— Какво имаш за мен? — полюбопитства Мако.

— Искам да погледнем мрежите на Уили.

Пендър беше разпънал мрежите да съхнат върху две дълги редици очукани колчета. Скъсаните краища бяха увиснали и Хукър прекара ръка отдолу. Внимателно ги огледа, устата му се присви и около очите му се появиха малки бръчици. Разкъсването не беше неравно, както би било, ако мрежата се беше закачила в плитчина със стриди или се беше раздрала на изгнили колове. Беше гладко разрязана сякаш с нож, разрезът беше дълъг и равен и колкото повече Хукър го разглеждаше, толкова по-вероятно му се струваше обяснението на Били. Сякаш еднозъба акула от епохата на плиоцена преди милиони

години, както се изразяваха шантавите еволюционисти, беше виновен за случилото се.

Хукър отново надипли мрежата върху колчетата, но не каза нищо. Джуди го попита:

— Какво мислиш?

— Макар да не е изял мрежата, със сигурност е отхапал голяма хапка. Не бих искал да съм на мястото на онзи, който ще фотографира това бебче.

— О, ще намери начин — мило отвърна Джуди. — Може би с помощта на робота.

— Разбира се — съгласи се Хукър.

Били искаше да се погрижи за „Мидена яхния“ и измисли някакво неубедително извинение, за да се върне обратно на пристанището. Хукър изсумтя и промърмори:

— Кого заблуждава?

— Защо? — Джуди стисна ръката му.

— Негодникът просто иска да ни остави насаме.

— Има ли нещо лошо в това?

— На този остров? Със сигурност клюките вече набират скорост.

— Тогава да се качим на моята лодка и да отидем у дома. Ще ти приготвя вечеря и ще вземем книги за Били.

— А как ще се прибера?

— Някой от моите хора може да те докара. — Тя млъкна, усмихна се и го погледна палаво. — Разбира се, ако решиш да си тръгнеш.

— Малка госпожице — каза Хукър, — нещо ми подсказва, че ме вкарват в капан, но като всяка едра риба ще налапам стръвта и ще видя дали не мога да се отърва от куката.

— А ако не успееш?

— Не знаеш каква е тази риба, кукло.

За разлика от предишния път къщата на Джуди беше съвсем празна. Две от момчетата на пристанището привързаха лодката, а после се върнаха към опаковането на дневния улов за доставка в Маями, избутвайки леда по улея в трюма на старо корабче за лов на стриди. Две местни жени, които поддържаха реда в покоите на Джуди, точно изчезваха зад дюнците, а единственият звук беше тихата музика,

която се носеше от затъмнените прозорци и караше Мако да се чувства като в сцена от филм, където внезапно зазвучава нежна мелодия.

Дори вечерята изглеждаше някак нереална и той имаше чувство, че я наблюдава от страни. Усмихна се накриво и каза:

— За последен път ядох такъв сос в едно малко ресторантче близо до Париж.

— Майката на готвачката е родена близо до Париж. На всички кораби на „Среднощни круизи“ готвят по нейни рецепти.

— И е научила дъщеря си.

— Естествено.

— Джуди... — каза той нежно, — едно такова ястие изисква четири часа за приготвяне.

Тя кимна и отпи от виното си.

— Най-малко.

— И човек не го приготвя за един гост.

Тя му се усмихна — лека сладка усмивка, която казваше едновременно всичко и нищо.

— Мисля, че съм загубил форма — каза той. — Знам, че съм се размекнал, но не осъзнавах, че е толкова сериозно.

— Не ти ли харесва?

— Напротив, чувствам се прекрасно. Били Брайт сигурно доволно се подсмива. Кажи ми само... кой измисли това — ти или той?

— Всъщност нито един от нас.

— Така ли? — Той се чудеше кого другото е очаквала и това се изписа на лицето му.

Тя го остави да се поизмъчи няколко секунди, преди да му отговори.

— Нита предложи, щом ще ходя до другия край на острова, за да видя дали си добре, да те доведе на вечеря.

— И ти прие предложението на прислужницата си?

— Естествено — отвърна тя. — И се надявах да се съгласиш.

— А аз естествено клъвнах.

— Сега ще изплюеш ли кукичката?

— Може би ще си поиграя с нея известно време.

— Би било хубаво — каза Джуди със странен тон.

Библиотеката на бащата на Джуди беше огромна. Имаше раздел за класика и друг, който би зарадвал всеки адвокат, наръчници по международно финансиране и няколко рафта морски книги за дървените платноходи от последните три столетия. Мако извади няколко от тях, разгледа илюстрациите и ги върна на местата им.

— Баща ми обичаше морето — сподели Джуди. — Казваше, че ако е живял по онова време, сигурно щял да стане пират само защото е било забавно.

— Повечето пирати са умрели от насилствена смърт. Ако не ги застреляли в битка, ги обесвали на пристанищата.

— Никой ли не се е измъкнал? — попита тя.

— Малцина — отвърна Мако. — Някои дори отново станали почтени граждани. — Погледът му срещна нейния и той добави. — Но те не са много.

— Нали сър Франсис Дрейк е бил и пират?

— Поне така са го наричали испанците.

— Но в Англия е бил герой. И любимец на кралицата.

— Би ли я обвинила? След като изсипал цял куп испанско злато в скута ѝ, нормално е дай стане фаворит.

— Божичко! — въздъхна тя. — А татко смяташе, че е бил истински мъж.

— Така е.

— Тогава защо?

— Зависи от коя гледна точка го разглеждаш.

Джуди коленичи и зарови из книгите на най-долния рафт. Погледна две, преди да намери онази, която търсеше, извади я и я подаде на Мако. Беше за праисторическите акули с много снимки и илюстрации, включително една, на която мъже стояха между челюстите на *Carcharodon megalodon*, за да проличи големината ѝ. Джуди каза:

— Сигурно нещо такова е погълнало Йон, а не кит. Гърлото на кита е много тясно и той се храни предимно с планктон и скариди, но голямата бяла акула... би могла да погълне цял човек без никаква трудност.

— И той да остане жив три дни?

— Възможно е.

— Няма ли да го смели?

— Не.

— Защо?

Докато търсеше нещо в показалеца, тя обясни.

— Преди известно време рибар уловил голяма бяла акула и я извадил жива на брега. Собствениците на аквариуми много търсят този вид и той я продал на един от тях. Държали я две седмици в резервоар, но тя не искала да яде и постепенно започнала да отпада. Преди това обаче повърнала човешка ръка, която била непокътната като в деня, когато собственикът ѝ я изгубил.

— Наистина ли! — кисело попита Мако.

— Да, наистина. Има и още нещо. Занесли ръката в полицията, където взели пръстови отпечатащи и открили кой е собственикът ѝ. Принадлежала на боксьор от континента, когото никой не бил виждал от две седмици и чийто съквартирант го обявил за изчезнал. — Тя намери каквото търсеше и обърна книгата към Мако. — Ето го. Когато полицията потърсила въпросния съквартирант, той едва не припаднал. Не можел да разбере как са го заловили. Двамата се скарали на пристанището, той наръгал до смърт приятеля си, нахвърлял тялото му на парчета, излязъл в морето и ги хвърлил на акулите. Видял ги как поглъщат всяко късче. Никой никога нямало да разбере какво е станало.

— А какво е станало?

— Нищо особено. Просто акулата има странната способност да задържа храна известно време, без да я смила.

— И това спасило Йон, така ли?

— Е, да кажем, че в неговия случай са действали и други сили.

Джуди изчака, докато той прочете цялата статия, после попита.

— Доволен ли си?

— Има ли такива неща за четене на корабите на „Среднощни круизи“?

— Едва ли, макар да им сервират деликатеси от акула.

Мако ѝ подаде книгата обратно.

— Само не разказвай на Били тази история. С неговото въображение кой знае какво ще измисли. Този Хищник може да се окаже истински чревоугодник.

— Със слабост към лодките?

— Не, към хората, които са на лодки.
Джуди направи гримаса и го смушка с лакът.

Мако издърпа друга книга от библиотеката. Тя обхващаше периода 1904–1920 и изглежда беше история на местните острови, богато илюстрирана с черно-бели снимки. Пеоле и Ара изглеждаха почти същите, а самотната снимка на остров Скара показваше купища отломки от малки лодки и един сериозно пострадал двумачтов военен кораб. Военноморската база, където „Сентилия“ правеше изследвания, тогава беше функционирала — на мястото, където преди това немското правителство е имало съоръжения за зареждане на подводници с гориво.

Мако показва страницата на Джуди.

— Знаеш ли за тази база?

— Да. Много хора знаят, но тогава германците още не са били нацисти — припомни тя.

— Подводниците от времето на Първата световна война не са могли да пътуват толкова далеч — каза озадачен Мако.

— Чети по-нататък. Ще разбереш, че и в онези дни са използвали снабдителни кораби. Отначало се опитвали да изтеглят подводниците до горивните бази, но било много бавно и опасно. Затова изпращали на определени места кораби, които ги зареждали.

— И са се канели да ударят американския флот?

— Не са успели. Един от островитяните отплавал с кану до Щатите и ги предупредил. Акостирал на плаж във Флорида, където моряците, които охранявали района, го държали три дни, преди да се намери кой да го изслуша.

Мако се намръщи и поклати глава.

— Не съм чувал тук да са залавяли подводници по онова време.

— Не е имало. Немското разузнаване разбрало, че са разкрити, съобщило по радиото на командирите на подводници и те взривили дъната им, преди да ги заловят. Макар че две едва не били прихванати.

Мако чакаше подробности.

— Получили съобщението едва когато били на петдесет мили от брега. Тогава видели нашите разрушители в района и се насочили към базата. Вече се потапяли, когато едната била ударена от оръдията на

разрушител и потънала с целия екипаж, преди да успеят да стигнат до нея.

— А какво станало с другата?

— Потопила се и затова целият район бил осеян с дълбочинни бомби. Там дълбочината е около сто и двадесет метра, така че или е била разбита от бомба, или налягането е смачкало корпуса. Тогава не са имали хидролокатори, за да засекаят отломките, но претърсили достатъчно грижливо, за да се убедят, че U-903 я няма. Всъщност някакви колежани открили това в немските архиви, докато събирали данни за Първата световна война.

— Хубава история, кукло. Би трябвало да направят филм по нея.

— Да го направя ли аз? — Гласът ѝ беше сериозен, но около устата ѝ имаше леки бръчици от усмивки.

— Предполагам, че можеш да си го позволиш. Смяташ ли, че баща ти би одобрил?

— Разбира се — кимна Джуди. — Беше човек на риска. Дори когато бил беден, ако сметнел, че нещо си струва, захващал се с него.

— Не е ли имал наследствени пари?

Джуди започна да прибира книгите по местата им.

— Не — каза тя, — не и баща ми. Спечелил е сам всичко, до последния цент.

Мако леко изви глава, оглеждайки помещението.

— Явно си го е бивало.

— Беше добър бизнесмен, Мако. Възползваше се от всяка възможност и построи малката си империя с много труд.

— А сега тя е твоя.

Джуди леко сви рамене.

— Имам добри съветници. Те се грижат за големите пари. А аз съм нещо като талисман за филмовата компания.

— И къде е мястото на Антъни Пел във всичко това?

— Татко го нае. Всъщност издигна го от друга компания, която също беше негова.

— Пак ли филмова?

— Пак — отвърна тя.

— Към кое студио?

— Той беше независим. С татко направиха четири нискобюджетни филма, които излязоха в Европа, преди да дойдат в

САЩ, и изкараха доста пари. След това татко го направи партньор в своята компания и печалбата се увеличи с петдесет процента. За щастие притежаваше солиден пакет акции с право на глас в „Среднощни круизи“ и това им помогна в началото, а после всичко тръгна добре.

— Да... Стига да не нарушат спокойствието на островния живот...

Джуди отметна глава и косата ѝ затанцува във въздуха.

— Мако, това не са обичайните ваканционни круизи. На тези кораби има казина, в които се играе хазарт и богатите могат да се забавляват. Знам, че звучи ужасно материалистично... и си е така, но това е едно необуздало поколение, което бързо печели пари и също толкова бързо ги харчи. Половината население умира от глад, а другата половина скъсява пътя си към скъпите ковчези чрез преяждане. Това е лудост.

— Съгласен съм.

— Сигурно искаш да знаеш какво печеля аз от всичко това.

Мако кимна.

— Интересно ми е.

Очите на Джуди срещнаха неговите с учудваща прямота.

— Нищо — каза тя протичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Не участвам в това. Живея тук. Това място е изцяло мое и снабдявам най-скъпите ресторанти от континента с риба на изгодни цени. Нямам партньори и не завися от никого. Все още имам огромни дялове в старите компании на татко, но не ги контролирам. Сигурно бих могла, но предпочетох да не го правя. Много отдавна той назначи други хора, които да управляват делата му, и аз реших да оставя нещата така.

— Какво правиш с парите, които печелиш?

— Плащам данъци, такси и внасям останалото в банката.

— Милионерка ли си?

— Бях още на дванадесет. Следващият въпрос.

— Какво би искала да имаш?

— Лодка като твоята — отвърна тя.

— Защо не си купиш?

— Защото тези антики вече не се произвеждат.

Мако ѝ се усмихна.

— Беше много трудно да я намеря и не я продавам.

— И името ѝ е страхотно.

Той отново се усмихна.

— Да, „Мидена яхния“. Искаш ли да направиш обиколка с нея?

— С удоволствие.

— Само че не спираме по екзотични пристанища.

— Тъкмо няма да си нося вечерен тоалет. Кога тръгваме?

— Утре. Ще вдигнем котва в шест сутринта. Какво искаш за закуска?

— Били Брайт знае.

— Добре. Ще му кажа да остави очите.

— Естествено — каза тя и той разбра, че не се шегува.

8.

Мако изчака, докато моторницата изчезна в нощта, после се обърна и влезе в къщата си. Докато кафето завираше на печката, той извади преподавателя и се свърза. Когато агенцията отговори, включи заглушителя, представи се и каза: „Открийте дали Антъни Палацо се е занимавал с порнография. Търсете двадесет години назад.“.

От другата страна му отвърнаха:

— Разбрано, изчакай.

Цели десет минути се чуваше само тихо бръмчене, докато компютърът търсеше файловете, после гласът от Щатите се обади:

— Открих го. Занимавал се е с това шест години, но никой не го е осъждал за нищо. Чист е и пред данъчните, а никой от момичетата или момчетата, които е използвал, не се е оплакал от него и той просто се е отказал в момента, когато бизнесът станал прекалено легален. Има данни за връзките му с лицензирано студио на име „Алберта продъкшънс“ в Калифорния. Оттогава няма никакви данни за дейността му. Нито дали е умрял.

— Не е умрял.

— Не е отбелязана активна дейност.

Мако поясни:

— Влязъл е в законния бизнес. Плаща си данъците. Съдружниците му са почтени хора.

— Не звучи в стила на Тони Пел.

— Но явно е добро прикритие.

— Ако е вярно.

— О, да — потвърди Мако, — напълно вярно е.

— Мислиш ли, че е чист?

— Имам съмнения — отвърна Хукър, после добави. — Още нещо. Корабът „Сентиля“ е ангажиран с операция на юг отук. Уведомете капитана му, че искам да се срещнем скоро и да получа от него нужната ми информация.

— Знаеш, че не можем да се бъркаме в работите на флота...

— Стига глупости! — рязко каза Мако, защото знаеше какъв е стилът на компанията в такива случаи. — Те работят ръка за ръка с нашите хора и ти много добре го знаеш. Имаш ли досието ми?

— Да.

— Имам ли право на такова искане?

— Според него, да, ако...

— Остави това „ако“ и действай.

— Ще трябва да уведомя началника си.

— Забрави за него. Говори с Фенъли, и то веднага.

— Директорът Фенъли е...

— Знам кой е — каза му Мако. — Просто го направи. Веднага.

После изключи предавателя и го прибра в скривалището. Този контакт щеше да раздруса някои хора. Не след дълго щяха да му поискат пълен отчет за действията, но не можеха да рискуват и да го отблъснат, защото плановете им не го позволяваха. През годините на служба той бе посетил много странни места и бе участвал в събития, разклащали световната сцена неведнъж — унищожаване на агресивни личности и смяна на опасни правителства. В момента компанията нямаше представа какво точно знае, а фактът, че се беше интересувал от Антъни Палацо, със сигурност щеше да изнерви някого.

Нямаше да го обвинят официално, но слухът щеше да стигне до определени хора, няколко действащи агенти щяха да получат нови заповеди и Тони Пел отново щеше да бъде под наблюдение. Той щеше да го усети, да се усмихва и да не прави погрешен ход, така че нямаше да има какво да докладват за него. По някакъв начин щеше да направи онова, което трябваше да направи, и вероятно имаше резервен план за подобни ситуации. Щеше да изглежда съвсем чист и невинен, но рано или късно мръсотията щеше да избие, а и истинският Тони Пел — да се покаже от черупката си.

Преди да си легне, Мако извади стария си автоматичен колт и внимателно го почисти, макар да нямаше нужда. После го смаза, провери механизмите му, докато не остана доволен, зареди нов пълнител и го сложи в една ниша между леглото и стената.

Отново изпитваше познатото старо чувство и това никак не му харесваше.

Били Брайт беше извадил очите на рибешките глави в задушното. Джуди изрази леко неудоволствие, когато ѝ каза, че такива са заповедите на Мако, но то беше престорено. Никой, който обичаше задушена риба, не би вдигал врява за очите. Порция от нея би струвала цяло състояние в някой от добрите ресторанти в Маями, но тук тя беше обикновена закуска за островитяните.

Джуди издаде тихи радостни звуци, когато подуши аромата на кафето, идващ от камбуза.

— Защо кафето ти мирише толкова хубаво, Мако?

Беше свикнал да му задават този въпрос.

— Защото го купувам прясно смляно в пликосе от Маями и го държа в хладилника. На острова го купуват в консерви, защото ги смятат за също толкова ценни, колкото и кафето.

— Мако!

— Имат здрави пластмасови капачки, а боядисаният метал не ръждясва бързо. Би се изненадала какви неща държат в тях.

— Например?

— Неща, които ти държиш в аптечка. Много лични предмети.

За миг тя остана загледана в него, после леко се усмихна.

— Винаги ли говориш такива мръсотии?

— Говоря за кутиите от кафе.

Разбраха, че Били е застанал зад тях едва когато той се обади:

— Господин Хукър...

Мако веднага разбра, че приятелят му е разтревожен. Присви очи и попита:

— Какво има, Били?

— Барометърът...

— Какво?

— Скоро ще започне да пада...

— Чул си прогнозата по радиото?

— Не, сър. Но можете да се обзаложите. — Изразът на лицето му беше много разтревожен.

— Откъде би могъл да знае? — попита Джуди.

И двамата огледаха небето за някакви признаци за промяна на времето. То беше ясно и без облаци, в топлия ден вълните бяха съвсем малки, а лекият вятър идваше от югоизток. На излизане от пристанището нищо не подсказваше, че ще има промяна — дори

изглеждаше, че това е идеалният ден за пътуване с лодка. Но Мако не възрази, само обясни на Джуди:

— Островитяните винаги знаят кога времето ще се промени.

— Но по метеорологичната станция от Маями...

— Ние не сме в Маями.

Джуди долови сериозността в гласа му и сбърчи чело.

— Ще се връщаме ли?

— Не... На два часа сме от „Сентиля“, а обратно до Пеоле са три.

Били го наблюдаваше с тайно доволство, че Мако е приел сериозно предупреждението му.

Хукър каза.

— Няма да правим нощно плаване, Били, не се притеснявай.

— Не се притеснявам, сър. Можем да стигнем до базата на остров Ребока преди барометърът да падне.

— Тогава защо си толкова разтревожен?

Приятелят му присви очи и Мако разбра, че ще чуе още някое от необичайните мнения или необясними преценки на карибеца.

Когато събра мислите си, Били се обади:

— Сър, в такова време Хищника огладнява.

— Но сега е светло!

— Да, сър, но ако е гладен, той яде и през деня.

— Кажи ми, винаги ли падаше барометърът, когато лодките... нали разбираш?

Били Брайт кимна тържествено.

— Да, сър, всеки път.

— И всичките ти приятели са го забелязали?

— Да, говорихме за това.

— Но въпреки това излизат за риба през деня?

Очите му огледаха хоризонта.

— Трябва да излизат, за да не умрат от глад. Някои смятат, че ще видят навреме и ще успеят да се измъкнат.

Спомняше си дупката на дъното на „Сукан“ и това, че самият Мако беше видял следите от зъби по нея. Мислеше си как Хищника се беше хванал в мрежата на Уили Пендър и как здравите найлонови влакна бяха срязани с лекота — сякаш от един-единствен огромен зъб.

— Боиш ли се, Били? — попита Мако.

На лицето на карибеца се появи напрегната усмивка и той поклати глава.

— Ако вие и госпожицата не се боите, и аз не се боя.

После се усмихна широко и се отправи обратно към кабината на руля.

Джуди се обърна и погледна Мако.

— Не знам какво става между вас двамата, но се плаша. Започвам да си мисля, че това малко пътуване всъщност е по работа.

— Вярваш ли в историите за Хищника?

— Твърде абсурдно е, за да е вярно. Онези гигантски бели акули са измрели и ти го знаеш...

— Никога не съм се гмуркал толкова надълбоко — прекъсна я той.

Тя знаеше, че се шегува, но продължи.

— Няма значение. Ако те живеят в дълбините — казвам „ако“, — огромната промяна в налягането, когато излизат на повърхността, направо ще ги пръсне. — И кимна решително.

Но той имаше какво да възрази.

— Китовете се гмуркат по-дълбоко, отколкото може да ги проследи ехолотът. Губи ги на дълбочина повече от шестстотин метра, но после изплуват добре нахранени и покрити с белези от смукалата на гигантски сепии.

Очите на Джуди се разшириха при това описание, тя рязко издиша, без да съзнава, че беше затаила дъх.

— Само се шегуваш... Нали?

— Не. Пък и ти не се боиш.

— Така си мислиш!

— Да те прегърна ли, за да се успокоиш?

Тя облиза устни и наклони глава.

— Естествено.

Мако обгърна раменете ѝ.

— Така добре ли е?

— Слушай, храбрецо — каза тя, — наистина се страхувам.

Преди Мако да реагира, главата на Били се показва през прозореца на кабината.

— Господин Хукър, барометърът падна с две деления.

— Обади се в Маями и попитай за прогнозата в момента.

— Направих го, сър. Казаха, че нашият барометър може да е...

— Дефектен?

— Да. Точно тази дума използваха.

— Ти какво мислиш, Били?

— Усещам го, сър. Барометърът си е добър. В Маями нищо не разбират.

Той почувства как рамото на Джуди леко потръпна под ръката му. И двамата виждаха на хоризонта тънка тъмна ивица от облаци, които започваха да се събират. Във вида им имаше нещо зловещо.

Мако се обади:

— Престани да ме наричаш „сър“, Били.

— Слушам, сър — отвърна веднага карибецът. И той беше видял облаци. Даде газ и „Мидена яхния“ пое с няколко възела повече към остров Ребока.

Мако наля за двамата бира, те се облегнаха на релинга откъм десния борд, наслаждавайки се на мига и тишината, нарушавана единствено от вълните, чиито малки езици облизваха корпуса на лодката.

Но такива моменти никога не продължаваха дълго. Били Брайт беше чул щракането на предавателя и прехвърли звука към високоговорителя, откъдето се понесе стегнатият дисциплиниран говор на Чана Стърлинг:

— „Дрифтър“, тук „Телиг“. Моля, съобщете местоположението си.

Почти веднага плътен мъжки глас отвърна:

— „Телиг“, тук „Дрифтър“. Намираме се в Б-7 в синия участък.

Мако недоволно изсумтя. Не използваха обикновени морски карти, а бяха си направили собствена, за да не издават местоположението си.

— Прието, „Дрифтър“. Засякохме раздвижване. Може би е онова, което търсим. Ще ни е нужен водолазът ви. За колко време можете да стигнете до пас?

След кратка пауза гласът отговори.

— Четиридесет и пет минути.

— Прието и край — отвърна Чана.

Джуди колебливо попита.

— Водолаз?

— Това сигурно е роботът — обясни Мако. — Бих искал да знам за какво раздвижване говореше тя.

— Може ли да е някаква... уловка?

— Не и от Чана. Тя не би си губила времето с такива неща.

— Но защо го съобщава по радиото?

— По две причини — отвърна Мако. — Първо, има нужда от робота. Второ, иска всички да разберат, че е открила Хищника. В нейната област явният героизъм води до бързо повишение.

— Колко високо иска да стигне?

— Толкова, че да управлява света.

— Или само теб? — попита Джуди палаво.

Този път Мако я погледна мрачно.

— Тя просто би ме застреляла отново. В известен смисъл се надявам да ѝ се удаде възможност.

— Защо?

— За да ѝ сритам задника, както заслужава.

— За какво раздвижване говореше?

— Може да е стадо китове.

Гласът на Били отново прозвуча от кабината.

— Можем да идем да видим, сър. Само ако искате, разбира се.

— Казах ти — поклати глава Мако, — този човек има котешки слух.

— Сър?

— Как ще разберем къде са, Били?

— Онзи ден на пристанището видях голям син квадрат на картата на „Телиг“. Останалата част беше в други цветове. Синьото беше на мястото, където Пока и Луле Мали уловиха големия марлин, с който всички пирувахме.

— Това беше в открито море. Пока дори нямаше карта на борда.

— Знам къде е мястото — простичко отвърна Били.

— Но не ти се иска да отидем там, нали?

Вместо отговор, Били само поклати глава.

— Добре, продължаваме по курса. Ако намерят Хищника, добре. Могат да си го отнесат в Щатите. Ако загазят, ще отидем да ги потърсим.

— Ами ако той ги нападне? — попита Джуди.

— Тогава ще излеем една студена бира върху водния им гроб. Или половин бира.

На руля Били си заподсвирква. Щяха да продължат по курса и той беше щастлив за всички на борда на „Мидена яхния“. Но беше загрижен за „Телиг“ и „Дрифтър“. Облаците на хоризонта вече бяха поплътни и барометърът беше паднал с още едро деление. Дамата от „Телиг“ беше казала, че са забелязали раздвижване, и той беше убеден, че става дума за Хищника. А в този момент той се отдалечаваше от него. Дръпна леко ръчката и стрелката на тахометъра показва увеличение с още десет оборота в минута.

Страхът беше чувство, което Чана Стърлинг никога не би признала. Страхът беше за страхливците, които бягаха от среща с опасността, вместо да се изправят лице в лице с нея. В този момент леки тръпки лазеха по гърба ѝ, но тя продължаваше да действа по план.

До нея стоеше Ли Колбърт, подпрял единия си крак на релинга. В ръката си стискаше небрежно спортна пушка, заредена с бронирани взривни куршуми. Това „мъжкарско“ поведение беше подразнило Чана. Изражението му не излъчваше страх, а по-скоро изглеждаше спокойно заинтригуван като лаборант, взиращ се в окуляра на микроскоп.

Отляво на борд, на разстояние десет мили, ниските облаци бавно се приближаваха. От време на време през стената им проникваше жълтеникав лъч.

— Ли — попита Чана, — виждал ли си някога такива облаци?

— Да, няколко пъти.

Тя знаеше, че нарочно я кара да чака да довърши обяснението си. Най-накрая вбесена тихо попита:

— Къде?

— По крайбрежието на Аляска през Втората световна война. Струпах се изведнъж, после също така бързо се разнесоха. Новобранците пощуряха от страх.

Той я погледна многозначително и прикри усмивката си.

Чана пропусна забележката и продължи да гледа към океана. Лекото вълнение, което оживяваше повърхността, внезапно замря и се

очерта широк гладък кръг. Чайките, които следваха „Телиг“, рязко нададоха серия дрезгави крясъци и панически отлетяха надалеч.

— Ето го пак — каза тя.

Ли Колбърт я погледна, но тя не отговори на безмълвния му въпрос. Посегна за бинокъла, фокусира го и огледа мястото. Формата му не се беше променила и то сякаш се движеше в същата посока като тях.

Овалното петно изглеждаше спокойно, като се изключат очертанятията му, докъдето стигаха вълните. Цветът му беше по-тъмен и син в сравнение със зеленикавата вода на околния океан. Тя се взря още по-съсредоточено, анализирайки онова, което виждаше.

— Има налягане под повърхността — каза най-накрая.

— Може ли да е кратер на дъното, от който извира магма? — Той отново ѝ се усмихваше.

— Ли, престани да се държиш като идиот. Това е Атлантическият океан — изсъска тя, вече много ядосана.

Също така внезапно, както се беше появило, гладкото кръгло петно изчезна под вълните. Тя не остави бинокъла. Тук-там повърхността отново за миг се заглаждаше, после и това престана.

Чана свали бинокъла и каза:

— Ли...

— Какво?

— Там долу има нещо.

Той не ѝ отговори. Вместо това посочи към корабчето на няколко мили от тях, което се приближаваше зад гърба им.

— Ето го „Дрифтър“. Може би сега ще разбереш.

Брадятият младеж на руля на „Дрифтър“ изобщо не приличаше на завършил военноморската академия в Анаполис. Джинсите му бяха непрани и отрязани на половината разстояние между коленете и босите му ходила, а по ръбовете висяха конци. На тениската му имаше реклама за плажно масло и върху очевидно саморъчно подстриганата си коса не носеше шапка.

Но капитан трети ранг Съливан, освен всичко останало беше подводен археолог, опитен водолаз и експерт по много морски въпроси, както и доктор по физика. Шестчленният му екипаж беше

също тъй рошав и почти толкова добре квалифициран в академично отношение. Всичко това беше идеално прикритие. Сегашната им задача беше като платена почивка за всички, защото „Хищника, който се храни с лодки“ съществуваше само в историите, които се разказват, когато всички здраво са се натряскали.

Съливан разпозна гласа на Чана по радиото:

— „Дрифтър“, тук „Телиг“.

— Чувам те, „Телиг“.

— Виждате ли плоското петно от лявата ни страна?

Съливан го огледа през бинокъла.

— Да, има промяна в движението на вълните. Вие виждате ли нещо?

В гласа ѝ се долови тревожно колебание, когато отговори:

— Изглежда там има нещо.

— Някой друг видя ли го?

— Не. Нищо не се виждаше. Беше просто... промяна.

— Трудно е да се хвърли дълбочинна бомба за такова нещо.

Раздразнението ѝ този път беше съвсем явно.

— Там имаше нещо, по дяволите!

Съливан се опита да не се засмее в микрофона. Даде пълен напред и ѝ каза:

— Идваме веднага. Кажете му да не мърда оттам.

Тя тихо изруга и ядосано прибра микрофона. Ли я потупа по рамото и посочи наляво.

— Пак се появи, но този път се отдалечава.

Чана изтича до релинга и вдигна бинокъла. На повърхността се оформяше някаква издатина и малките вълни отново очертаваха овал. Тя затаи дъх, защото изглеждаше, че Хищника всеки момент ще се покаже, но петното започна да се смалява и точно както беше казал Ли, започна да се отдалечава.

Колбърт отбеляза времето и наблюдението в корабния дневник, прибра химикалката в джоба си и посегна към микрофона. После попита Чана:

— Ще го последваме ли, или ще уведомим „Дрифтър“?

— Ще останем на място. Кажи му да пусне робота и да се опита да снима какво става под водата.

Ли натисна копчето на микрофона и каза:

— „Дрифтър“, сега вече би трябвало да виждате обекта. Помалък е, но се насочва право към вас. Ако пуснете робота, ще успеете да направите прилични снимки.

— Наблюдаваме района, „Телиг“. В момента пускаме робота. Не се приближавайте.

— Прието, „Дрифтър“. Край.

Двигателите на „Телиг“ намалиха скоростта с три четвърти и корабът започна бавно да завива вдясно. Видяха раздвижване на борда на „Дрифтър“ и закръгления корпус на дългия два метра и половина подводен робот, който беше спуснат във водата. После екипът, струпан на носа, започна да насочва движенията му с помощта на портативно дистанционно устройство.

Роботът беше една от новаторските разработки на Съливан през последните пет години. Миниатюризацията беше довела до опростяване и сега управлението му беше като на самолетен модел. Камерата в предната част веднага изпращаше снимки, които се записваха и те караха да съжаляваш, че не са го използвали при гмуркането до „Титаник“ или търсенето на „Бисмарк“. Всички се чудят как да направят нещо по-голямо и по-сложно, мислеше Съливан. Може би сега щеше да им докаже къде е истината.

Размишленията бяха забавили действията му. Онова, което трябваше да последва веднага, се забави с две секунди и той не натисна достатъчно бързо лоста, за да насочи робота в правилната посока. Изведнъж повърхността на океана се промени, сякаш огромни ръце се бяха протегнали от дълбините, оформяйки голяма хлъзгава могила и с периферното си зрение мерна нещо на монитора, но не му обърна внимание, защото щеше да го види по-късно на записа. Внезапно екранът проблесна и побеля, индикаторът на дистанционното угасна и той разбра, че е изгубил робота. Хищникът го беше налапал.

После плоското петно на повърхността спокойно изчезна. Помощникът му Уайти каза:

— Нещо идва насам, сър.

Едва различимо, петното се появи отново, приближи към „Дрифтър“ и изчезна под него.

Последва хрущене и „Дрифтър“ се разтресе във водата, сякаш куче беше захапало дъното му; после беше захвърлен настрани като

оглозган кокал и дрезгав глас от кабината изкрещя:

— Пълним се с вода!

Съливан извика в отговор.

— Вижте какво е станало!

Взе микрофона и се свърза с „Телиг“. От това, което каза, потта по гърба на Чана се вледени.

— Нещо нападна робота, а сега и нас.

— Какви са повредите, „Дрифтър“?

— Със сигурност имаме пробойна. Проверяваме, но дъното е двойно и се надявам, че помпите ще се справят. По-добре се приближете и ще отидем заедно до „Сентиля“.

— Ще им се обадите ли? — попита Чана.

За да избегне риска при подслушване, той отвърна неясно:

— Знаем какви са заповедите.

Което означаваше, че подобно нещо в този момент може да се обсъжда само при сигурна връзка.

Но някой ги слушаше. Хукър изключи любителското радио и включи високочестотния приемник. Джуди го видя да се усмихва и му намигна.

— Какво беше това?

Били Брайт показва глава от кабината, за да чуе отговора му.

— Изглежда Били отново позна. Знаеше, че нещо ще се случи.

Карибецът посочи на запад.

— Сър, облаците, които се бяха събрали... почти се разнесоха.

— Какво показва барометърът, Били?

След бърз поглед карибецът отвърна:

— Сега е много по-добре, сър. Мисля, че Хищника няма да се върне.

Джуди попита:

— Вярваш ли в това?

Усмивката на Мако се превърна в озадачена гримаса.

— Харесва ми повече, отколкото на онези приятели от „Дрифтър“ в момента.

За миг тя обмисли онова, което се канеше да каже, после погледна към Хукър.

— Скоро ще има още за какво да мислят.

— Така ли?

— Да. „Лотосленд“ снима „Сентиля“ и военноморските учения, а на големия кораб от „Среднощни круизи“ обработват филма, за да го излъчат пред клиентите.

— Защо не ми каза? — раздразнено попита Хукър.

— Защото нямаше значение. Никой не очакваше да се случи подобно нещо.

Хукър отново се усмихна.

— Е — каза той шеговито, — ще припишем всичко на Бермудския триъгълник.

На руля Били Брайт презрително изсумтя.

9.

Островът имаше форма на банан. Дългото две мили възвишение от плодородна земя беше обрамчено с плаж от искрящо бял пясък, населяван от ята кръжащи и крякащи птици. Вдлъбнатата му страна гледаше на изток, където дъното рязко пропадеше, така че и по-големи кораби можеха да стигнат почти до самия бряг. Бетонни блокове и подпорни стълбове все още стояха там, където някога бяха прикривали немските подводници с голям радиус на действие от Първата световна война, а сред ръждясалите останки от единствената голяма механична работилница все още личаха части от пещи и сечива, използвани за ремонт.

Вляво от всичко това се намираше добре подредената база със запаси на „Сентиля“ — щайги и варели с провизии, както и два товарни шлепа със свалени рампи, готови да превозят апаратурата към кораба.

Отзад, под дърветата, защитени от ярката слънчева светлина, се намираха почти неразличимите бараки, в които живееха местните работници. Далеч от линията на прилива стояха готови дузина малки лодки със свити платна, други две с антични извънбордови двигатели „Джонсън“, които все още работеха без засечка, а една беше обърната на пясъка и няколко момчета поправяха дъното ѝ.

„Сентиля“ беше закотвен на миля и половина от брега и откъм подветрената му страна се полюляваха три по-малки лодки. Корабчета с гориво периодично сновяха до кораба-майка, после всякаква дейност спираше, чуваше се глух тътен и гейзер от вода изригваше на повърхността на океана. Веднага след това всичко отново се раздвижваше, моряци със слушалки и микрофони препредаваха информация и нареждания на други, които не се виждаха.

Тримата на борда на „Мидена яхния“ огледаха какво става, докато преминаваха покрай острова. Когато „Сентиля“ не препречваше погледа им, виждаха блестящия корпус на „Лотосленд“, на чиито бордове се бяха струпали любопитни работници от студиото и махаха

към малките лодки, които се отдалечаваха от кораба-майка. Те бяха моторници и бързо се отправиха на север, след като заобиколиха „Сентиля“. В първите две имаше снимачни екипи, които си говореха по радиото.

Хукър каза:

— Използват любителско радио, Били. Виж можеш ли да чуеш какво си говорят.

— Да, сър.

— По дяволите, няма ли да престанеш с това „сър“?

— Акулското ви име ще ни навлече неприятности, сър.

— Били... ядеш ли акули мако?

— Само когато успея да ги уловя, сър.

— А защо се боиш от тях?

— За да не ме изядат първи, сър.

Джуди се усмихна на Хукър.

— Логично. Може би и аз трябва да те наричам по друг начин.

— Например?

— Ами... хубавецо, например — закачливо каза тя.

Били вдигна ръка и те млъкнаха. Беше намерил нужната честота и от разговора разбраха, че екипите се готвеха да снимат всичко интересно около „Дрифтър“. На борда имаше водолази с подводни камери, а друг екип щеше да филмира всичко, което ставаше на повърхността.

Мако осъзна, че никой от корабите не би могъл да пропъди лодките, без да разкрие истинското си предназначение и че единствената информация, която ще им бъде предоставена е, че „Дрифтър“ е претърпял злополука при удар в подводна скала и „Телиг“ му помага да стигне на сигурно място.

Джуди свали бинокъла си и посочи на югоизток.

— Мако... Погледни към хоризонта на около 130 градуса.

Той вдигна бинокъла и се съсредоточи върху мястото, където тя сочеше. Големият луксозен кораб на „Среднощни круизи“ бързо приближаваше.

— Довечера ще бъде напечено — каза той.

— Можеш да се обзаложиш. — Джуди направи гримаса. — Туристите ще получат всичко, за което са си платили.

— Какво имаш предвид?

— Истинско приключение. Нещо, за което да разказват на приятелите си. Случка от Дяволския триъгълник, чудовище, което яде лодки.

— И мислиш, че това ще ги впечатли?

За пръв път тя го погледна сериозно и в изражението ѝ се промъкна тъга.

— На борда има много преситени хора, Мако. Те са толкова богати, че могат да си купят каквото пожелаят. А сега ще получат нещо, което не се купува с пари. За тях няма нищо по-възбуждащо от мириса на кръв, на надвиснала опасност. Той ускорява пулса им и ги отправя към бара, за да се успокоят.

— Джуди... ти си съсобственик на „Среднощни круизи“.

— Но татко я създаде.

— Мислиш ли, че това е била идеята му?

Тя поклати глава и се загледа във водата.

— Не, трябваше да бъде нещо съвсем различно. Но татко... беше много зает. — Тя млъкна за миг, после добави. — Ужасно е, когато многото пари се смятат за най-важната цел в живота.

Хукър я прегърна през раменете. Тя се сгуши като дете в него, усещайки силните му ръце и твърдите мускули. Пръстите му леко бяха обхванали ръката ѝ и Джуди се зачуди каква ли болка могат да ѝ причинят, ако той пожелае това.

Усамотението им продължи само няколко секунди. После радиото отново оживя от съобщенията на „Дрифтър“ и „Сентиля“. Те предупреждаваха малките лодки да не се приближават, защото няма да поемат отговорност при злополука. На водолазите беше казано, че зоната под корабите е опасна, но очевидно никой не го беше грижа. Подобна възможност се открива веднъж в живота и никой запален фотограф не би я пропуснал за нищо на света. Ако попаднеше под винта, името му щеше да влезе в историята на фотографията. И това нямаше да послужи като предупреждение за останалите. Те просто щяха да се постараят да стоят далеч от корабните витла.

Изглежда никой не се страхуваше от Хищника.

Лицето на капитан трети ранг Съливан беше вцепенено от гняв. Каквото и да беше пробило дъното на кораба му, то беше преминало и

през вътрешната обвивка и прерязало главния кабел, който захранваше телевизионния приемник на палубата. Снимките, направени от робота, може би бяха изгубени завинаги. Разочаровани, двамата с помощника му се качиха отново горе, свързаха приемника във вторична електрическа верига и натиснаха клавиша за повторение.

И ето че на екрана изплува видяното от робота, чието око се взираше в зелените води на Атлантика и наблюдаваше как около него се движат обитателите на океана. В продължение на тридесет секунди видимостта достигаше до двадесет метра и при странично движение се видяха откъснати ивици червени водорасли и двойка непознати риби, които се втурнаха надалеч. Съливан погледна часовника си. Всеки момент роботът трябваше да доближи овалното петно, към което го беше насочил.

Внезапно нещо стана на екрана. Зелената вода потъмня и преди автоматичният подводен прожектор да се включи, стена от мехурчета блъсна робота. За част от секундата на Съливан му се стори, че вижда най-страшните и големи зъби, които би могъл да си представи, после екранът побеля.

Капитанът затаи дъх, преди шумно да го изпусне.

— Видя ли това?

— Видях нещо — отвърна Уайти.

— Опиши ми го.

— Не мога. Стана толкова бързо...

— По дяволите, ще го пускаме, докато разберем какво е.

— Едва ли ще успеем. Според мен беше нещо остро.

— Колко голямо?

— Кой знае, Съли. Няма с какво да го сравним. Появи се за миг и изчезна. Може да е било отломка от кораб или купчина от водораслите, които са навсякъде. — Той замълча и погледна капитана с присвити очи. — Защо? Според теб какво беше?

Съливан попита тихо и колебливо:

— Смяташ ли, че може да са били... зъби?

— Стига, Съли, събуди се.

— Нещо ни удари, приятел.

— Да, а тук по дъното има какво ли не. Вчера два пъти закачихме с винта някаква стара мрежа, ако си спомняш.

— Спомням си и онази изгнила лодка, която плаваше точно под повърхността, но тя със сигурност не би могла да ни пробие дъното.

— Някоя стара отломка...

Съливан поклати глава.

— Щяхме да я засечем с ехолота, приятел. Но там нямаше нищо. Нищо.

— Имаше нещо, Съли.

Навън се чуха викове и той разбра, че скоро идиотите с камерите ще бъдат навсякъде. Е, беше ги предупредил и те го бяха потвърдили. Въпреки това бяха дошли. Двамата излязоха от кабината и ги загледаха. Апаратурата им беше нова и свръхсъвременна, връзката между водолазите и кораба беше добра, а и работеха по двойки с безпристрастието на професионалисти, макар да съзнаваха опасността.

Съливан и Уайти кимнаха одобрително. Нямаше да се притесняват за този екип. Върнаха се пред екрана, за да прегледат още веднъж кадрите, които роботът беше предал, преди връзката да прекъсне.

Капитан Дон Уотс лично посрещна Хукър и Джуди на борда на „Сентиля“. Не се познаваха, но капитанът беше прегледал набързо военните досиета и вестникарските материали за своите гости и беше наясно, че не са обикновени туристи. Мако имаше достъп до свръхсекретни материали и голяма част от подробностите в кариерата му все още бяха засекретени. Агенцията беше инструктирала Уотс да му сътрудничи във всяко отношение, обявявайки, че той работи заедно с екипажа на „Телиг“. Все пак му бяха намекнали, че Мако има предимство при вземането на решения.

Тримата пиеха на кърмата чай с лед, докато се проучваха взаимно. Джуди се остави да бъде приета само като наследница на Артър Дюран с финансов интерес в „Среднощни круизи“ и „Лотосленд продъкшънс“.

Играеше ролята си добре, защото го правеше от дълго време. Умееше да изглежда разсеяна или сдържана по време на разговор, включващ многобройни технически подробности, но напълно да съзнава същността и целта му.

Капитанът беше от онези морски офицери, които смятаха, че целият свят би трябвало да е вода. Чувстваше се щастлив само на палубата на военен кораб, ангажиран във военни действия, заобиколен от военен персонал. Всичко останало му беше досадно и макар случаят да имаше интересен аспект, той предпочиташе да приключи с него бързо и без да полага особени усилия.

У него имаше нещо респектиращо. Стегнатата му военна осанка подсказваше, че е минал през смъртоносния огън на войната и е оцелял невредим и по-мъдър от преди, защото е бил роден да командва и печели. Но въпреки чувството за собственото си превъзходство той се държеше прямо и дружелюбно.

— Вашингтон ми изпрати препоръките ви, полковник.

Джуди го стрелна с поглед, когато чу да го наричат с военен чин.

— Забравете за чина ми, капитане. Така ще улесните работата.

Капитан Уотс кимна. Той нямаше опит като участник в секретни мисии, но щом това се налагаше, щеше да се чувства по-добре сред хора като самия него. Добре беше, че армията имаше тук свой човек, ветеран професионалист, който си знаеше работата.

— Кажете ми с какво мога да ви помогна — попита той и посочи към шезлонгите, които един моряк беше изнесъл.

Когато седнаха, Хукър каза:

— Операцията, в която участвате...

— Не знаете ли каква е?

Хукър поклати глава отрицателно.

— Всичко стана внезапно. Аз просто бях на мястото, затова ме включиха.

— В тази операция няма нищо секретно, полковник.

— Хукър... или Мако. Забравете чина.

— Добре. Та това е много явна и съвсем стандартна операция за нас. Този път ни наредиха да участваме в подводните изследвания на някакви геоложки движения на земната кора, които изглежда стават в този район. На борда има двадесет и трима правителствени специалисти, които трябва да проучат тази активност, и техните резултати и мнения също са обществено достояние. Изпращат докладите си направо до Вашингтон, без да ги кодират, и по-късно те биват публикувани в научните списания.

— Някой вдига голям шум — забеляза Мако.

Уотс сви рамене и отпи от чая си.

— Всичко започна, след като заменихме електронните импулси с детонации. Апаратурата още не е поправена.

— Това със сигурност е привлякло всеобщото внимание.

— Пол... Хукър, когато истории за лодки, изядени от някакво странно морско чудовище, стигат до пресата, тази нежелана известност пречи на научната операция.

— Но това се случва — обади се Хукър.

— Винаги има причини. Знаете ли колко лодки са били изгубени миналата година на островите? Просто изгубени, без да броим ураганите и сблъскванията. И без морските чудовища.

— Колко?

— Според официалната статистика — четиринадесет. Двадесет и седем лодки са били спасени. Причините за пробивите са съвсем нормални. Разхлабена греда, пожар в кухнята, теч на бензин от извънбордния двигател, няколко сблъсъка с подводни отломки. Но никой не твърди, че нещо ги е изяло.

— Какво мислите за разказите на местните, капитане?

— Много мислих по тях, Хукър. Прекалено дълго съм живял в морето, за да не обръщам внимание на подробностите, макар да не ги разбирам. Тази история за „хищника“ е нелепа, не сте ли съгласен?

Няколко секунди Хукър се взираше в морето.

— Аз още не съм имал време да ги обмисля както трябва. Смятате ли, че мините от потъналия кораб имат нещо общо?

— Всичко е възможно, но след като няколко изплуваха, успяхме да закрепим останалите на дъното засега. Знаете за онези, които стигнаха до остров Скара, но така или иначе няма да стигнат по-далеч. По-късно ще изпратим сапъори да ги взривят и така ще приключим. Две вече са унищожени. От „Телиг“ се погрижиха за едната.

— Имате ли планове за останалите мини на потъналия кораб?

— Преди да си тръгнем, ще ги свържем и ще ги взривим, когато наоколо няма никой. От „Среднощни круизи“ ще се насладят на представлението.

Джуди вдигна поглед и кимна към кораба с камерите.

— Ами „Лотосленд“? Ще им направите реклама за милион долара.

— Чичо Сам е щастлив да помогне — подхвърли Уотс. Погледна на юг и добави. — Екипът водолази ще прибави още един милион към бюджета. „Дрифтър“ и „Телиг“ имат главна роля в този филм.

Тримата станаха и отидоха до релинга. Екипажът на Чана беше отвел „Дрифтър“ до голямата платформа, прикрепена на корпуса на „Сентиля“. Две дузини моряци го наместиха и здраво привързаха корпуса му с въжетата от крановете на кораба. След тридесет минути районът беше чист и кранистът започна издигането. „Дрифтър“ се хлъзна леко, после започна да се издига над водата като играчка.

Камерите на водолазите и останалите пътници в малките лодки заснемаха всичко. Обективите изскочиха напред, когато „Дрифтър“ се заиздига все по-високо и започна бавно да се приближава към борда на „Сентиля“. И тогава всички видяха двуметрова пробойна на дъното, чиито ръбове бяха обърнати навътре, сякаш гигантска брадва беше проникнала през метала с един зверски удар. От нея се стичаше вода като миниатюрна Ниагара и кранът задържа кораба в това положение. Едва когато спря да тече един от моряците застана под „Дрифтър“ и направи снимки на дъното отблизо. После властно направи знак на водолазите да се отдалечат, отстъпи и махна на краниста да продължи да издига кораба.

Хукър се доближи към капитана и попита:

— Бихте ли направили същото и с цивилен кораб?

— Само при извънредни обстоятелства. В този случай е необходимост.

— Тогава да разбирам, че „Дрифтър“ е военен кораб.

— Общо взето да, Хукър.

— Правителството е небрежно, а?

— Понякога няма избор — отвърна Уотс. Той отново погледна Хукър с мрачна усмивка. — Затова вие сте тук, нали?

— Не съвсем — отвърна Мако. Пое дълбоко дъх и бавно издиша. — По-скоро стана случайно.

Джуди се присъедини към тях на релинга, изчака, докато спуснаха „Дрифтър“ върху подложките, и каза:

— Капитанът на „Среднощни круизи“ кани и трима ни на вечеря на плажа довечера.

Уотс остро я изглежда.

— Как ни покани?

Тя посочи към круизера и помаха. На мостика проблесна светлина и те разбраха, че ги наблюдават през телескоп.

— Какво да отговоря? — попита Джуди.

— Това е код — рязко каза капитанът.

— Разбирам морзовата азбука, капитане. Е?

— Как ще свали всички пътници на плажа?

Джуди тихичко се засмя.

— Едва ли много от тях ще искат да отидат. Някои ще го сметнат за интересно приключение, но останалите ще предпочетат бара или хазарта. В едно можете да бъдете сигурен: храната ще бъде изключителна. Всъщност цялата вечер може да се окаже интересна. Ще покана и екипажа на „Телиг“.

Хукър я погледна въпросително, но тя не каза нищо повече.

Слънцето бавно завършваше небесната си обиколка и се спускаше към океана. Морските птици отлитаха обратно към островите, а танцуващите сенки, хвърляни от вълните, се удължаваха. Самотно палмово дърво, кой знае как изтръгнато от корен, безцелно се носеше по водата. Клоните му шляпаха по повърхността, а тънките, подобни на пръстчета крайчета на корените му, чиито връхчета бяха покрити със солена пяна, злоецо потръпваха. Сянката му не беше плътна — черна ивица, която ту се изправяше, ту се нагъваше от вълните.

Малките рибки, които обичаха да си играят около плаващи предмети и техните сенки, вдигаха многобройни пръски в искрящата вода, а тук-там по-силно раздвижване на повърхността показваше, че някоя по-голяма риба се е спуснала към тях да похапне. Останалите бързаха да се скрият, но не помнеха дълго и след минути се връщаха сякаш нищо не се беше случило.

Извън периметъра на голямата палма чакаха хищниците, които избираха жертвата си и атакуваха, без да усещат каквато и да било опасност, защото в този район бяха на сигурно място. Можеха да се хранят колкото искат и когато се заситеха, се отдалечаваха на групи, за да се отдадат на някое друго присъщо занимание.

Те не познаваха опасността.

Бяха единствените хищници наоколо.

Затова не усетиха веднага какво става. Появи се натиск изпод водата, движение нагоре, което не би трябвало да съществува тук. Тогава хищниците разбраха, че е дошъл още някой — по-голям и смъртоносен от всичко, което дотогава бяха срещали и инстинктът им подсказа да бягат. Те оставиха след себе си флуоресциращи следи във водата, която започваше да потъмнява с падането на мрака. На мястото им започна да се оформя голямо и гладко овално петно, сякаш някой внезапно го бе покрил с желатин. Огромният тъмносин силует под повърхността се издигаше бавно, сякаш мъчително се раждаше от утробата на океанската бездна. Внезапно ярка светкавица освети небето на изток и каквото и да беше, нещото се плъзна обратно надолу, а водата придоби нормалния си вид.

Голямата палма продължи спокойно да се люлее във водата. Малкото уплашени морски обитатели, които се бяха скрили в клоните ѝ, изплуваха встрани, но не посмяха да се отдалечат много. Те също се водеха от инстинкта си.

10.

Корабът „Среднощни круизи“ беше добре екипиран за всякакви случаи. Една импулсивно решена вечеря на плажа беше лесна за подготовка въпреки изисканото меню. Мощен товарен катер прехвърли на брега печките, масите и столовете, а друг закара провизиите. Всичко бе организирано толкова добре, че почти никой не ги забеляза. Гостите бяха разделени на групи и подготвени да се поразходят преди вечеря.

Чана и Ли Колбърт бяха оставили първите туристи да минат преди тях и да си проправят път през останките от старата военноморска база. Чана поклати глава и каза:

— Чуй ги само. Човек би помислил, че са в „Дисни уърлд“, а всъщност се влачат през някакви развалини.

— В техния свят не виждат много боклуци, скъпа. Там има само пари и онова, което купуват. За тях това е ново преживяване.

— Стига, Ли, те са туристи.

Той ѝ се усмихна сковано.

— Така е. Но туристи милионери. За бога, не можеш дори да стъпиш на този кораб, освен ако нямаш седемцифрен доход! Не като капитал, а като доход. Сега ясно ли ти е?

Гримасата на Чана изразяваше огромно неудоволствие.

— Това е отвратително!

— Така показва и последното съобщение от компанията. Разбирам, че не си го чела.

— Не. Бях заета с други неща. Сложих го в папката с редовната кореспонденция. Ще го прочета по-късно.

Ли махна с ръка към гърбовете на отдалечаващите се пътници. Всички бяха облечени в бели или маскировъчни дрехи, някои с коркови шлемове, а други с елегантни кепета, закупени от скъпи магазини.

Чана отново ги огледа, после попита.

— Защо всички ръкомахат така неистово?

— Извън плажа са — отвърна той.

— И какво от това?

— Ходят по тревата, а не са им дали спрей против насекоми. На някого ще му дърпат ушите.

Едва беше свършил, когато видяха млад моряк с униформата на кораба да тича към влачещото се множество. През раменете му бяха метнати два платнени сака и когато стигна до туристите, той започна да раздава флакони и да им обяснява как се използват. След като се убеди, че всички са добре екипирани, тръгна обратно.

Когато стигна до Хукър и Джуди, морякът спря и им се усмихна.

— Благодаря, че ме подсетихте.

— Няма проблем.

— Но щеше да има, ако шефът беше разбрал.

Джуди помисли, че Мако ще я издаде, и го смушка, но той каза само:

— Можеш да си върнеш жеста на вечерята. Уреди ни места поблизо до кухнята.

Момчето му намигна и отвърна:

— Готово, мой човек.

Джуди хвана Мако подръка, пхна огромния флакон в джоба си и тръгна към останките от механичния цех на плажа.

— Така или иначе нямаше да ти повярва — каза тя.

Мако не отговори.

— Приличам ли на съсобственик на кораба?

Този път той кимна.

— Определено.

Беше толкова категоричен, че тя спря и го погледна, сбърчила вежди.

— Защо? Защо да приличам?

— Защото си с мен — каза той. После се усмихна и добави. — Не се ли държа като истински властен мъж?

— Майната ти! — Тя се разсмя и ритна пясък към краката му.

Парфюмираната химическа миризма на репелента висеше над острова. Лабораторните технологии бяха подобрили ефективността на инсектицида хиляда процента след бойните действия в джунглите през Втората световна война. Никой не ръкомахаше бясно, за да отпъди безбройните насекоми, защото бяха мъртви или държани на разстояние от произведенията на човека.

Светкавиците на малките фотоапарати осветяваха лабиринта от изкривени стоманени трегери, любопитни туристи оглеждаха старите инструменти и ръждясалите кранове. От време на време се чуваше писък, когато някое космато животинче изскочеше от скривалището си или разтревожен скорпион заплашително размахаше жило към някой шкембест милионер, непривикнал към този вид насилие. Един се опита да напръска скорпион с инсектицид, но единственото, което постигна, беше да го провокира да нападне. Очите на мъжа едва не изхвъркнаха от орбитите и страхът го парализира, но скорпионът рязко спря. Човекът преглътна мъчително, без да го видят, и отстъпи.

Дребната му дебела жена засия при тази проява на смелост и каза:

— Скъпи, ти беше страхотен.

— Да — беше студеният отговор, който прозвуча скромно. В ума на милионера се въртеше единствено мисълта как малката гад го беше уплашила до смърт.

Хукър и Джуди стояха встрани, но си бяха намерили собствено занимание. От пясъка стърчеше огромно парче изкривен метал. За разлика от повечето стоманени и железни части в базата по него изобщо нямаше следи от ръжда. Хукър взе парче дърво и изкопа дупка в пясъка, дълбока около метър. Джуди попита:

— Това ли е, което си мисля?

Хукър кимна.

— Или поне част от него. — После разрови точно под металния къс, докато стигна до нещо твърдо. — Перка от витло. Има и още една.

— Не са ли прекалено близо?

— Със сигурност е с повече от четири перки. Съдейки по ъгъла, сигурно са били осем или десет.

— Според теб колко е бил диаметърът?

— Обиколката би трябвало да е поне три-четири метра. — Той започна да връща пясъка на мястото му. — Доста големичко за Първата световна война. Изражението му беше озадачено и Джуди го забеляза.

— Какво има, Мако?

— Изобщо не е ръждясало.

— И какво от това?

— Не е от неръждаема стомана, но е много по-запазено, отколкото онези, които произвеждаме днес.

— Но то просто си е лежало тук.

— Знам — отвърна той. — Очевидно немските металурзи са били изпреварили времето си. Даже не са си дали труда да скрият колко са напреднали. Явно са се надявали, че ще спечелят войната.

— Хукър... Това важно ли е?

— В момента не. Сега и ние произвеждаме закалени и неръждаеми метали, но тогава е щяло да бъде истински удар.

— Тогава защо го зарови пак?

— Защото може би тук има нещо, което трябва да се огледа. Ще накараме капитан Уотс да изпрати екип. — Той погледна присвитите очи на Джуди. — Какво има?

— Как е възможно никой друг да не го е видял досега?

— Може и да са го видели, но на кого му пука? Войната е била свършила. Никой не е искал този остров, всичко е било оставено да ръждяса.

— Само дето не е ръждясало.

— Както циповете на якето ти. Хайде да настигнем останалите.

Тя помисли за миг, после кимна.

— Добре.

Мако я хвана за ръката и я поведе обратно през лабиринта от очукани трегери. Под боклуците беше заровена културата на друго поколение; обувка от дебела кожа, парче раиран плат — част от престилка — и двете твърде изгнили, за да ги докоснеш. От пясъка се подаваше гърло на бутилка от уиски, а в един ъгъл имаше купчина бирени шишета, някои от които все още с коркови тапи.

В другия край имаше канцелария или това, което беше останало от нея. Мебелите не бяха свършили работа на островитяните, затова бяха покрити с пясък, но все пак си личеше какви са били. Дървените шкафове се бяха разпаднали, а от документите се виждаха само парчета, но за сметка на това имаше стара пишеща машина, все още покрита с напукан гумен калъф върху здрава маса, която изглеждаше недокосната от времето.

Джуди попита защо не са ги взели.

— Вероятно заради суеверието на местните. Сметнали са, че това е било жилище. Те не обичат необяснимите неща, затова сигурно

мястото е било табу. Но кой знае?

— И туристите от кораба можеха да си вземат сувенири оттук.

— Едва ли, малката. Това беше приключение, не търг. Всичко изглежда по-добре на снимки. Гладна ли си?

— Умирам от глад.

Мако погледна часовника си.

— Можем да стигнем до масите преди тях, ако побързаме.

Недалеч оттам Ли Колбърт свали бинокъла. Вече цял час двамата с Чана се криеха и внимателно наблюдаваха Мако и Джуди.

— Просто ровят из пясъка — каза той.

— Глупости! Хукър е намислил нещо.

— Престани, Чана — раздразнено каза Ли. — Нищо не търсят и нищо не намериха.

— Тогава защо той е тук?

— По дяволите, тук е, защото е с жена!

— И каква е разликата? — попита тя.

Ли отвърна тихо, но злобно.

— Поне знае, че тя няма да го застреля.

Капитан Дон Уотс нямаше намерение да пропусне вечерята на плажа. Твърде дълго беше подложен на префинените гозби на френски и италиански стажант готвачи на борда на кораба и сега искаше да вдъхне миризмата на открития огън и да чуе как хамбургерите цвърчат на скарата. Двама островитяни, които работеха на „Сентиля“, вече бяха заровили в жарта ямс и прясно уловена риба, увити в листа, и ароматът се носеше над плажа като уханен облак.

Импровизиран дървен бар беше издигнат зад линията на прилива, бутилките дестилиран алкохол проблясваха като скъпоценни камъни, но чашите бяха стари и стилни. Буренце бира беше подпряно в ъгъла на бара, запушено със старинна дървена канелка. Дебелостенни халби с масивни дръжки бяха наредени около него.

— Като умален вариант на „Мокрия Джо“^[1] — забеляза Джуди.

— Номерът е в разнообразието — отвърна Хукър. — Ще се редят на опашка пред бурето и ще разливат бира навсякъде. Чудя се кога ли за последен път тези момчета са се наливали с бира в бар.

Тя го погледна и се усмихна.

— Повярвай ми, тези момчета знаят и две, и двеста. Двама от тях са започнали с бутане на ръчни колички.

— Какво са продавали?

— Армейски излишъци — каза тя. — Правителството ги изхвърлило след войната и те ги продали на Корея.

В този миг зърна капитан Уотс да се задава от плажа и му помахна. Той отпиваше от халба разпенена бира, за да преглътне хамбургера си, и на лицето му беше изписано неподправено удоволствие.

Когато приближи, капитанът извика.

— По-добре да хапнете, преди да стане навалица.

— Така и ще направим — отвърна Мако и задърпа Джуди към бара. Когато всички си взеха бира и бургери, седнаха на пясъка, достатъчно далеч, за да могат да се чуват през крясъците на щастливата тълпа.

Джуди попита:

— Колко ще останете, Дон?

— Като опразнят бара, ще са готови за връщане. Тези тук винаги са готови за някое екзотично преживяване. Не пропускат излизане. Някои дори искаха да се изкъпят голи.

— Има ли нужда от разрешение тук? — учудено попита Джуди.

Уотс поклати глава.

— Не се наложи да обяснявам. Само им показахме една от акулите, които момчетата бяха извадили на пристанището, и това бързо им охлади мераците. Имаме си компания. — Капитанът млъкна, погледна за миг над главите им и се изправи.

Хукър го последва и се усмихна сковано на Чана и Ли Колбърт. Джуди им махна, както си седеше. С тях имаше още едно момиче и то не беше туристка. Беше почерняло от слънцето почти колкото Мако, но около очите му имаше светли кръгове от очила и в слабата светлина беше почти невъзможно да се прецени дали беше хубаво или грозно.

Капитан Уотс ги представи. Момичето беше Ким Себринг, океанограф от Уудс Хол^[2], която проучваше океанските течения в района, където действаше „Сентиля“.

Когато всички отново насядаха по пясъка, Джуди я попита защо институтът се интересува от мястото.

— Знаете ли историята на остров Ребока? — попита Ким.

— Бил е база на немските подводници през Първата световна война — отвърна Хукър. — Има ли още нещо?

Момичето сви рамене.

— Исторически погледнато, тя е недоразумение. По онова време подводниците още били новост, но немското правителство осъзнавало потенциала им. За нещастие технологията била ограничена, а производствените им възможности не съответствали на плановете им.

— Как са избрали това място? — попита Уотс.

— Вероятно информация от търговските им кораби. Най-вероятно подводниците са били влачени колкото се може по-надалеч. Според архивите в някои случаи — и по целия път. Случайно да сте видели изкопите зад сградите?

Мако се обади.

— Видях ги през прозорците на канцеларията. Със сигурност не са останали от полагането на основите.

— Били са издълбани с взрив — обясни Ким. — Първоначално тук са били заровени резервоарите с гориво за подводниците.

— Какво е станало с тях? — попита Джуди.

— Операцията била прекратена. Войната свършила. Така или иначе, били изразходвали горивото докрай и когато ураган залял острова, големите празни варели били изровени от пясъка и водата ги отнесла. Очевидно са били отворени, защото никой вече не ги видял.

Хукър допи бирата си и изтри уста.

— И ти се опитваш да ги намериш?

— Не, не — засмя се Ким. — Били са изработени от тънък метал, който отдавна е ръждясал. Не, аз проучвам необичайните течения в района. Като онова, което изхвърля всичко на остров Скара.

— Мините, които бяха изхвърлени там, ни изненадаха.

— Какви ли не неща се появяват на този плаж! Има части от стари кораби от XIX век, от улучени от торпедо лодки през Втората световна война. Дори две къщи бяха доплували от Флорида по време на ураган. Макар че не оцеляха дълго. Всичко, изложено на слънцето и пясъка, не издържа много.

Хукър каза:

— Чудно защо хлапетата с металните детектори не ровят непрестанно там.

— Защото металът не плува. Плаваемостта и необичайното течение, което е свързано с приливите, отнасят само боклуци на остров Скара.

— Жалко.

— За разлика от буя, пуснат от потънала подводница.

— Буй ли?

— Да. Явно една от подводниците от тукашната база е потънала и не е могла да изпразни резервоарите си, за да изплува. След като са опитали всички възможности, капитанът е изстрелял буй през едно от торпедните оръдия.

— Ти си истинска морска енциклопедия.

Ким тихичко се засмя.

— Знаеш ли какво е клапанът на Кингстън?

— Ти кажи.

— Той контролира притока на сгъстения въздух. За да потъне подводницата, въздухът се събирал в контейнери под високо налягане, а резервоарите се пълнели с вода. За да изплува, връщала сгъстения въздух и изхвърляла морската вода. Само че в този случай клапанът заял.

— И къде е сега този буй?

— В Морската академия в Анаполис.

— А ти как попадна тук?

— Имаме договор. Уудс Хол получава разни хубави нещица, защото работи по правителствени проекти.

— И те изпратиха тук сама?

Ким поклати глава отрицателно.

— Не съм сама. Четирима водолази сме, при това добре екипирани.

Чана се обади за пръв път и в гласа ѝ прозвуча нотка на превъзходство.

— Доколкото разбирам, не се боите от Хищника.

Ким отново се разсмя.

— Боя се от всичко, за което не съм подготвена.

— И как се подготвяш за него?

Момичето леко сви рамене.

— По дяволите, аз не съм лодка! — После рязко извърна глава и се усмихна на Джуди и Хукър. — Някой от вас гмурка ли се?

— Аз имам разрешително за водолаз — каза Мако.

Когато и Джуди каза, че е изкарала курс, той я погледна с любопитство.

— Добре се справяш, хлапе.

— Татко ме пусна да се гмуркам три сезона с ловците на сунгери. Тогава още носехме твърди шлемове.

Хукър се обърна към Ким.

— Имате ли нужда от допълнителни хора за проекта?

— Няма да повярвате, но двама от водолазите ни се простудиха. Сkochиха от лодката за гмуркане на плитко без екипировка, а това е все едно в един миг да лапнеш цял сладолед и да те ударят с чук по челото.

— Спомням си усещането — каза Хукър. Сръга Джуди и попита: — Искаш ли да им помогнем?

— С удоволствие, но не съм океанограф.

— Няма страшно — успокои я Ким. — Трябва само да прикрепите пластмасови вимпели на телени колчета в пясъка. Ще бъдем на дълбочина петнайсет-двайсет метра с ясна видимост на трийсет метра. Долу няма нищо опасно, а когато свършим, може да отидем до останките от старата подводница.

— Интересно — каза Джуди. — Ами екипировка?

Хукър се обади:

— Аз имам екипировка за четирима на борда на „Мидена яхния“.

— Акваланги? — попита Ким.

— Осем заредени — обясни Мако. — На борда имам и компресор, ако се наложи да презареждаме.

Очите на Чана леко се разшириха.

— За какво ти е тази екипировка, Хукър?

— Обичам този спорт — отвърна той. — Защо не дойдеш с нас, Чана? Гмуркането е една от твоите специалности, нали?

Тонът му издаваше нещо повече от покана. Това беше директна заповед, дадена така, че никой нямаше да се усъмни кой е командирът. Ръцете на Чана неволно се свиха в юмруци, после тя се усмихна леко и кимна утвърдително.

Хукър отвърна на усмивката ѝ и стисна ръката на Джуди.

— Кога тръгваме, Ким? Най-добре да отидем с „Мидена яхния“, вместо с вашата малка лодка. Имаме купища провизии, а „Телиг“ ще остане при „Сентиля“, нали?

Ли Колбърт беше доволен от идеята. Така щеше да си свърши работата с капитан Уотс, без Чана да му се бърка, а тя щеше да получи възможност да разбере каква е ролята на Хукър в тази игра.

Ким каза:

— Ще тръгнем в шест сутринта. До мястото имаме около четиридесет минути път, така че ще бъдем във водата към седем и половина. Удобно ли е за вас?

— Да — отговори Хукър за себе си и Джуди. — Къде да те търсим?

— От другата страна на „Сентиля“, при плаващия пристан.

— Добре. Ще ви взема оттам. — После се обърна към Чана.

— Тази вечер на борда на „Телиг“ ли ще останеш?

— Къде другаде?

— Тогава ще те взема след Ким и партньора й.

— Ще бъда готова — каза Чана, после погледна към Джуди. — Благодаря, че ни поканихте на вечерята.

— Удоволствието беше мое — отвърна момичето. — Беше забавно.

Когато Чана и Ли се отдалечиха, последните туристи вече се качваха на лодките, за да се върнат на борда. Неколцина моряци прибираха оборудването и когато свършиха, капитанът попита:

— Предполагам, че ще се включите в празненствата на кораба? Доколкото разбрах, има две основни представления, още две във фойето и напълно обзаведено казино.

— На този кораб има всичко — напомни му Джуди.

— Освен свободни каюти — засмя се капитан Уотс. — Чух, че всичко е продадено.

— За три години напред — усмихна се в отговор Джуди. — Дори като съсобственик не мога да се уредя.

Уотс отново се засмя.

— Мислете за парите, които печелите от тях.

— Това е целта на заниманието. — Тя самодоволно се усмихна. — Все пак си имам лична каюта на „Мидена яхния“. — Когато Хукър премълча, тя го притисна. — Не е ли така?

— Може да ти спретна един хамак на палубата — промърмори той.

— Не е чудно, че Чана те е простреляла.

Уотс рязко вдигна поглед.

— Какво?

Джуди кимна с престорен гняв и добави.

— Така е, пуснала му е един куршум.

— Вярно ли е? — попита капитанът.

— Да, но пропусна.

— Какво пропусна?

— Да ме убие — студено каза Хукър.

— По дяволите! Как стана това?

— Жена с оръжие е опасна комбинация.

Уотс не попита нищо повече, но едва загатнатата му усмивка молеше за обяснение.

— Ще ѝ го върна при гмуркането. Ще се движа зад нея, за да се чуди дали не се каня дай забия нож в гърба.

Джуди тихичко попита.

— А ще го направиш ли?

— Не — меко каза той, — макар да ми се иска. Проблемът е, че ако ѝ пусна кръв, ще привлече акулите, а може би и Хищника, и ще стане голяма каша. Както и да е, ще трябва да откажем на любезната ви покана за тази вечер, капитане.

— Може би утре вечер тогава?

— Добре. Ваши сме.

По обратния път към „Мидена яхния“ те се наслаждаваха на тихото бръмчене на извънбордния двигател и солените пръски по лицата си. Нощта беше топла, а въздухът — малко тежък, но лунната светлина проблясваше по вълните. Пред тях се виждаше лодката със запалени светлини на палубата. Когато доближиха, видяха, че Били Брайт нервно крачи из кабината с руля, и Джуди попита:

— Какво му е?

— Сам е, нощ е и полудява от страх, че Хищника ще закуси с него.

Но причината изобщо не беше тази.

Били беше чул по радиото съобщение за „Телиг“. Операторът на малкия самолет, излетял от „Лотосленд“, беше заснел Хищника. Двамата пилоти и операторът го видели ясно, но не могли да кажат на каква дълбочина е бил. Добре че денят бил ясен, слънцето ярко и в момента обработвали филма.

Отговорът на „Телиг“ бил недвусмислен. Оттам се представили като служители на правителствена агенция и поискали филмът да им бъде предаден веднага след обработката. Минали пет минути, преди от „Лотосленд“ да дадат положителен отговор. Но никой не споменал, че ще бъде предадено единственото копие. Този път правителството си имаше работа с Холивуд, а киноиндустрията не би оставила някаква си правителствена организация дай отнеме подобно съкровище.

Били им донесе студена бира и след като привърза малката лодка, се присъедини към Мако и Джуди на палубата. Фактът, че Хищника е бил заснет, го караше да се чувства доволен. Неизвестното внезапно беше станало известно и сега те вече можеха да се изправят срещу него.

Джуди каза:

— Как ли ще поднесат новината на публиката?

— Вероятно по телевизията. Екипът на „Лотосленд“ ще обмисли как да използва всеки кадър от този филм, преди да го занесе на „Телиг“. Чана може да се прави на командир, но няма начин да ги спре. Не и на този етап.

— Има ли някой полза да скрие информацията?

— Да. Това е голяма новина, много по-интересна от обичайните празнотумия за Бермудския триъгълник. Ще бъде истинска сензация.

— Мако... какво е всъщност Хищника?

Били смачка алуминиевата консерва на топка, чудейки се дали да слуша отговора на Хукър.

— Нямам представа — отвърна Мако и се обърна към карибеца.

— Работи ли телевизорът?

— Отдавна вече не, сър. Само на пристанището — отвърна Били.

— Можем да гледаме предаването на круизера — каза Джуди. — А ако се обадим на Дон Уотс, той може да го запише.

— Сър... наистина ли ще видим Хищника? — попита Били.

— Защо, не искаш ли?

— Ако беше мъртъв... не бих имал нищо против. — И след мъчително преглъщане добави: — Но той е още там долу, сър.

— Мако... — Гласът на Джуди беше едва доловим. — „Лотосленд“ е само на няколко часа оттук...

— Е, и?

— Все още сме... наблизо.

Хукър тръгна към руля.

— Тогава нека се опитаме да видим как изглежда — подхвърли той през рамо.

Джуди и Били мълчаливо го наблюдаваха, докато се свърза с кораба на „Среднощни кризи“. Те избягваха да се погледнат в очите, но непрекъснато оглеждаха морето. Около лодката цареше пълен мрак, само от време на време някоя риба се спускаше бързо в дълбините, оставяйки флуоресцираща следа по пътя си. Понякога рибите изскачаха над водата и падаха обратно с приглушен плясък. На два пъти нещо се придвижи по дължината на кила и два пъти корпусът се блъсна в някакво създание, дълго поне колкото „Мидена яхния“. Били и Мако бяха свикнали с това, но Джуди за пръв път осъзна какъв нощен живот кипи в океана, колко малка е лодката и колко безпомощни биха били в непознати води като Черно море например.

Когато Мако се върна на палубата, тя сподави въздишката си на облекчение. Той знаеше какво си мисли.

— Успокой се — каза й. — Тук винаги е така оживено. Дори тази нощ е доста спокойна.

— Защо не съм го забелязала преди?

— Защото винаги си била в каюта или оркестърът е свирел силно, или някой ти е шепнел на ухото.

— Другия път ще слушам. — Тя помълча. — Какво казаха от кораба?

— Ще следят всички канали. Ако нещо бъде излъчено, ще го видим.

— Можеш ли да се обърнеш към Чана...

— Остави, Джуди. Тя ще ми създаде само проблеми. Освен ако не знаем... ако не сме абсолютно сигурни с какво си имаме работа. Засега имаме само предположения.

Били усети раздразнението му и донесе още една студена бира. Мако я отвори с привичен жест и отпи.

Джуди се изправи и застана до релинга при него.

— Защо изобщо е дошъл „Телиг“?

— Защото „Сентиля“ работи по държавен проект, а „Телиг“ се води снабдителен кораб.

— Но това е само прикритие, Хукър.

— Така си е.

— Тогава защо са тук?

— Джуди, има инциденти, за които целият свят научава в рамките на един час. Не разбираш ли, че историята за Хищника се раздухва във всеки град по света? По дяволите, дори да я знаеха само по островите, пак би било голяма новина, но когато „Кралицата на Арико“ пострада, всичко излезе на първа страница!

— Непрекъснато стават злополуки.

— Това не беше злополука!

Тя внезапно почувства студ заради хладината в гласа му.

— Каква е истината според теб?

Той сви рамене. Мълча известно време, после каза:

— Със сигурност нещо броди тук. Докато не се разбере какво е, то е просто сензация. Чудовището в мрака. Има зъби и е огромно, всички са уплашени до смърт от него.

— А ако разберем какво е?

— Тогава ще знаем как да се защитаваме.

— Мислиш за нещо друго, господин Хукър.

Мако бавно кимна и отпи нова глътка от бирата.

— Мисля си за всички политически интриги, които ще ни се стоварят на главите. Плейбоите от Вашингтон ще спечелят от тази история повече, отколкото от случая с Панамския канал.

— В какъв смисъл?

— Ще я използват като средство да наберат точки за политическия си рейтинг. Никой не би пропуснал да се възползва от подобна сензация. Всички вестници и телевизии по света ще я отразят и преди да мине много време всеки алчен за популярност политик ще точи лиги над потенциала за преизбиране, който тя би могла да му предостави.

Лицето на Мако беше мрачно и тя не настоя за повече обяснения.

Били Брайт се беше навел през релинга на десния борд. Издърпа въжето и огледа набора термометри, които измерваха температурата на водата на различни дълбочини. Погледна ги с присвити очи и ги занесе на по-светло, за да се увери, че не е сгрешил. После записа цифрите на един лист и го подаде на Мако.

— Вдигнала се е, сър. С четири градуса от снощи.

Мако погледна цифрите и ги сравни с тези от предишните нощи.

— Странно — каза той.

— И няма летящи риби — обади се Били. — А снощи имаше много.

Джуди попита озадачено:

— Какво общо имат летящите риби с всичко това?

Мако отново сви рамене.

— Просто е странно. Островитяните правят някаква връзка между повишаващата се температура на водата и липсата на летящи риби.

— Били?

Той я погледна безизразно и също сви рамене.

Тя отново изпита чувството, че нощният въздух внезапно застудява, и ѝ се прииска да има още един пуловер.

Сякаш разбрал, че са го заснели, неясният силует се беше оттеглил в естествената си среда и беше оставил добре познатият му свят да го обгърне в спокойствието си. В движенията му нямаше прибързаност, той просто реагираше на обкръжаващата го стихия, убеден, че ще постигне целта си. Пътят пред огромното му тяло беше винаги разчистен, сякаш само по миризмата му всички усещаха заплахата от големината и нрава му.

Само дребните рибки се чувстваха защитени в негово присъствие, както риби пилоти край акула или вентузови риби, залепени за корем на хищник. Когато започна да се издига, дребосъците го последваха. Докато завиваше плавно, те плуваха край него. Незнанието ги спасяваше. В небето бледата светлина на деня се засилваше и вече ясно се виждаше как водата бавно се надига, измествана от огромното тяло. То сякаш се оглеждаше. Отгоре личеше тъмното дъно на лодка, недалеч от нея имаше и друга, но голямото нещо не търсеше тях. Когато беше готово, щеше да открие онова, което му трябваше.

[1] Известен бар в Кий Уест, създаден през 1933 година и получил името си от Хемингуей, защото подът вечно бил мокър от стопения лед. — Б.пр. ↑

[2] Институт по океанография в Маями. — Б.пр. ↑

11.

Водолазите стигнаха до определеното място половин час след като напуснаха плаващия пристав на „Сентиля“. Дълбочината тук беше около десет метра, но всяка подробност и контур се виждаха ясно. Океанът беше спокоен, полюшваше се едва-едва. Само рибите, които изскачаха тук-там, се открояваха в огромното синьо-зелено пространство. За разнообразие тук нямаше валма червени водорасли, носени от въздушните мехурчета около кичурите им.

Когато Ким даде сигнал, водолазите започнаха да скачат от лодките на равни интервали и да се спускат към дъното, където се разпръснаха по определена схема. Както беше обещал, Мако се движеше зад Чана, десетина метра вдясно от Джуди, но без пряк визуален контакт.

Работата беше проста, трябваше да забиват маркерите през петдесет сантиметра в пясъка и да се уверят, че пластмасовите триъгълничета са напълно разгърнати. На предварително избрани места завиваха на запад с около двадесет градуса и постепенно се спускаха надолу. На два пъти екипът се изкачва при лодките, за да вземе нови маркери и сега беше отново на дъното за последното поставяне.

В природата кипеше енергия и океанските течения бяха част от това движение. Промените в посоката и характера им бяха леки, но водеха до други промени и това можеше да засегне живота над повърхността на водата. Дори тук, в топлите спокойни води, където поставяха флагчетата, записите щяха да покажат движения и скорости, които екип от Уудс Хол щеше да анализира.

Мако погледна часовника си. Бяха под вода почти два часа, но на плитко. Нямаше нужда от декомпресия, но работата беше монотонна и той вече си мечтаеше за студена бира. Махна на Джуди и успя да привлече вниманието ѝ.

Но не само нейното. Внезапно нещо огромно и черно се издигна от пясъка, размътвайки водата така, че той успя да види само неясен

ужасяващо голям и дълъг силует, който не можеше да оприличи на нищо — опасно подвижен и застрашителен. Движенията му бяха помитащи, а масата му толкова голяма, че когато премина покрай Чана, водата я отхвърли встрани и тя бясно размаха ръце и крака, за да запази равновесие. Джуди го беше видяла заедно с Мако и залегна на дъното, забивайки пръсти в пясъка, за да се закрепи. Останалите, които бяха по-напред, също усетиха движението, обърнаха се и яростно запляскаха с крака, за да се отместят от пътя му.

Гърбът на Мако докосна дъното и той погледна нагоре, стиснал водолазния нож, нищожно оръжие в този случай. Проследи как силуетът се стрелна над него, изчисли, че дължината му е поне шестдесет метра, замахна с ножа към опашката му и се надигна, когато то отмина и изчезна от погледа му.

Погледна Джуди и видя, че е добре; в очите зад маската нямаше страх, те го гледаха въпросително. Мако кимна и посочи нагоре. На три метра под повърхността водата стана прозрачна и те видяха как изчезват краката на водолазите, които се качваха в гумените лодки.

С едно движение Мако се качи на лодката, после се наведе и издърпа Джуди.

— Добре ли си? — попита той.

— Питай ме пак, когато сърцето ми се успокои. — Тя си пое дълбоко дъх и му се усмихна лекичко. — По дяволите, не обичам такива вълнения.

Чана беше свалила костюма си. Беше ясно, че е приключила с гмуркането за този ден.

— Видяхте ли го? Видяхте ли?

Никой не отговори. Естествено, че всички го бяха видели.

— Беше голямо колкото футболно игрище! — Тя хвърли поглед към Мако, който си мълчеше. — Ти го видя, нали?

Той погледна към ръцете ѝ. Трепереха. Чана можеше да се изправи срещу дуло на оръжие или да нападне танк, но във стихията си бе само една уплашена жена.

— Видях го, Чана — каза успокоително.

— Това ли яде?

Той умишлено огледа всички наоколо.

— Май никой не липсва и всички са цели.

Чана започна да се изчервява от основата на шията и Мако видя, че тялото ѝ се стегна. Гневът от небрежното му държание се изписа върху лицето ѝ и тя почти изсъска:

— Няма нищо смешно, Мако.

— Никой не се смее, госпожо.

— Всички можехме да умрем.

— Но не умряхме.

Чана бавно си възвръщаше самообладанието. Най-накрая студено заяви.

— Искam всички тук да опишат подробно личните си наблюдения. Ако можете да нарисувате онова, което видяхте, моля ви, направете го. — Тя улови погледа на Мако, чиито клепачи внезапно натехаха. — Съгласен ли сте, господин Хукър?

— Разбира се — отвърна той, но тонът му показваше, че няма да допусне никой да му отнеме командването.

После се усмихна и Чана му отвърна, но в тези усмивки нямаше и сянка от топлина.

В новините вече бяха съобщили накратко, че има вероятност Хищника да е бил заснет от камерата на „Лотосленд“, с обещанието, че зрителите ще могат да видят записа във вечерната новинарска емисия. Чана веднага разбра какво е станало и каза на Мако.

— На кораба ще задържат оригиналния филм и ще ни дадат копие.

— Нищо не можеш да направиш. Имам предвид — законно.

— Това е операция на САЩ.

— Не и тук. Намираме се на чужда територия. Тези неща се разрешават с дипломация, а не с оръжие.

— И?

— Ще видим оригиналния филм на „Лотосленд“.

— Как ще се качим на борда? — попита тя.

Мако сви рамене и се усмихна.

— Просто помоли Джуди. Корабът е неин.

— Върви по дяволите, Мако...

— Аз съм само наблюдател — отвърна той.

Залата за прожекции на „Лотосленд“ беше предназначена за ограничен брой зрители. Имаше две редици по три стола и място за шестима правостоящи зад тях. Чана и Ли Колбърт седнаха на първия ред и Ли попита Хукър:

— Ще седнеш ли при нас?

— Тук ми е по-добре — отвърна Мако. Погледна назад към оператора и му махна с ръка.

— Защо не дойдете да ни разкажете какво видяхте?

Младежът кимна и се приближи.

— Няма много за разказване. Всичко стана много бързо. На самолета нямахме монитор и нямам представа какво ще видим. Знам само какво видях през визъора... Поне така мисля.

Някой угаси лампите и камерата забръмча. В началото имаше кадри на океанската повърхност, направени от различна височина. На някои се виждаха семейство делфини, които играеха във вълните, на други — милиони малки рибки, под чиито движения водата сякаш оживя. Три големи риби скочиха и се гмурнаха сред пасажа, пълнейки коремите си, после ято чайки се присъедини към пиршеството, отлетя и отново се върна.

Операторът каза:

— Ето сега.

Всички се приведоха напред. Чуваше се само бръмченето на камерата. Зрителите бяха затаили дъх.

Самолетът леко се беше наклонил, камерата беше насочена под ъгъл 45 градуса и бавно се въртеше, сякаш търсеше нещо. После водата в горната част на кадъра внезапно се укроти и потъмня, но не защото цветът ѝ се беше променил, а защото нещо изплуваше отдолу.

Ако самолетът беше продължил да завива, камерата щеше да улови обекта, но сега той се отдалечаваше от страховитата тъмна сянка. Преди някой да успее да каже нещо, операторът се обади:

— Само аз го видях. Виках на Ал да се върне и той най-накрая ме чу.

Камерата още беше фокусирана върху тъмното петно на повърхността. Сега самолетът се наклони надясно и зави доста рязко. Фокусът на камерата се измести, после петното отново се появи. Формата му беше неопределима, но за секунда човек добиваше

впечатление, че се приближава към него и че то също гледа към камерата, с пълното съзнание, че го снимат. После петното сякаш се стопи и водата отново придоби обичайния си цвят.

Ли попита:

— Може ли да е била сянката на самолета?

— Слънцето беше пред нас — каза пилотът.

— А пасаж дребни риби?

— Там нямаше нищо, затова завивахме. Търсехме нещо интересно.

Изгледаха филма още четири пъти, но видяха само онова, което въображението им подсказваше.

— И ще пуснете това по националната телевизия? — спокойно попита Чана.

— Можете да се обзаложите — отвърна операторът.

— Но тук няма нищо!

— О, има. С подходящата музика и нашия човек с изразителния глас зад кадър всеки зрител ще си представи по нещо. Хищника ще стане известен.

— Ние май го видяхме по-добре — тихо каза Чана.

Тя знаеше, че всички очи са вперени в нея и това е нейният миг. Разказът на водолазен екип, видял всичко с очите си, който дори можеше да нарисова видяното, имаше повече тежест от съмнителните филмови кадри. Ако подкрепят филма, щяха да увеличат стойността му и да превърнат цялата операция във важна новина. И ако тя си изиграеше добре картите, можеше да спечели политическа подкрепа и да бъде повишена.

Чана се усмихна на себе си. Можеше дори да я издигнат над Мако Хукър, независимо колко го ценяха в компанията. И следващия път щеше да бъде неин ред да го мачка.

Внезапно засилилият се шепот рязко секна, когато един глас от вратата попита:

— Ей, хора, кажете какво видяхте.

Мако разпозна чий е. Беше Антъни Пел и макар тонът му да изглеждаше само учтиво любопитен, в гласа му се усещаше напрежение.

Чана нямаше намерение да се оставя цивилен да я разпитва, затова подхвърли през рамо:

— Кажи му, Мако. Ти май го видя най-добре.

Той реши да украси епизода достатъчно, за да накара Чана да съжбялява, че му е прехвърлила топката.

— Не съм палеонтолог и никога не съм виждал нещо подобно. Беше голямо, дяволски огромно. Изскочи от пясъка като експлозия на енергия и мина точно над главите ни. Заради размътената вода видимостта намалѳа до няколко метра, а и то се движеше много бързо. Само за десет секунди профуча и изчезна от поглед.

— Затова не е имало време да ухапе никого — саркастично се обади някой.

Мако не можа да види кой е, но гласът му беше познат. Чувал го беше и преди, затова превъртя през ума си тембъра и интонацията, опитвайки се да си спомни на кого принадлежи. Не успя, но го запамети и беше сигурен, че следващия път, когато го чуе, ще го разпознае.

Когато лампите светнаха, той видя, че и други от екипажа на кораба се бяха струпали в прожекционната зала. И корабът, и проектът си бяха техни, така че имаха право да присъстват. Той хвана ръката на Джуди.

— Има ли бар на този кораб?

— Разбира се. Това е плаващият Холивуд.

— Тогава да поканим господин Пел на пиѳие. Можеш ли да го уредиш?

— За мен би направил всичко.

— Кой пусна остроумието за ухапването?

Джуди смръщи вежди, после каза:

— Мисля, че беше Гари Фостър. Ако съм разпознала гласа му.

— С какво се занимава той?

— Помощник реквизитор е. Защо?

Без да отговаря, Мако продължи да пита:

— Кой наема персонала на компанията?

Тя помисли малко, после отвърна:

— Ако не греша, началниците на отдели уведомяват господин Пел. Той се свързва с агентите или с профсъюзите за необходимите кадри. — Очите ѳ се взряха в неговите. — Какво искаш да знаеш?

Мако поклати глава.

— За момента нищо конкретно.

— Не е вярно — заяви Джуди.

— Защо мислиш така?

— Заради начина, по който ме разпитваше за Гари Фостър.

Той умишлено изчака няколко мига, после попита:

— Можеш ли да разбереш точно с какво се занимава?

— Веднага мога да ти кажа. Когато реквизиторът прочете сценария и разбере от какво ще има нужда на снимачната площадка, главно за актьорите, помощникът отива да го вземе от нашия склад, а ако нещо липсва там, го купува. Всички покупки се одобряват от главния реквизитор и се заплащат от господин Пел.

— А с какво разполага складът?

— Убий ме, ако знам — отвърна тя, — но мисля, че имаме повечето неща. Все пак „Лотосленд“ не снима филми като „Отнесени от вихъра“. Занимаваме се главно с документални телевизионни филми, които изглежда са по-търсени от игралните.

— Но дали са икономически изгодни?

— Много. — Тя му подхвърли една от палавите си усмивки. — Искаш ли да си купиш акции?

— Не.

— И цял живот ще си останеш рибар?

— Ако имам късмет — отвърна той. — Поне няма да остана гладен.

— И ще живееш в разнебитена къща на плажа?

— Забравяш приборите ми от армейските излишъци.

Джуди леко го смушка в рамото.

— Само се шегувам — тихо каза тя. — Ако татко разбере, че се държа с теб като разглежена богаташка щерка, ще се обърне в гроба.

— Той умееше да се оправя, а?

— С парите, които печелеше, явно е умеел. — За миг очите ѝ се замъглиха и тя каза: — Искане ми се да го бях опознала по-добре.

— Разбра ли какво е правил в Маями вечерта, когато са го убили?

Джуди стисна устни, присви леко очи и поклати глава.

— Знам само, че е бил по работа.

— В тази част на Маями? Там няма офиси.

— Тогава защо е отишъл там?

— Възможно ли е да е било заради жена?

Тя не се обиди от предположението. Беше го чувала и преди.

— Баща ми не беше хлапак. Изобщо не мислеше за жени. Ако беше поискал някоя, трябваше само да ѝ се обади, ако ме разбираш. Пък и в района, където са го нападнали, няма проститутки. Просто западнал индустриален квартал. Гаражи, магазини за авточасти втора употреба, складове за отпадъци.

— И са го нападнали, за да го оберат.

Джуди кимна.

— Обличаше се добре. Бил е подходяща жертва.

— Трябвало е да прояви повече разум.

— Да — каза тя тъжно.

— Просто се замислих.

— За какво?

— Че може би вината не е негова.

Една бръчка бавно се оформи на челото на Джуди и тя прехапа долната си устна, преди да попита:

— Какво искаш да ми кажеш, Мако?

— Може ли да са го примамили там?

— Не — категорично отрече тя. — Беше твърде умен, за да се подведе. При необичайни обстоятелства никога не би отишъл без защита.

— Носеше ли пистолет?

— Не беше нужно. Имаше професионални охранители. — Тя въздъхна. — И аз се чудя... че е бил сам. Сякаш... се е канел да се срещне с някого... но едва ли би избрал подобно място, за да го направи. — Тя замълча, докато си припомняше обстоятелствата от онази нощ. — Обадих се във фирмата, която му осигуряваше охрана. Не е поискал да му пратят човек. Този ден имал работа с почтени хора и е бил в офиса им. Когато срещата приключила, стиснали си ръцете и той се върнал при колата си.

— Сам ли караше?

— Не. Винаги наемаше малка кола и шофьор.

— Къде го е откарал шофьорът?

— Никъде. Татко му казал, че ще се поразходи, и го освободил на място. Дори му разписал пътния лист, за да си няма неприятности. Той е кубинец от Мариел, който се опитва да пробие в Маями, но все още не говори добре английски.

— Значи ченгетата са проверили всичко това?
— Всяка подробност.
— Пропуснали са една — каза Мако.
— И каква е тя?
— Защо се е случило.
— Мако... ограбили са го. Решил е да се поразходи и се е оказал на неподходящо място.
— Но преди това никога не е правил подобни неща, нали?
— Не знам. Всички казват, че е необичайно и неразумно, но татко понякога правеше необичайни неща.
— Но разумни — добави Мако.
— Да.
— Успешна ли е била деловата му среща?
— Да. Полицията провери и това. — Тя млъкна и го погледна замислено. — Накъде биеш?
Той отново поклати глава.
— Цялата работа звучи като виц без финална реплика. Това не е нормално.
— И от полицията в Маями казаха така. Но после откриха, че е обичал да се разхожда. Често правел дълги разходки, където и да се намира.
— Но не сам?
— Винаги... или почти винаги е имал един-двама спътници. Но достатъчно пъти е бил и сам, за да го приемат полицаите като нещо обичайно.
— На места като онова, където са го убили?
Джуди не отговори. Нямаше логика. Беше ясно, че същите мисли са минавали и през нейния ум. Баща ѝ беше мъртъв и нищо не можеше да го върне обратно, но смъртта му не ѝ беше причинила други загуби, освен емоционалната, и нищо в бизнеса не се беше променило рязко, за да ѝ даде повод да се съмнява.
— Мога ли да те питам нещо? — внезапно каза тя.
— Разбира се.
— Когато бяхме под водата... Онова нещо... Хищника ли беше?
Мако се забави дълго време, преди да произнесе мрачно.
— Не онзи, когото търсим.

Тази вечер Антъни Пел беше в жизнерадостно настроение. Да заснемеш на два пъти доказателство за съществуването на свръхестественото създание, което предизвикваше такъв страх между рибарите, и да чуеш разказа на агент от федералните служби как се е сблъскал с нещо огромно и непознато, потвърден и от други свидетели, беше изключително печеливш развой на извънредното пътуване на „Лотосленд Продъкшънс“. Непрекъснато валиха поръчки от различни телевизии, а централата се подготвяше да заснеме и грандиозен игрален филм. Трябваше им само завършек, и то толкова сензационен, че нищо да не може да се сравни с него. Операторската работа трябваше да бъде на изключително ниво и никакви средства нямаше да бъдат пожалени, за да се получи желаният резултат.

Шефовете на студиото вече бяха наели хора, които да напишат сценария и да измислят финала. Беше явно, че според тях цялата работа е измишльотина, но щеше да накара хората да си купуват билети, а студиото щеше да ѝ придаде максимална достоверност. Колко книги бяха написани за Бермудския триъгълник, колко филми и колко злополуки преправени, за да звучат по-убедително?

Да не забравяме в какъв мит „Челюсти“ беше превърнал голямата бяла акула.

Най-голямата дарба на Антъни Пел беше да надушва пари и това беше точно такъв момент. Той бе само малка бурмичка в цялата машина, но печалбата щеше да бъде такава, че неговият дял да е предостатъчен. Можеше да си купи каквото пожелае, да отиде, където си поиска и да прави каквото му доставя удоволствие. Стига да не стане алчен и да си върши работата така, че шефовете му да са доволни. За миг той се сети за Тони Палацо и направи гримаса. Не го харесваше особено.

Пъзелът има многобройни части, но ако откриеш онези, които имат прави ъгли, значи си фиксираш ъглите му, а всичко останало ще се намести между тях. Истинският проблем е така да подредиш елементите, че да се получи цялата картинка. Наум Мако беше определил ъглите, сега трябваше да намести всички останали парченца по логичен път.

Точно тази дума „логичен“ не му харесваше.

Антъни Пел беше извън тази логика. Беше част от друг пъзел, от друго време. Тук не беше на мястото си, но защо и как — Мако не можеше да установи. И това щеше да стане. С малко пришпорване и ръчкане всичко щеше да се изясни.

Мако почука веднъж силно на вратата на каютата и чу стъпки. Ето го новото лице на бившия уличен бандит. Той стисна ръката му по-силно от необходимото. Прилича на предупреждение, помисли си Хукър, че Антъни Пел е много решителен и корав мъж, който не позволява никой да застане на пътя му. За това говореше силното му ръкостискане, макар усмивката му да бе приветлива, а очите — засмени.

Хукър се включи в играта. Пръстите му се стегнаха и усмивка огря лицето му. За час от секундата Пел беше изненадан, после се отказа от намеренията си и се престори, че двамата са просто силни мъже, които се срещат отново.

— Вие определено ни донесохте късмет, господин Хукър. Лентата, която заснехме... с възстановки и допълнителни снимки ще ни помогне да направим хубав филм.

— Пропуснахте големия купон на острова — каза Хукър.

— Няма такова нещо. Пратихме човек да заснеме лодката, която беше хванала Хищника в мрежите си... Записахме всичко, свързано със следите от зъби. Дори вас ви има във филма.

— Ще трябва да се запиша в актьорския синдикат — отвърна Хукър.

Пел продължи, сякаш не го беше чул.

— А и местните бяха страхотни. Какви истории разказваха само! Сигурно преувеличаваха, но беше ясно, че всичко е съвсем автентично. Какви актьори са, как само се съгласяваха с всичко, което кажем!

— Как ги убедихте да застанат пред камерата? Не видях никаква апаратура на плажа.

— Технология, господин Хукър. Разполагаме с най-съвременната мини апаратура. Изключително светлочувствителна. Може да се побере в дамска чантичка, кутия за обяд — в каквото и да било с тези размери. Никога не бихте заподозрели, че с нея се снима цветен филм със звук.

Мако небрежно попита:

— А какво я захранва?

— Това, приятелю, е тайна — каза му Пел.

Мако се престори, че нищо не е чувал за новото приложение на ръчните дигитални камери, и възкликна тихичко:

— Виж ти!

Начинът, по който го произнесе, накара Пел да се намръщи. После се усмихна и каза:

— Във всеки случай не е със слънчеви батерии, господин Хукър.

Мако отвърна безцеремонно:

— Не, разбира се. — И също се усмихна.

— Това е тайна — обясни Пел, за миг объркан от тона на Хукър.

— Смятате ли, че имате достатъчно материал за филм?

Пел тихо се засмя.

— Това е Холивуд, господин Хукър. Ако нямаме, ще го измислим. Няма проблеми.

— Какво мислите, че представлява този Хищник?

— Има ли значение? Дори да е просто рожба на въображението на някой островитянин, от него ще излезе добър сценарий. Пък и, каквото и да е, можем да измислим нещо по-добро.

Джуди пристъпи напред и вдигна ръка.

— Ами ако предположим, че той наистина съществува?

— Вижте, знаете, че...

— Нищо не знаем, господин Пел. Единственото, което знаем, е, че там има нещо и то е причина за тези инциденти. Не участваме в международна конспирация или политически спор... Това е нещо, което не се е случвало досега, нещо...

— Извънземно? — прекъсна го Пел.

— Кой би могъл да каже! — избухна Джуди с почервенияло лице.

Мако промени темата.

— Може да се окаже по-добър удар от „Изгубеният крал“ или „Шахтата“.

— Значи сте ги гледали?

— И много ми харесаха. Дяволски напрегнат сюжет. Разбирам, че компанията за събаряне на сгради е взривила онези стари хотели, но не ми е ясно как сте направили близките планове.

— Новата технология, господин Хукър. Вече бяхме поставили камерите, които снимаха, все едно сме на самото място. Без специални обективи... просто нова технология. Голяма работа, нали?

— Сензационна. Това, което ме впечатли най-много, беше взривяването на мостовете. Очевидно някой беше направил страхотни макети...

— Нищо подобно! Мостовете си бяха истински.

— Как успяхте да го уредите? — попита Джуди недоверчиво.

Антъни Пел се наду самодоволно.

— Много просто. Все още има неизползваеми мостове, построени от железопътните компании в началото на двадесети век. И в Южна Америка имаше два, които използвахме за допълнителни снимки. Направихме услуга на обществото, като ги взривихме — бяха в ужасно състояние. Невероятни сцени, нали?

— Кой е поставял зарядите? Сигурно сте взели някой стар военен специалист от Втората световна война?

Пел отново се засмя самодоволно.

— Не, наехме един от експертите, които взривиха онези сгради.

— Страхотно! — каза Мако.

— Доста скъпо ни струваше — добави Пел.

Хукър си помисли: „И как е станал помощник реквизитор, като си позволява да прави иронични забележки безнаказано? Как ли са го наказали, задето не успя да взриви лодката ми, както му е било наредено?“ Глупакът можеше и да разбира от експлозиви, но очевидно не беше наясно с реакциите на магнитните компаси. Кучият син се беше опитал да го вдигне във въздуха, но заповедта беше дошла от някой друг и по сериозна причина. Защо?

Барманът се приближи и събра празните им чаши.

— Още по едно? — попита той.

И тримата му направиха знак, че не искат.

Джуди обясни, че отиват на кораба на „Среднощни кризи“ и покани Антъни Пел да ги придружи, но той отказа, под предлог че има работа на борда на „Лотосленд“.

Когато стигнаха до трапа, Чана и Ли Колбърт ги чакаха. Ли искаше да се върне на „Телиг“, но Ким прие поканата на Джуди да отиде с тях на круизера. Чана и Ли се качиха в едната лодка, а останалите — в другата. Потеглиха към светлините и окичените със знаменца палуби на големия кораб.

Нощта беше тиха, океанът спокоен, топъл вятър разнасяше мириса на сол в нощния въздух. Този път във водата не се виждаха

флуоресциращите следи от движението на бързите нощни хищници. Зад лодката оставаше следа от мехурчета, едва забележими в светлината на изгряващата луна.

Ако някой гледаше, щеше да забележи как тя внезапно прекъсна на едно място. Нещо голямо и бързо за миг я изтри от повърхността, после изчезна, сякаш задоволило любопитството си.

Доближаваха круизера откъм десния борд. Морякът се заслуша в гласа от радиостанцията, получи и прие заповед и ос насочи към кърмата, после зави и се залепи откъм лявата страна на кораба. Очите на Мако обхождаха стоманените стени, илюминаторите, големите врати на товарното отделение, откъдето се зареждаха провизиите. Една по-малка врата се намираше по-близо до водолинията, а точно преди да пристанат, видя още една, която няколко моряци сваляха ръчно, очевидно поправяйки някаква неизправност.

Когато двигателят беше изключен, от палубата се дочу далечна музика, накъсвана от писъци на доволни жени и по-силните гласове на мъжете. Моряци в униформа им помогнаха да слязат от лодката — повечето познаха Джуди и я поздравиха. Тя се отнасяше към тях като приятели, а не като към наемни работници.

Мако ѝ пошушна:

— Имаш много обожатели тук, малката.

— Някога работеха за баща ми.

— И младите ли?

Тя се засмя доволно.

— Те само са чували за мен.

— Значи сте много известна, госпожице.

Когато стигнаха до палубата, Маркърс Грей ги чакаше. Пое ръката на Джуди сякаш беше кралица, помогна на Ким да се качи и шеговито каза на Мако:

— Предполагам, че сте достатъчно силен, младежо, за да очаквате помощ от мен.

— А, от време на време бих се радвал на едно рамо — отвърна Мако.

— Не и според това, което съм чувал за вас, сър. Очевидно се радвате на завидна репутация.

— И каква е тя, Маркърс? — попита Джуди.

— Свързана е най-вече с гмуркането днес. Явно сте се проявил като герой.

— Не си спомням да съм направил нищо особено, освен дето успях да изплувам.

Маркърс Грей се усмихна и около устата му се появиха ситни бръчици.

— Един от водолазите ви е видял как замахвате с нож в ръката към онова, което ви е нападнало.

— Чист рефлекс, господин Грей. Аз бях отзад и имах повече време, за да преценя ситуацията.

— И какво видяхте? — В гласа му звучеше искрено любопитство.

— Честно казано, нищо не можах да различа — призна Мако. — Видях само, че беше ужасно голямо, но вдигнатият пясък не ми позволи да го разгледам добре.

— Водолазът каза, че сте го намушкали...

— Стига, господин Грей! Какво би направило петнадесетсантиметрово острие срещу нещо толкова огромно? С това поне всички сме съгласни. Проклетото нещо се понесе така бързо срещу нас, че водата ни разхвърля като сламки. Точно така се чувствахме.

Странно, но това изглежда достави удоволствие на стареца. От неизвестното можеше да се изгради цяло бъдеще. То можеше да получи зъби и цел, а и с добра реклама да бъде обгърнато в тайнственост — „нещото“, което се появява и скрива, но винаги е там и за него може да се създаде поредната история, от която да се спечелят още пари.

— Е, целият епизод е дал на пътниците тема за разговор. За тях това е най-вълнуващият момент от пътуването. — Грей млъкна и наклони глава очаквателно. — А какво сте им подготвили за утре?

Преди Мако да успее да отговори, Ким се обади:

— Ще се гмурнем отново. Защо не пуснете старците да плават над нас в гумени лодки. Времето ще е ясно, морето спокойно...

— Госпожице Себринг...

— Успокойте се. Това, че все още танцуват валс, не значи, че са ръждясали. Обзалагам се, че много от тях имат опит в плаването с

малки лодки. Може да не видят нищо, но само мисълта за него ще им създава достатъчно вълнение.

— Разбирам какво имате предвид. Ще го предложи и ще видим какво ще стане. Дано не решат да карат курсове по дълбоководно гмуркаме. Рекламата ще звучи странно, не мислите ли?

— Дайте им всичко, което могат да си позволят.

— Скъпа госпожице Себринг — каза Грей и този път акцентът му се усети, — тези хора могат да си позволят всичко, което искат. Абсолютно всичко. За тях парите са само играчка.

— Играчките се чупят — отвърна Ким.

— Но могат да се поправят или да се купят нови. Те живеят в друг свят, млада госпожице.

— Добре, Ким, остави — обади се Джуди. — Нека видят какво изпускат. За съжаление всички места са разпродадени за следващите три месеца, но след като построим новите пристанища, ще пуснем още два круизера.

Само балната зала беше достатъчна, за да се добие впечатление от показния разкош на кораба. Съществуваха богати и много богати хора, но тази група беше отделна класа. Бижутата на дамите бяха толкова огромни, че изглеждаха изкуствени, но елегантността на мъжете беше изцяло съдържана. Дрехите им бяха ушити от най-скъпите шивачи, но те ги носеха с небрежно безразличие. Тук-там се виждаше някой мъж с бричове до коленете или бермуди, но парите си личаха във всеки детайл. Само с едно кимане те получаваха пиетие, а една дума беше достатъчна, за да се отпрати съпругата или любовницата, когато обсъждаха делови въпроси в някой ъгъл.

Мако мълчаливо наблюдаваше всичко. В казиното видя отегчени лица, които печелеха или губеха милиони, без да се радват или отчайват. Добре сложени келнерки отговаряха за доброто настроение на мъжете, а стюарди в ливреи се грижеха за нуждите на жените.

На борда имаше шест казина, всичките претъпкани, и Мако каза:

— Вегас пасти да яде.

— Сега разбираш защо е била създадена „Среднощни круизи“.

— Колко време плават пътниците?

— Могат да слязат по всяко време — отвърна Джуди. — Обикновено изкарват пълния тримесечен круиз, но винаги идват

отново. Бих казала, че почти всички, които са сега на борда, са пътували поне още два пъти. Харесва им вълнението.

— Глупости! Би трябвало да са си вкъщи в леглата.

— Опитай се да им го кажеш. — Джуди погледна часовника си. — Да слезем долу, за да видиш какво движи този кораб.

Хукър не за пръв път влизаше във вътрешността на кораб. Този беше нов, добре построен, предназначен да бъде удобен и бърз; първото заради клиентите, второто — за да изпреварва бурите. За изграждането му не бяха пожалени средства, имаше напълно оборудвана операционна и хеликоптер, разположен на подвижна платформа, който при спешни случаи можеше веднага да бъде изкаран на палубата. Минаха покрай отворените врати на товарната палуба, където моряците, които не бяха дежурни, се събираха да пият бира и да говорят за момичета. Джуди познаваше и някои от тях. Малко по-нататък една необичайна врата беше вградена в херметична преграда. Беше от солидна стомана и окачена на огромни, но скрити панти.

— Това каютата на капитана ли е? — пошегува се Мако.

— Не, стаята с парите — отвърна Джуди. — Намира се точно под банката на казиното. Парите от играта идват по наклонени улеи, за да ги преброят и сортират.

— И?

— Не знам. Това са само пари. — Тя посочи с палец нагоре. — А за тях са джобни пари.

— Правителството проверява ли доходите ви?

— Не и в открито море — обясни Джуди.

Мако кимна, мислейки си за малката врата почти на нивото на водата. Навярно беше вход за трезора. Или изход. Но за какво? Надяваше се да е водонепроницаема.

— Така е — засмя се Джуди.

— Кое?

— Вратата се затваря херметически. За това си мислеше, нали?

— Да. Мисли ли четеш?

— Не, но ще ти кажа за какво е. На различни пристанища, където имаме собствен кей, пътниците, които искат да поиграят хазарт на брега, трябва да имат местна валута. Там я получават. И тя не е обикновена врата... Прилича на въздушен шлюз в космическа станция.

— Обезопасена ли е?

— Максимално. Не може да бъде превзета и от цял отряд, лесно се отбранява и се охранява денонощно. Тук парите се харчат лесно, но пътниците ни искат да се грижим добре за тях.

— Имало ли е опити за кражба?

— Не ставай глупав. Едно правителство се опита да получи подкуп, но ръководителят му си побъбри петнадесетина минути с един от пътниците и излезе бял като платно, треперейки като дете в кабинета на директора.

— И кой беше пътникът?

— Не би искал да знаеш — отвърна Джуди. — Притежава огромни корпорации, заповядва на конгресмени и сенатори и президентът го търси за съвет.

— Удобно — каза Мако.

— Много — отвърна Джуди.

Бурята започна преди полунощ. Беше една от онези резки промени в природата, които за един час могат да превърнат спокойното море в гора от планини със запенени от виещия вятър върхове. Бурята разкъсваше всичко по пътя си, сякаш имаше челюсти и зъби, усукваше метални части и смазките всяко нещо, което ѝ оказеше съпротива.

Мако беше усетил идването ѝ и вкара Джуди в каютата на „Мидена яхния“, докато те с Били Брайт провериха за последно такелажа. Бяха пуснали трите огромни котви с нови вериги, които карибецът беше настоял да купят заедно с лодката. Носът беше насочен срещу вятъра и цепеше вълните, които връхлитаха към него. Дъждът приличаше на зъл и упорит враг, който се опитва да разбие прозорците, но те успяваха да издържат.

Беше почти невъзможно да се говори. Дивият гняв на вятъра се изливаше в симфония от грохот, почти оглушителен шум, който само водачът на танк „Шърман“ по време на яростна битка би могъл да си представи.

Джуди доближи уста до ухото на Мако. Той не чу какво му каза, но се досети и кимна, усмихвайки се успокоително.

Били Брайт знаеше, че шефът му се преструва, но въпреки това се чувстваше сигурен. Тримата стояха, облечени в спасителните си жилетки, всяка от които имаше електронно устройство за

проследяване — ако паднеха зад борда, то щеше да покаже местоположението им на спасителите от въздуха. Когато вятърът се усили, Били докосна леко ръчките, за да поемат двигателите част от напрежението върху котвените вериги. На лицето му беше изписано странно изражение и когато го погледна, Мако разбра какво означава.

Карибецът не се боеше от бурите. Беше преживял достатъчно през живота си и ги познаваше. Познаваше и лодката — беше стара и дървена, изработена майсторски. Тя щеше да издържи на бурята.

Онова, което притесняваше Били, беше настъпването на мрака. И Хищника. Бурята на повърхността можеше да го накара да излезе и нямаше никакъв начин да го избегнат. Бяха закрепени здраво за дъното на 20 метра дълбочина и ако Хищникът минеше оттам, с тях беше свършено.

Мако и Джуди се държаха за ръце и за прикрепените към стената дръжки. Никой от тях не чу как Били промърмори:

— Шантави американци! Отгоре има буря, отдолу Хищник, а те още малко и ще се разцелуват! — При тази мисъл той се усмихна и млъкна.

На половин миля оттам нещо помръдна в дълбините. Движението беше леко, почти незабележимо. Бурята беше започнала внезапно, изразходвайки силата си в един-единствен парализиращ удар, който би могъл да унищожи неподготвения враг, но само да зашемети истинския професионалист, който я беше очаквал. Силата ѝ се проявяваше само на повърхността и не стигна до дълбините. Там вълнението беше съвсем леко и не успя да пробуди спящия гигант. Но сега лекото течение го носеше и когато дойдеше времето, той щеше да намери онова, което търсеше.

12.

Бурята не утихна постепенно, а спря изненадващо рязко, което беше характерно за тропическите бури в този район. Ниските облаци се оттегляха като вражеска армия. Застрашителният устрем на вълните се стопи в нежно полюшване, а небето оживя под трепкащите пламъчета на звездите.

Джуди погледна към Хукър и той кимна. Лицето на Били Брайт се озари от широка усмивка, която заличи тревогата. Мако попита:

— Къде сме, Били?

— Над коралите, сър. Искате ли да вдигна котвите?

— Тежки са.

— Знам колко тежат. Да ги извадя ли?

Когато карибецът се запъти към носа, Джуди попита:

— Няма ли да му помогнеш?

— Госпожице — каза той мило, — когато обзавеждах тази лодка, няхах намерение да се снабдявам с големи старомодни котви. Тези работи си имат собствени двигатели.

— Съжалявам, че попитах.

— Само така човек се учи, кукло — каза той с усмивка, после включи уреда, с който търсеше риба.

След няколко секунди екранът оживя, показвайки дълбочината под тях, преминаващите стада дребни рибки и големите, които се движеха поединично, все още нащрек заради природната стихия, способна да размъти океана чак до дъното.

Джуди посочи няколко странни сенчести обекта на екрана.

— Какво е това?

— Коралови съцветия. Простира се на три мили оттук.

Тя сложи пръст на цифрите, които показваха дълбочината.

— Не са ли прекалено надълбоко? Повечето са при налягане една атмосфера, на около десет метра дълбочина.

— Не се знае какво е станало с дъното в този район. Подводните вулкани са често срещано явление тук. Така са се образували

островите. Точно в този момент „Сентия“ изследва дъното за признаци на активност.

Те чуха дрънченето на навиващите се вериги и финалното изщракване, когато котвите бяха изтеглени на палубата. И докато Били ги привързваше на местата им, Хукър включи двигателя и „Мидена яхния“ сякаш с радост заби нос във вълните и се устреми напред.

Над тях пламъчетата на звездите отстъпиха място на сивкавата светлина на зората, която бавно се засилваше, и най-накрая слънцето се показва над източния хоризонт.

Лек бриз, охладен от дъжда, се носеше над лодката. Били направи кафе и занесе едно на Джуди на кърмата и друго на Мако. Той го остави до руля заедно с двете розови пакетчета захар.

— Защо вършите работата на екипажа, сър? — попита карибецът.

— Защото — отвърна Мако категорично, сякаш това имаше дълбок смисъл.

Но не посегна към кафето. Наблюдаваше екрана с рибите и внимателно постепенно намали ход, докато Били взе бинокъла, за да огледа напред, сякаш търсеше „Сентия“. Карибецът и Джуди, която беше усетила, че лодката върви по-бавно, знаеха какво прави, но не му обърнаха внимание.

Той не гледаше напред, а съсредоточено се взираше в обривите на екрана и се чудеше дали онова, което вижда, е вярно. На дъното имаше нещо. Беше безформено и лежеше между коралите като някаква странна смъртоносна аномалия, чието място не беше там.

Слънцето не беше проникнало достатъчно надълбоко във водата, за да го освети; виждаше се само голямо тъмно петно с размити очертания, а кораловите съцветия правеха цялата сцена някак нереална. Това можеше да е канал или подводна леха с плевели. Ако беше идвал често на риболов в този район, щеше да знае какво е, но Били винаги го беше водил на най-добрите места, където се хранеше рибата. За миг той си помисли дали да го повика, но нямаше смисъл отново да го разстройва. Беше преживял нощта и онова тъмно нещо с неясна форма беше съмнителна цел, която не си заслужаваше да бъде преследвана.

Внезапно то изчезна, а коралите оредяха и накрая изчезнаха напълно. Далеч напред се виждаха дребните силуети на „Сентия“ и

круизера. „Лотосленд“ беше почти невидим в сравнение с тях. Мако се обърна към Джуди и посочи напред.

Миг по-късно Били се присъедини към него на руля, изчака малко и попита:

— Какво видяхте, сър?

Хукър се намръщи и го погледна.

— За какво говориш, Били?

Помощникът му кимна към уреда за откриване на рибни пасажии. Той беше изключен и екранът тъмнееше.

— За онова, което видяхте на дъното.

— Кое онова?

— За което не искате да ми кажете. — И преди Мако да попита, Били обясни. — Когато лодката върви, сър, през бинокъла се вижда по-добре. — После погледна шефа си и се усмихна. — Е?

— Видях нещо голямо и тъмно.

— Долу има много големи и тъмни неща, сър.

— Защо не се боиш, Били?

Карибецът посочи барометъра.

— Защото времето е стабилно, сър. — После кимна към десния борд, където водата се плискаше и се виждаше нещо като облак от ниско прелитащи птици, и добави. — А и летящите риби са спокойни. — После вдигна лице към небето, пое въздух с пълни дробове и повтори: — Днес не е ден за Хищника, сър. Ще бъде хубав ден.

— Ами когато мръкне?

В очите на Били за миг пробяга сянка, после усмивката му се върна.

— Както казват, сър, каквото е писано, със сигурност ще стане.

— Кажи ми, ако нещо изскочи от водата и каже „бау“.

Били бавно изви глава и се втренчи продължително в очите на Мако.

— Сър, шегувате ли се?

— Да — отвърна Мако. — Шегувам се.

И се изсмя късо, надявайки се, че Били му е повярвал.

Капитан Уотс покани Мако в командната кабина на „Сентиля“, провери уредите и придърпа два стола с високи облегалки.

— Вие наистина вярвате в тази история с Хищника, нали?

— Все някой трябва да вярва. Уловихте ли нещо на ехолота?

— Нищо, което не би могло да бъде обяснено. Пуснахме три разузнавателни лодки със съвременна апаратура на борда и те огледаха всичко в радиус от три мили наоколо. Под нас няма нищо, освен обичайните видове риба. Едната лодка засякла стар корпус на кораб от Втората световна война и изгорели останки от рибарска шхуна. Ако решите да се гмуркате пак, нищо няма да ви изяде.

— Оценявам усилията ви.

— Не бих се задоволил с по-малко, полковник. Вашите препоръки идват от много високи места.

— Достатъчно високи, за да ми направите една специална услуга?

— Само кажете.

Хукър написа името на парче хартия и го подаде на Дон Уотс.

— Искам да знам всичко за него. Може да е използвал и други имена, но съм сигурен, че на последното място, където е работил, са го проверили много подробно.

— Какво търсите?

— Каквото и да било, но нека започнем с полицейското досие. В ерата на компютрите всеки контакт с ченгетата се записва. Ако си чист, това няма значение, но ако си замесен в нещо, можеш да се озовеш... на два метра под земята. — Мако откъсна още едно листче от малкия бележник и написа нещо на него. — Това е номерът, с който ме идентифицират. Запомнете го и го използвайте, ако някой се опита да ви попречи.

Той подаде листчето на Уотс. Капитанът го погледа около минута и половина, без да мигне, после му го върна. Хукър драсна клечка кибрит и поднесе листчето към нея.

— Толкова ли е важно? — попита Уотс.

— Толкова — потвърди Хукър.

Преди да успее да добави каквото и да било, телефонът иззвъня и капитанът го вдигна. Послуша известно време и прехвърли връзката на високоговорителя, за да чува и Хукър. После каза:

— Повтори.

Приглушен глас каза:

— Тук Пол Върнън от лодка 22, капитане. Току-що получихме сигнал по радиостанцията от местна рибарска лодка на няколко мили от нас. Уловила е нещо голямо на около петнадесет метра дълбочина. Каквото и да е, главата му е на стотина метра от лодката по права линия.

— За колко време ще стигнете дотам?

— Петнадесет минути, сър.

— Добре. Когато стигнете, веднага се обадете. Вземете в лодката рибаря и екипажа му и закачете буй на въдицата. После го наблюдавайте.

Когато приключи с разговора, Уотс каза:

— Изглежда нещо ще се случи.

— Ще отидете ли там? — попита Хукър.

Уотс поклати глава.

— Освен ако няма война, ние стоим на котва, докато си свършим работата. Тази ситуация не е достатъчно сериозна, за да искам помощ от други кораби, и вече дадох нареждания, които ще покрият всичко непредвидено. — Той погледна Мако и на лицето му се появи усмивка. — Пък и си имам на разположение един ентусиазиран полковник, готов да се заеме със случая.

— Не съм молил за това — каза Хукър.

— Но няма и да откажете — предположи Уотс.

— В никакъв случай.

— Кого ще вземете?

— Ким Себринг и няколко от най-добрите й водолази.

— Имате ли нужда от специално оръжие?

— Какво можете да ми предложите?

— С вашето ниво на достъп — всичко под разрушител, но ви предлагам ръчен ракетомет. Няма да водите битка с кораб, така че ви е достатъчен само един изстрел. Ракетите са бронебойни и каквото ударят, ще му видят сметката. Стрелял ли сте с такива?

— И на тренировки, и на практика.

Уотс не го попита къде. Изражението по лицето на Хукър му каза почти всичко.

Ким Себринг избра двама от най-добрите си водолази и остави другите да роптаят на пристанището. Целта на мисията не беше съобщена, но всеки знаеше, че е много важна. Себринг утеша оставащите, като им каза да очакват спешно повикване. Това изглежда ги задоволи.

На „Мидена яхния“ Били и Джуди бяха включили компресора и зареждаха празните акваланги, докато Ким Себринг проучваше тетрадка с диаграми заедно с водолазите. После тримата отвориха голяма океанографска карта на дъното под тях, седнаха на ъглите ѝ и обсъдиха един конкретен район. Хукър се доближи и заслуша, опитвайки се да разбере какво представляват знаците, нанесени с молив, и оцветените с пастел райони.

Ким вдигна глава и каза:

— Мисля, че разбрахме тайната на остров Скара.

— Звучи ми като заглавие на страшен филм.

— И донякъде е така.

— Какво става? — попита Мако.

Тя почука с показалец по картата.

— Районът се е променил напоследък. Не миналата седмици или година, а преди няколко столетия. Старият кораб на Конфедерацията „Савана“, чийто капитан е описал всичко в подробности, е правил сондажи навсякъде тук. Забележи тези големи възвишения.

Хукър ги проучи за миг и кимна. Приличаха на големи хълмове, които се издигаха от пясъчното дъно; някои достигаха до десетина метра под повърхността. В онези дни редица от тях е стигала почти до Пеоле, а друга се е разклонявала във формата на дъга и е приближавала до мястото, където сега се намираше остров Скара.

Ким бързо нанесе няколко нови щрихи и когато приключи, каза:

— Така изглежда сега. Подводните сили са заравнили тези възвишения и в момента един канал минава от лявата страна на мястото, където са се намирали. Не е много дълбок, но предизвиква образуването на течение, което стига до остров Скара.

— То засяга ли и обектите, които се намират на голяма дълбочина?

— Не — обясни Ким. — Главно материал от повърхността се насочва към острова. В океана има много течения, които никой не може да обясни напълно. Някои от тях, като западните и източните, са

отдавна известни. Ветроходните кораби ги използвали, за да обикалят света.

Внезапно Били извика през рамо.

— Господин Хукър, лодката е точно отпред.

Хукър се наведе през борда и видя военната лодка и до нея една от рибарските с извънборден двигател.

— На кого е тази лодка, Били?

— На Питър от пазара, сър. Купи си я от Маями.

— Свържи се с него по радиото и му кажи, че идваме. Питай го дали е чисто.

Докато Били говореше с приятеля си, Хукър взе микрофона на високочестотното радио и каза:

— До разузнавателната лодка на „Сентиля“, тук е „Мидена яхния“. Какво е положението?

— Сър, рибарят наистина е уловил нещо. Ако погледнете на тридесет градуса вдясно от лодката, ще видите вълнението във водата. Нещо там от време на време изплува на повърхността.

— Ясно. Мисля, че виждам за какво става дума. — Той посочи с пръст и всички на борда се втренчиха натам заинтригувани. — Идвам към вас, за да го разгледам по-отблизо.

— Каквото и да е то, явно е огромно, сър.

— Водолазите могат да слязат и да видят какво е.

— Сър!

— Оттук ние поемаме, моряко. Ако искаш, свържи се с капитана и той ще потвърди.

Начинът, по който онзи от другата страна каза „Слушам, сър“, не оставяше съмнения, че ще направи точно това.

Но по лицата на Ким Себринг и нейните водолази имаше ново изражение. Не страх, а само очакване, вълнение от предстоящото гмуркане и възможността да видят лично нещо неописуемо, което досега никой не беше виждал. И тримата биха праметнали през рамо подводни камери с малки, но мощни светкавици, всички носеха и дълги алуминиеви тръби, които изстрелваха куршуми дванадесети калибър, способни да спрат всеки хищник.

Внезапно Били каза:

— Няма да имат нужда от тези пушки, сър.

— Какво? — Мако рязко се обърна към помощника си.

По лицето на Били видя обичайното спокойно изражение, сякаш нямаше никакви грижи. Той бързо огледа водата наоколо и не видя летящи риби. После погледна барометъра — но беше помръднал. Денят си беше все тъй хубав.

— Това не е Хищника, сър.

— Сигурен ли си?

— Както казвате, аз съм един умен карибец. Напълно съм сигурен.

— Тогава вземи екипировка и се гмурни с нас — предложи Мако.

Изражението на Били не се промени, но той очевидно размисли и каза:

— Може би не съм съвсем сигурен, сър.

Мако знаеше, че приятелят му ще си намери друго извинение, но попита:

— Така ли?

— Господин Акула с вашето първо име, сър.

— Виждаш ли я?

— Той е много потаен, сър.

— Но не е тук, Били.

Карибецът тържествено каза.

— Всяко нещо трябва да е някъде, сър.

Този път Хукър се засмя. Никога нямаше да излезе наглава с помощника си.

— Добре, приятел, погрижи се за нещата отгоре, докато ние проверим какво става. — Той помълча малко и добави. — Сигурен ли си, че не е Хищника?

Били пак кимна тържествено.

— Напълно сигурен, сър.

Внезапно Хукър престана да се усмихва, защото Джуди беше излязла от кабината с маска и плавници. За миг му се стори, че е съвсем гола, после забеляза оскъдните розови бикини, които носеше. Единственото, което успя да каже, беше:

— Така ли смяташ да се гмурнеш?

Очите на Джуди се отместиха към Ким Себринг, която прикрепваше акваланга на гърба си. Тя също беше по бикини, само че черни.

Хукър се усмихна лукаво и забеляза:

— Със сигурност не изглежда като теб, кукло.

— Ще преследваме нещо, което едва ли ще направи разлика.

Хукър поклати глава, а тя го целуна по бузата. После отиде да вземе акваланга си от рафта и провери налягането. Когато остана доволна, понечи да го вдигне и единият водолаз се спусна да ѝ помогне. Но беше закъснял. Хукър скочи към нея и намести добре презрамките ѝ, а тя отново го целуна по бузата.

Как Били беше успял да види всичко — Хукър не разбра, но го чу да казва тихичко.

— Да, сър, всеки трябва да си има място.

Мако си сложи акваланга, намести го и скочи веднага след Ким Себринг. Джуди и двамата водолази ги последваха. Групата се гмурна на шест метра под „Мидена яхния“, където свериха компасите си, разделиха се и заплуваха към лодката на Питър от пазара. Неговата въдица още беше в устата на неизвестното създание на петнадесет метра под тях, където видимостта беше ограничена, а срещата с неизвестното, какаото и да беше то, бе опасна като разходка из минно поле.

Всички се чувстваха така. Несъзнателно се съгстиха толкова, че да се виждат. Мако видя мъжете да стискат по-здраво подводните пушки, а движението на плавниците им замря.

Здравата найлонова корда на въдицата се спускаше точно пред тях. Беше опъната и докато я наблюдаваха, започна да се измества наляво, сякаш нещо в другия край се беше отправило нататък.

Сега беше ред на Хукър. Той хвана кордата между пръстите си и усети вибрациите, които я разтърсваха. Несъмнено старият Питър беше сложил кука номер 14/0, използвана за марлин и акули. Беше уловил нещо и нямаше намерение да изгуби такъмите си, каквото и да станеше. Питър вече се беше сблъсквал с Хищника и след първоначалния си контакт по радиото не беше срязал кордата — явно и той мислеше като Били.

Водолазите наблюдаваха внимателно, а Джуди и Ким се приближиха и той си помисли колко глупаво беше да взима момичетата на това опасно гмуркане. Очите на Джуди зад маската бяха ясни и той знаеше, че каквото и да направи, тя ще го последва, затова посочи надолу и заплуваха по кордата.

Изминаха около деветдесет метра и вече бяха на дълбочина двадесет и пет метра. Вдигналият се пясък снижи видимостта. На няколко пъти риби, дълги по метър, бавно преплуваха покрай тях и се отдалечиха, без да проявяват страх.

Рибите нямат разум, помисли си Хукър.

И в този миг видя гърчещото се черно създание пред тях огромна маса, която сякаш нямаше измерения. Найлоновото влакно беше закачено здраво за тялото му и то се движеше напред, макар и бавно. Питър от пазара не беше пуснал котва и Хукър знаеше, че лодката му ще следва онова, което беше на въдицата, заедно с моряците от „Сентиля“ и „Мидена яхния“. Но точно сега, каквото и да си мислеше, Били Брайт сигурно беше пред припадък. Вероятно виждаше мехурчетата, които изпускаха, но ако те изчезнеха, не се знаеше какво ще направи.

Хукър се придвижваше бавно по кордата. Създанието го удари в лицето, преди да стигне до първата кука и той се опита да го отблъсне с една ръка, но пръстите му потънаха в плътта. Канеше се да се отдръпне, но разбра с какво има работа и се задържа.

Обърна се и даде знак на останалите да се приближат, разтърсвайки едната си ръка, която сякаш беше заровена в плътта на непознатото диво създание, а после я вдигна нагоре и те видяха какво държи. Питър от пазара очевидно беше захванал стара рибарска мрежа.

Но в другия ѝ край също имаше нещо.

Хукър вдигна палци да се връщат на повърхността и групата се отправи нагоре.

От борда на „Мидена яхния“ той хвърли на двамата водолази края на осемдесетмилиметровото котвено въже, за да го вържат за мрежата. Другият край вързаха за макаратата на корабната лебедка. Когато водолазите изплуваха, Хукър запали допълнителния мотор и започна да навива въжето.

— Какво може да е? — попита го Джуди.

— След малко ще разберем.

Краят на мрежата премина през борда и Хукър спря лебедката. Всички се вкопчиха в мрежата и когато тежестта стана твърде голяма, я завързаха за лебедката и включиха отново двигателя. Бяха изтеглили огромна маса от мрежата, когато под тях най-сетне се появи огромното

тяло на полумъртъв дяволски скат, чиито разперени криле достигаха над седем метра в диаметър.

— Доста е големичък — обади се Били.

— И яде само скарриди. Малки скарриди.

— Как е станал толкова голям, сър?

— Яде много скарриди — отвърна Мако. После вдигна очи и попита. — Ще ли ти се да го изядеш?

— Вих предпочел да го пуснем.

Ким Себринг се приближи, след като беше огледала гигантския скат, и попита:

— Нали знаеш какво е това?

— Разбира се — весело отвърна Хукър, — това е нещото, което ни изплаши, когато изскочи от пясъка и изчезна, влачейки зад себе си мрежата. А ние си мислехме, че е проклетият Хищник, и здравата се уплашихме.

— Мисля, че Били даде добра идея, Мако.

Джуди стоеше до него, мокра и блестяща; бикините подчертаваха зашеметяващата ѝ фигура и Хукър се чудеше дали е единственият, който е смутен.

Думата ѝ беше закон. Минути по-късно мрежата беше разрязана. Скатът усети, че е на свобода, и гигантските му криле потръпнаха, докато бавно се отдалечаваше от лодката. Всички спонтанно заръкопляскаха.

На борда на „Сентиля“ капитан Дон Уотс изгледа записа на спускането, залавянето и освобождаването на ската и изсумтя одобрително.

— Първокласни снимки, полковник Хукър. Нищо чудно, че гостите на круизера отказаха поканата ви да се гмурнат. Симо докато гледаха заснетото от камерите, пулсът им значително се ускори. Този скат беше гигантски.

И напълно безвреден — каза Хукър, после добави: — Освен ако не се оплете в котвеното въже и не отнесе някой нещастник на мили от дома му.

— Харесаха ли го хората от „Лотосленд“?

— Има си хас! В момента вече обсъждат сценария и явно се канят да ремонтират някои от пострадалите лодки и най-вече „Сукан“. Финансовите им служители са се свързали с онези, които фотографираха повредите на „Кралицата на Арико“. Сценарият сякаш се пише сам и като прибавят малко повече напрегнато действие, ще извадят голям хит.

Капитан Уотс се облегна на стола си и отпи от кафето.

— Но какво ще стане с главната звезда?

Хукър разбра за какво пита и на устните му се появи усмивка.

— Хищникът трябва да бъде разкрит. Уловен и унищожен. Или поне фотографиран. Прекалено много шум се вдигна около него... за да може просто да изчезне.

— Имаш ли представа какво представлява?

— Не. Мога да ти кажа какво прави, но не знам как. Ако знаехме, Вашингтон щеше да получи пълен доклад от Чана и оттам щяха да поискат да разберат дали мините на остров Скара нямат нещо общо с Хищника. — Хукър замълча и се намръщи. — Ти какво знаеш?

— Сателитите покриват всеки сантиметър от района. Флотът е направил няколко фотографски сесии, но засега... нищо. Казват само, че районът е много спокоен. Самолетите са заснели още три мини на Скара и екип морски тюлени ще дойде да унищожи всички стари експлозивни на потъналия кораб.

— И „Лотосленд“ ще заснеме това?

Уотс сви рамене.

— Няма начин да ги държим настрани, без да се вдигне врява. Но стига шумотевицата да е от полза на флота, защо да ѝ се пречи? Казват, че вече правят сценария. Сигурно са закупили правата и са го регистрирали в Холивуд.

— Липсва им най-важното, Дон.

— И кое е то?

— Финал — отвърна Хукър. — Финалът, който ще им донесе милиони.

— Не мислиш ли, че всичко това може да е станало случайно? — попита Уотс.

— Не — отвърна тихо Хукър, — там долу наистина има нещо.

Двамата се спогледаха над бюрото, потънали в мислите си. Знаеха, че на много места по света отделни членове на правителствата

изпадаха в ужас, че в ерата на високите технологии и научните изследвания ставаше нещо, което не можеха да разберат и с което не можеха да се преборят с никакви средства. Уотс отново отпи от кафето си.

— Изобщо ли нямаш представа какво е?

— Знам само, че стават неща, които не би трябвало да стават. Нещо не пасва. Събития от миналото изплуват внезапно, сякаш този Хищник е катализаторът, който подсилва химическата реакция.

— Кое беше първо, Хукър?

— Мисля, че Хищникът — отвърна Мако и напълни отново чашата си. — Обади ли се за онова, за което те помолих?

— Да, разбира се. Получих отговор след един час. Три страници дълъг и строго секретен. — Той отвори чекмеджето на бюрото си, извади сгънатите листа и ги подаде през бюрото. — Пратиха го по много сигурен канал.

— Защото нямат представа какво става, но можеш да се обзаложиш, че компанията ще направи разследване между своите хора.

— Толкова ли е сериозно?

— Като се има предвид международното положение, дяволски сериозно. В момента в цял свят няма нито едно стабилно правителство. Всички са го загазили. Ако не са във война, се разправят с въстания, преживяват вътрешна или икономическа криза. През петдесетте години човек можеше да си купи нов кадилак за около пет бона, а сега за тези пари не можеш да си вземеш и запазена кола втора ръка. Парите имаха стойност, а сега една вечеря на ресторант излиза към сто долара. Политиците раздават милиони, милиарди долари, за да променят мнението на другите нации за нас... а това са нашите спечелени с тежък труд пари.

— Какво беше казал Шекспир? „Първо, да убием всички управници.“

Мако се изсмя.

— И да намалим политиците.

— Как, като тези типове от всичко се измъкват?

Хукър разтвори листата и зачете историята на Гари Фостър. Прегледа подробностите от младостта му, отбелязвайки, че е учил две години химия в колеж, преди да влезе в армията, където се е занимавал с експлозиви. След спор с някакъв офицер бил съден от военен съд и

освободен от служба без почести, което изобщо не го притеснило. Имаше три вписани ареста, два от които за нелегално използване на динамит. Хитър адвокат го бе отървал само със строги предупреждения. Очевидно няколко години беше останал безработен, но вероятно се е занимавал тайно с нещо, за да не плаща данъци. Година по-късно бил нает от „Донъл и Джонсън“ — компания за събаряне на сгради в пренаселени градски квартали с безупречно досие. Бил освободен по подозрение, че е откраднал значително количество експлозиви и принадлежности, свързани с тях. Следващият му работодател беше „Лотосленд продъкшънс“. Те знаеха биографията му, но до момента работното му досие беше безупречно.

— Прочете ли го? — попита Мако.

— Беше само за теб... след като го прочета. Нещо да кажеш?

— Нищо. Просто потвърждава подозренията ми.

Уотс зачака.

— Може би той е опитал да убие мен и помощника ми на борда на „Мидена яхния“.

— И за какво му е било това?

— За да не се разровя в миналото на човек, който смята, че е заличил следите си.

— Но не успя, така ли?

— За малко да успее.

— Имаш ли нужда от други услуги, Мако?

— За момента само една. Трябва ми достъп до радиостанция.

Уотс се изправи и му даде знак да го последва.

— Ще те заведа лично в радиокабината. Главният радист продължава да работи вече десет години след възрастта за пенсиониране и не обича натрапници в царството си. Можеш ли да действаш с радиостанцията?

— Няма проблеми.

Главният радист сигурно беше излъгал за възрастта си. Флотът беше неговият дом и той нямаше намерение да живее, където и да било другаде. Дори фактът, че Мако бе доведен от капитана, не беше достатъчен за него. Той разпита Хукър, докато се увери, че знае какво прави, после излезе колебливо с Дон Уотс и не се отдалечи от вратата.

На Мако му бяха нужни две минути, за да се свърже с източника си в компанията, да съобщи идентификационния си номер и паролата,

която отговаряше на статуса, нивото на достъп и текущата му оперативна задача. Когато компютърът потвърди информацията, отсреща се обади директорът с мек тон, който прикриваше напрежението в гласа му.

— Радвам се, че отново работиш за нас, Мако.

— Идеята не беше моя.

— Разбира се. Но винаги е било така, нали?

— Затова се пенсионирах — каза Хукър.

В слушалките се чу смях.

— Тук има много хора, на които би им се искало да беше си останал в пенсия. — Чу се звук от отваряне и затваряне на стоманена врата, последвано от шумолене на хартия. Най-накрая гласът каза:

— Искал си информация за банка „Бекер“. След като основателят ѝ бил убит при опит за грабеж, френското правителство назначило одит и макар да не открило нищо нередно, някои от клиентите, които имали депозит там, му се видели подозрителни.

— В какъв смисъл? — запита Мако.

— Първоначално не ни дадоха цялата информация, но изглежда част от клиентите са имали връзка с мафията в САЩ.

— Категорично?

— Следователите изглеждаха сигурни. Нямаło доказателства за престъпления, но подозрението било достатъчно. Все още вървят по следата.

— И каква е тази следа? Не можеш да осъдиш някого само с подозрение.

— Нашият човек, който се занимава със случая, смята, че на член на мафията е бил отпуснат много голям заем.

— Стига, мафията не ходи по банките за пари! Какво са използвали за гаранция?

— Добър въпрос.

— Имам и по-добър — подхвърли Хукър. — Какво е трябвало да правят с него?

— Утре ще пратим специалист за тази операция. Ще пристигне в девет сутринта на „Сентиля“. Говори с него.

— Съгласен — отвърна Хукър.

Прекъснаха връзката и Хукър повика Дон Уотс, за да му каже какво става. Капитанът кимна замислено, чудејки се колко високо стои

Хукър в йерархията. После осъзна, че в неговата работа йерархия няма. Последният оцелял е шефът.

Призори лодката на Ели Андерс пристана до закотвения „Мидена яхния“. Били Брайт извика за поздрав и покани бармана на кафе, а Хукър излезе на палубата и каза:

— Доста си се отдалечил от бара, Ели.

— Има си хас! Чух, че тук стават какви ли не неща! Няма да допусна само вие, старци, да се забавлявате! Пък и имам нужда от почивка. — Той погледна към „Телиг“, който беше закотвен на около двеста метра оттам. — Опитал ли се пак да те застреля?

— Не е толкова глупава — отвърна Хукър. — Ела да пийнеш кафе.

Ели доплава с гумената лодка до „Мидена яхния“, вместо да пусне котва, и Мако поклати глава:

— Виж го ти градското момче...

— Ей, приятел, не съм воювал във флота. Бях в джунглата — стара дива котка, която вървеше, катереше се, скачаше и пиеше всичко, което има етикет, а най-добрият ми приятел беше флаконът с репелента.

— Тогава тук ще ти хареса, друже. Имаме само гигантски скатове, невидим Хищник и акула, която дни наред ни следва.

Внезапно изражението на Ели стана загрижено.

— Не се шегувай, Хукър.

Мако се обърна към Били:

— Кажу ми ти.

— Да, така е. Акулата, чието име шефът е откраднал, ни следва. Казвам му „Върни й името“, но той не ще. Господин Акула ни следва отблизо, за да убие шефа и да си вземе обратно името.

— Мако...

— Били вярва в това, Ели.

— А ти вярваш ли?

Мако сви рамене и погледна към океана.

— Виждал съм го, друже. С нас е, откакто сме напуснали Пеоле.

— Не те питах това.

— Щом Били вярва, и аз вярвам.

— Защо тогава не му го върнеш?

— И как да стане?

Барманът се усмихна смутено.

— По дяволите! Караш ме да мисля като островитяните.

— Ние си мислим много добре — намеси се Били, докато подаваше кафето на Ели. — А господин Акула наистина е тук. Ако се загледаш, може да го видиш.

Ели обърна глава към корабите отляво.

— Май днес не е много оживено.

— Изчакай още един час.

— Какво ще става?

— Ще показват филма, който заснеха, докато вадехме гигантския скат. Искаш ли да го видиш?

— Да, приятел. Чух за това по радиото! Но не е ял лодките, мили?

— Няма начин. Хищникът е още в океана и дебне. Цяло чудо е, че не си го срещнал, щом си дошъл тук посред нощ.

Ели отново присви очи. Той не се страхуваше да се изпречи пред огнена стихия. За него беше нормално да се изкатери по двадесетметрова стълба в огнения ад. Но да бъде сам през нощта в огромния океан, където се криеше някакво неизвестно диво създание, си беше страшно.

Хукър скри усмивката си и каза:

— Ако ще гледаш прожекцията на круизера, защо не заведеш и моята пътничка? Аз имам друг ангажимент.

— В океана ли?

— Един човек ще пристигне. Имам среща.

— Ясно — каза Ели. — Кой е пътникът?

Зад него Джуди се обади.

— Аз, господин Ели. Освен ако не възразявате на лодката ви да се возят жени.

Този път не беше по бикини, но саронгът вършеше същата работа. Той разкриваше всичко, без да показва нищо. И макар да беше ясно, че изящните ѝ извивки са истински, тя изглеждаше толкова добре, че на човек му беше трудно да го приеме. Тъмната ѝ коса беше изсветляла от слънцето, загорялата ѝ кожа блестеше от жизненост.

Ели възкликна:

— Мили боже!

Хукър отново се усмихна и му каза:

— Внимавай, приятел, тя е много свирепа. Беше с нас при гмуркането за ската, а сега е решила да улови и Хищника.

Ели върна чашата си на Били, усмихна се глупаво на всички и като погледна още веднъж Джуди, каза:

— Май няма да мога да издържа.

13.

Хидропланът със знаците на флота се приводни на триста метра от „Сентиля“ и се плъзна назад към катера, за да спусне единствения пътник.

Десет минути по-късно висок мъж на средна възраст стисна ръката на капитана, подаде му документите си, после огледа палубата и съзря Мако, облегнат на леерите откъм левия борд.

— Това е той, нали?

— Това е той — повтори Уотс.

— По дяволите, не се е променил. Не съм го виждал от дванадесет години, а изглежда съвсем същият.

— Свестен човек.

Хелмут Уилкинс попита:

— Така ли? — Тонът му накара Дон Уотс да го изгледа остро. — Този свестен човек беше най-добрият убиец на компанията. Избил е повече неприятели, отколкото можете да броите, както и някои приятели. Директорът се зарадва, когато се пенсионира. Враговете ни — също.

— Тук не е убивал никого — каза Уотс.

— Не се тревожете — отвърна Уилкинс, — ще го направи.

Хукър пусна леера и се приближи към тях с протегнатата ръка.

— Здравсти, счети. Как е?

Усмивката на Уилкинс беше неопределена. Радваше се да види отново Хукър, но не допускаше това да си проличи.

— Не можа да напуснеш, а?

— Изглежда проблемите вървят по петите ми.

— Да, дреболии като световните кризи.

— Това вече е преувеличение — отвърна Хукър.

— Сигурно не гледаш телевизия и не четеш вестници.

— Тук си имам достатъчно вълнения.

Уилкинс попита капитана:

— Има ли място, където бихме могли да поговорим насаме?

— Да, сега всички са на работа. Елате с мен.

Той ги заведе до малка библиотека, чиито стени бяха отрупани с книги. Вътре имаше половин дузина столове, а в единия ъгъл стоеше бюро с електрическа пишеща машина, факс апарат и чаша с химикалки и моливи.

— Заклучете вратата и се разполагайте — каза Уотс. — Никой няма да ви безпокои.

Хукър заключи и седна с лице към Уилкинс, който вече беше отворил куфарчето си и вадеше от него различни листа. Печатът „Секретно“ най-отгоре беше знак за ниско ниво на секретност, за каквото не биха разкарвали дотук опитен агент като Уилкинс. Затова Мако реши да изчака. Уилкинс се опитваше да му излезе с номера за аматьори — да го накара да заговори пръв, — но нямаше да го огрее.

Агентът усети отношението му, усмихна се снизходително и каза:

— Отправил си запитване към компанията. — Очите му срещнаха погледа на Мако в очакване на потвърждение.

— За банка „Бекер“ — каза Хукър.

Този път Уилкинс зачака.

— И евентуална връзка с Дюран.

— Да. — Той млъкна, препрочете информацията върху листа, който държеше, и отново кимна многозначително. — Бекер и Дюран известно време са били приятели. Според работния дневник на Бекер са се срещали няколко пъти в Европа и Америките. Смята се, че срещите им са били делови.

— Защо „смята се“?

— Защото хобито на Бекер бил хазартът, а на Дюран — риболовът. Не можело да качиш Бекер на лодка или да вкараш Дюран в казино, но и двамата били едри магнати. — Той помълча и попита: — От чисто любопитство: ще ми кажеш ли защо ти трябва тази информация?

— И двамата са мъртви.

— Така е.

— Убити по един и същ начин. През цял океан.

— Улични кражби — промърмори Уилкинс. — Стават тук, стават и в Европа.

— И двамата са били без охрана.

— Това не е необичайно. В наши дни милионерите се разхождат из града сами.

— Не и на необичайни места като тези, на които двамата са били убити. Нито един от тях не е имал много пари в брой.

— Но са били облечени скъпо, Хукър.

— Никой не им е откраднал дрехите. От Дюран са взели само часовника; Какво е липсвало от Бекер?

— Часовник, два пръстена и диамантена игла за вратовръзка.

— Радвам се, че си забелязал — каза Хукър. — Много добре разбираш, че тук има нещо гнило.

— Ние не бяхме изненадани. Французите имат отлична агентура и според нея наскоро куриер на пари от Щатите си открил значителна сметка в банка „Бекер“. По чиста случайност научили, че куриерът е в близки връзки с нюйоркската мафия. За съжаление човекът, който го идентифицирал, загинал при автомобилна катастрофа.

— Говори по същество, Уилкинс.

— Компанията и френската полиция направили щателно разследване. Нашите хора проверили следата и с помощта на солидна сума във франкове изровили нещо. Бекер имал мъж секретар, доста женствен, но никой не го е обвинил в сексуални отклонения. Не било нужно да го притискат много, за да разкаже, че точно преди смъртта на Дюран Бекер му изпратил съобщение по факса да се срещнат на определена дата и място в Маями.

— Как е изпратил факса?

— Черновата била на бюрото на секретаря, където Бекер обикновено оставял обичайните задачи, когато излизал.

— Ясно.

— Секретарят изпълнил нареждането и изпратил факса. Намерихме копието в документацията. Датата и мястото на срещата съвпадат с тези на убийството на Дюран.

— Секретарят не е ли заподозрял нещо?

— Ни най-малко. Обяснил, че Бекер често постъпвал така. Смятал, че става дума за любовни срещи.

— Чист секс, а?

— Казах ти, че е мека китка.

— Но не ми каза всичко.

Уилкинс отново се усмихна и добави:

— Точно преди Бекер да бъде убит, секретарят загинал при автомобилна катастрофа. Полицията смята, че може да е била умишлена.

— Обичайният почерк на мафията — отбеляза Хукър.

— Това е само предположение, Мако.

— Тогава ще те питам друго. Предполагаемият куриер открива сметка. Нищо лошо. Но достатъчно голяма ли е била, за да привлече вниманието на Бекер?

— Възможно е, защото скоро след това Бекер се срещнал със съветниците си по повод отпускане на солиден заем за клиент от САЩ. Не знаем подробности, но изглежда всички се съгласили. Не че имало значение, тъй като Бекер командвал парада, а той казал, че иска да си помисли още малко, преди да му даде ход.

— И отпуснал ли го?

— Двеста милиона, прехвърлени в банка на Големите Кайманови острови в сметка на корпорация, чието име се губи в купчината документи, характерни за подобни сделки.

— Значи клиентът от САЩ, поискал заема, е бил същият, на когото е принадлежала сметката, открита от куриера? — предположи Хукър.

— Да.

— И самоличността на куриера е била гарантирана с паспорт.

— Да.

— Който лесно може да се фалшифицира. Не е било нужно да го проверяват нито при внасянето, нито при изтеглянето на парите.

Уилкинс кимна утвърдително.

— Така е, когато парите говорят, Мако.

— Толкова пари направо крещят. С какво е бил гарантиран заемът?

— С двадесет милиона в банкова сметка и купчина истински облигации, чийто собственик не може да бъде проследен. Предполагаме, че са откраднати.

Хукър обмисли чутото, преди да попита:

— Може ли някой да идентифицира куриера?

— Видели са го трима души. Описанията им съвпадат, но като се замислиш, са доста общи. Висок, добре сложен, добре облечен, с модерно подстригана посивяла коса, гъсти вежди, тъмни мустаци и

брада. Носел дебели очила за четене, държал ги в горното джобче на самото си и бил много любезен.

— Ами тенът му?

— Всички забелязали, че е загорял, което не е необичайно за американците по това време на годината.

Хукър замислено каза:

— Не е бил глупак. Подробно описание, но всичко в него може да се окаже фалшиво. Казали ли са нещо за гласа му?

— Да. Добре овладян, говорел образовано и с подчертан американски акцент. — Уилкинс се облегна на стола и очаквателно се взря в Хукър. — Подозираш ли кой е бил, Мако?

— Не съвсем.

— Лъжеш, приятел.

Хукър поклати глава.

— Това е просто предположение.

— По дяволите, ти побърка всички, като се обади...

— Зарежи плявата, Уилкинс. Аз съм пенсиониран служител. В момента компанията го е загазила здраво и е готова на всичко, за да се измъкне от кашата, в която сама се е забъркала. Има нужда от реструктуриране, рефинансиране и реабилитиране, затова търси начин да отбележи тъчдаун и да спечели играта, а тази история с Хищника е сбъднатата мечта на журналистите. На това отгоре аз се оказвам тук и им давам шанс да се върнат в строя. Така че не се опитвай да ме заблуждаваш, друже.

Последва мълчание. Уилкинс прибираше документите обратно в куфарчето. Хукър се обърна и попита:

— Какво ново при мафията в Щатите?

— Всичко е спокойно. Когато босовете започнаха да влизат в затвора, нещата се кротнаха за известно време. Не че това има особено значение. От дълго време са в законния бизнес и оставиха фамилиите, които се занимават с наркотици, проституция и други подобни, да поемат целия удар.

— Как стоят нещата с наркотиците?

— Нищо ново. Бедните страни ги произвеждат с покровителството на правителствата си, а благоденстващите ги купуват. Агенцията за борба с наркотиците конфискува тонове, но това е само капка в морето.

— Мислиш ли, че това някога ще се промени?

— Не и при тази система. — Внезапно Уилкинс се обърна към Хукър и присви очи. — Смяташ, че в тази история има замесени наркотици?

— Не.

— Какво тогава?

— Пари, друже. Винаги има замесени пари. Те открай време управляват света.

— Така си е.

— Още нещо, Уилкинс. — Агентът спря, преди да закопчае куфарчето си. — Бекер е имал собствена група за разследване, нали?

Уилкинс безмълвно кимна.

— И я е накарал да провери подробностите около заема?

— Това е стандартна процедура.

Хукър бавно се усмихна. Искаше да покаже на нафукания агент, че старите кадри все още ги бива.

— Обзалагам се, че Бекер е имал подозрения за този заем и се е канел да го спре.

После зачака. Уилкинс облиза устни, намръщи се леко и подръпна ухото си.

— Да. Имало нещо, което не му харесало. Канел се да отмени изплащането на чека, но бил убит, преди това да стане. Затова заемът бил отпуснат.

Хукър се приведе напред и подпря брадичка на дланите си.

— Още един бърз въпрос, Уилкинс. Как е бил изплатен заемът? Ако банката беше понесла такава грандиозна загуба, вестниците щяха да го съобщят.

— Бил е изплатен — всичко било законно от начало до край.

— Освен убийствата.

Без да си дава труд да му отговори, Уилкинс се изправи и двамата се върнаха на палубата. Капитан Уотс излезе при тях и изпрати агента до катера, който го откара до хидроплана. Дватама с Мако наблюдаваха как той излетя към базата си във Флорида.

Чуха шума от купона много преди да стигнат до борда на круизера. Декоративни светлини обливаха палубите в дъга от цветове,

музиката на оркестъра се чуваше силно и ясно, танцьорите се носеха във вихър от жизнерадостни движения. Имаше два големи бара, главно за мъжете — онези, които командваха цели задокеански индустрии. Корабните им униформи бяха блестящо бели и залязващото слънце проблясваше върху медалите, които някои от тях носеха.

Били Брайт огледа оживената тълпа и попита:

— Такива ли са сватбите в Маями?

— Това не е сватба, друже. Нещо е станало, но още не знаем какво.

— Може да са хванали Хищника.

Хукър поклати отрицателно глава.

— Не, на „Лотосленд“ е спокойно. Ако го бяха хванали, щяха да са излезли на снимки. — Той извади бинокъла и огледа лицата на палубата. — По дяволите, Били, целият екипаж на „Лотосленд“ и „Телиг“ също е тук. Чана е на бара с Колбърт... Ето и я Джуди с Пел и...

Той внезапно млъкна. Били отново го изгледа любопитно и попита:

— Мразите ли този Пел, сър?

— Просто не го харесвам, Били.

— Искате ли ви се да го набиете, сър?

Мако изсумтя и се усмихна на помощника си, но изражението на Били Брайт беше напълно сериозно.

— Сър, защо не го харесвате?

— Преди много време той беше от лошите. Сега е още по-зле. Не му личи и никой не подозира какъв е всъщност.

— Сигурен ли сте в това, сър?

— Не — отвърна Хукър. — Не знам... но го усещам.

В очите на Били Брайт беше събрана цялата мъдрост на света. Той кимна бавно и подчертано, после каза:

— Разбирам, сър. — Докато Хукър още се възхищаваше на способността му да схваща нещата, той добави: — Ето го пак, сър. Искате да си вземете името обратно.

Огромното тяло на акулата мако изплува на повърхността, превъртя се, окото ѝ огледа лодката и тя отново се гмурна.

— Следва ни — каза Били.

— Наоколо има много такива.

— Но този, големият, винаги е наблизо.

— Защото току-що изхвърли кофата със стръвта зад борда.

— На главата му има белег от битка, а опашката му е малко покъса, отколкото е била.

Хукър промърмори тихо „По дяволите!“, защото Били беше потвърдил наблюдението му. Акулата със сигурност беше същата, която бяха видели преди много дни. Тя наистина ги следваше. Плуваше със свое собствено темпо, знаейки, че рано или късно ще получи онова, което иска. Усмивката ѝ бе жестока и смъртоносна. Тази акула определено приличаше на него.

Сякаш прочел мислите му, Били каза:

— Да, вие сте братя, сър. Само че не си приличате на вид.

Джуди беше забелязала, че „Мидена яхния“ се приближава към круизера, и си бе пробила път през щастливата тълпа, за да слезе и да поздрави Хукър с добре дошъл на борда. Били буквално го блъсна в прегръдките ѝ и Джуди му благодари с намигване. Докато отиваха към палубата, карибецът закотви надалеч „Мидена яхния“ и се върна обратно с гумената лодка.

Джуди поведе Мако към най-близкия бар и поръча от любимата му марка бира. Барманът попита:

— А за вас, госпожице?

— Същото.

Те се чукнаха, Хукър изпи половината бира на една глътка, отри устни и попита:

— Е, кукло, по какъв повод е купонът?

Тя стисна ръката му и махна на един добре облечен мъж, който се смееше в компанията на няколко души.

— Най-добре да оставя на Маркърс Грей да ти разкаже подробностите.

Маркърс видя знака ѝ, извини се на събеседниците си и се приближи.

— Скъпа моя, май не се забавляваш. След страхотните новини, които съобщих, би трябвало да се повеселиш както подобава.

— Чаках моя... приятел да дойде, Маркърс. Помниш ли Мако Хукър?

— Никога не бих забравил това име. — Той подаде ръка и Мако я пое. Беше толкова мека и пухкава, че му се прииска да я смачка, но не

го направи. — Не сме се виждали от партито на Джуди.

— Бях малко зает, Маркър. Хищникът, който се навърта наоколо, здравата ни изпоти.

— Така чух и аз. Това е лоша реклама. Подобни слухове...

— Не са слухове — прекъсна го Мако.

— Сигурно не мислите, че...

— В океана броди нещо. Причини маса щети.

Маркър Грей кимна неопределено с глава.

— Е, едва ли ще попречи на проекта ни. Джуди съобщи ли ви добрите новини?

— Нямаше време. Току-що дойдох.

— Получихме потвърждение по радиото, че още четири острова ще отворят пристанища за нашите круизери. Няколко корпорации се съгласиха да субсидират казината, а други компании се надпреварват за изключителните права върху търговията. Важното е, че имаме подкрепата на местните правителства и с онова, което вече сме събрали, стойността на авоарите ни ще бъде над един милиард долара.

— Мислех, че става дума само за Пеоле и Ара.

— За съжаление тази идея отпадна. Историята с този... Хищник стана световно достояние, таблоидите и чуждите телевизии я преувеличават без край... Просто няма да се получи, нали разбирате.

— Но островитяните разчитаха на проекта ви, още повече че той вече се разработваше...

— Е, господин Хукър, бизнесът си е бизнес. — Той погледна Джуди и добави. — Нали така, скъпа моя?

— Не, Маркър, аз не мисля така. И татко нямаше да те подкрепи, ако беше жив.

— За съжаление не е, но пък за щастие на всички акционери и мое... както и твое, скъпа, аз контролирам компанията „Среднощни круизи“ и нещата вече са решени.

Усмивката внезапно беше изчезнала от лицето на Маркър Грей. Той целуна ръката на Джуди и каза на Хукър:

— Приятна вечер, сър. Радвам се, че си поговорихме.

Докато го гледаше как се отдалечава, на Мако му идеше да го срита отзад. Този път Джуди се прояви съвсем като Били Брайт и прочете мислите му.

— Защо не го направи? — попита тя.

— Кое?

— Защо не го срита в задника?

— Не исках да си изцапам обувката — отвърна той. — Наистина ли пълномощията му са толкова големи?

— Да, и с нищо не мога да му попреча. Имам акции и цената им ще се вдигне, но контролният пакет е у него. Татко не искаше да се занимавам с подробностите по сделките. Той смяташе, че мъжете трябва да се грижат за жените, а не те да работят, за да се издържат.

— Би трябвало да те види сега — разсмя се Хукър. — Да снабдяваш с риба ресторантите в Маями не е много подходяща работа за жена.

— А ти би трябвало да видиш какви пари печеля. — Тя помълча за миг, погледна танцуващите на дансинга и групичката на бара, после каза: — Аз не съм като тях, Мако, аз съм независима. Наследството ми е още в банката. Непрекъснато се увеличава, но не съм го докосвала. Ако искам нещо, купувам си го с парите, които изкарвам.

Мако се усмихна.

— Хубава реч.

Тя рязко се извърна. Лицето ѝ беше намръщено.

— Всяка дума, която ти казах, е истина!

— Знам.

— И ти изпитваш същото към островитяните от Пеоле и Ара.

— Можеш да бъдеш сигурна.

— Тогава защо...

— Просто казах, че е хубава реч.

Тя се отпусна в прегръдките му така доверчиво, че той се почувства неловко. Никога не беше имал нужда от жени. Те винаги бяха на разположение, но не му се беше искало да задържи някоя от тях за по-дълго. Понякога му бяха много полезни, но общо взето, малко бяха нещата, които да не може да направи по-бързо и по-добре от тях, при това, без да има нужда да се чувства вечно задължен.

Уханието на косата ѝ беше свежо, примесено със соления аромат на морето и нежното благоухание на екзотични цветя. Беше тъй сладко и подканящо, че му се прииска да се разхожда безцелно из Флорида през топла пролетна нощ, наслаждавайки се на всеки миг.

— За какво мислиш, Мако?

— За „Мидена яхния“ — отвърна той.

Тя вдигна глава към него.

— И ти беше там, кукло — добави той.

— И какво правехме?

— Същото като сега.

Ръцете му усещаха топлината на тялото ѝ и под пръстите му пулсът ѝ се ускори повече, отколкото би допуснал.

— Мако...

— Какво?

— За всичко е виновен Били. Разказва ми за теб още откакто дойде на острова.

Хукър прибра косата зад ухото ѝ и кимна.

— И мен подложи на същото.

— Беше ли ти интересно? — попита тя.

— Не. А на теб?

— Не. Имала съм достатъчно ухажори, които тичаха след парите ми.

— Ами сега?

Джуди потърка лице в ръката му, после го погледна в очите.

— Луда съм по лодката ти.

— А по капитана ѝ?

— Ммм...

Внезапно музиката на палубата смени темпото. Прозвуча чувственият ритъм на „Болеро“ от Равел и никой не посмя да танцува на нея. Вместо това всички се отправиха към масите си или баровете.

Само Джуди се осмели. Тъй като беше в прегръдките му, движенията на тялото ѝ едва ли се забелязваха отстрани, но Мако усещаше всяко от тях. Мускулите на корема ѝ се втвърдиха под ръцете му, подсказвайки неща, които той не смееше да повярва. Тя не спираше да се огъва грациозно в ритъм с темпераментната музика. Мако небрежно се завъртя с гръб към дансинга, тя му се усмихна жадно, изви гръб и го притегли към себе си точно когато необузданата мелодия достигна кулминацията си.

Устните ѝ бяха като течен огън и макар да се отдръпна бързо, той не можа да проговори цяла минута. Още усещаше вкуса ѝ, а очите ѝ не се отделяха от неговите в очакване да каже нещо.

— Мислиш ли, че ще се получи, Джуди?

— М-м — тихичко измънка тя.

- А би ли го одобрил баща ти?
- Дори много щеше да се зарадва.
- Можеш да пратиш парите си по дяволите — каза той.
- Защо? Това са само пари.
- Имам достатъчно за двама ни, хубавице.
- Имаме всичко, което искаме, дори в момента.

Тя се усмихна с онова неуловимо въпросително изражение, което само влюбените жени умеят да постигнат.

Но Хукър не беше новак в тази игра. Познаваше живота и смъртта, бе преживял много ситуации, чиито последици се проявяваха внезапно — като бомба със закъснител. Усещаше, че и този път ще стане така, сякаш бе доловил студения полъх, който винаги предшества силните бури.

— Да почакаме, кукло. Нека всичко свърши и ако още сме тук, ще ти кажа онова, което очакваш.

— Мако...

Той поклати глава и очите му станаха непроницаеми.

— В момента стават важни неща, Джуди. Неколцина от нас се борят срещу хора с много власт и пари. Шансовете са на тяхна страна, но в тази игра лошите винаги правят грешки и никога не успяват да ги поправят докрай. Понякога се измъкват, но рано или късно си получават заслуженото.

— И ти си този, който въздава справедливост?

— Бих искал поне да опитам — простичко каза той.

— Мислиш ли, че ще можеш?

— Досега винаги съм успявал, малката. Не съм от вчера в играта.

Този път тя го целуна лекичко, сякаш го насърчаваше да го направи, но да е по-бързо.

В отсрещния край на палубата, облечен в бели шорти и с хавайската риза на Хукър, Били Брайт се усмихваше по-широко от всякога. Чу гласове от долната палуба и погледна натам. Три големи прожектора осветяваха повърхността на водата и в светлината на средния се появи огромното гъвкаво тяло на акулата мако. Гръбната ѝ перка пореше океана, опашката ѝ беше дълга поне два метра. Преди да се гмурне, Били разпозна белезите.

Беше братът на Хукър. Той все още чакаше.

14.

Круизерът нямаше точен график. Оставаше на котва в спокойни води, където и колкото пътниците поискаха. Те всички жадуваха за силни усещания, но само толкова силни, колкото могат да понесат. Не ги интересуваха войните или гладуващите страни, а местата, където можеха да се забавляват без проблеми. Когато военноморският отряд сапъори пристигна, за да взриви подводните мини, един от пътниците, бивш сенатор, уреди операцията да бъде излъчвана на живо по телевизията. Това не беше трудно. Филмът щеше да бъде ценна реклама за партията на власт и за него като инициатор.

Всички се бяха разположили в удобни столове, келнерите минаваха между тях с напитки или подноси с големи блюда, млад моряк беше избран да разяснява какво се случва на екрана.

Маркърс Грей наблюдаваше внимателно, за да бъде сигурен, че подопечните му се забавляват и вълнуват, но не прекалено много. Те охкаха и ахкаха при вида на рибите, които се плъзгаха покрай обектива на камерата, и възклицаваха, когато се появи някоя сепия или огромна зъбата уста изскочеше внезапно от синьо-зелените дълбини, разкъсваше някой по-дребен хищник и оцветяваше водата с кръв.

На потъналия кораб водолазите работеха бавно, разчистваха коралите и прерязваха веригите, които прикрепяха старите мини за палубата. Само две започнаха да се издигат и сапъорите ги насочиха към повърхността. Прикрепиха към всяка от тях малка кутийка и се отправиха към лодката, където свалиха аквалангите. Останалите водолази също бяха свършили работата си, изплуваха заедно и се качиха на борда.

Морякът, който разясняваше събитията на пътниците, обясни, че няма да видят кой знае какво, но че тези стари мини от Втората световна война представляват заплаха за корабите и трябва да бъдат унищожени. Само двете, които плуваха близо до повърхността, имаха положителна плаваемост и бяха опасни. Останалите най-вероятно бяха

ръждявали и повредени от солената вода. Във всеки случай след малко зрителите сами щяха да се убедят в това.

Всички притеглиха столовете си напред и залепиха очи за екрана. Водолазът на носа на военния катер вдигна ръка. Морякът при телевизора го видя и започна да брои; постепенно зрителите се присъединиха към него. Когато стигнаха до десет, водолазът натисна копчето на детонатора и първата мина избухна — кутията върху нея леко подскочи, после цялата се пръсна на парчета и прах. Те едва се бяха уталожили, когато избухна и втората. Следващата, очевидно запазена, избухна мощно, вдигна във въздуха почти десетметров воден стълб и задейства съседната, чиято по-слаба, но неочаквана експлозия затъмни телевизионния екран, докато течението не отнесе отломките.

Морякът каза в микрофона:

— Току-що присъствахте на взривяване на експлозиви, които са били под вода 82 години, но притежаваха достатъчна мощност, за да потопят кораб. — Той посочи към водата, където преди това се виждаха двете изплували мини. Когато вдигна ръка, водолазът от катера го видя и направи същото. Броенето започна отново. На „десет“ водолазът натисна бутона, две мини изскочиха над водата и разпръснаха парчета метал, покрит с корали, към небето. Когато едно от тях падна на няколко метра от круизера, пътниците решиха, че вълнението им е достатъчно, и се отправиха към бара.

Точно преди да тръгнат, морякът отбеляза:

— Сами разбирате какво вероятно е „изяло“ онези лодки.

Те вдигнаха вежди и след миг закимаха утвърдително.

Маркърс Грей погледна моряка и леко се усмихна. Младежът си беше заслужил парите. Хукър и Джуди бяха наблюдавали събитията, застанали зад пътниците. Когато морякът намекна, че изплувалите мини може би са в основата на слуха за Хищника, Мако каза:

— Хитър ход.

Джуди го погледна въпросително.

— Тук има влиятелни хора. Те контролират много неща. Току-що видяха с очите си какво могат да причинят старите мини и от тяхна гледна точка всичко, което се случи — унищожените лодки, мъртвите островитяни, изобщо всички събития, свързани с Хищника, са само слухове.

— Само слухове — повтори тя тихичко. — Мислиш ли, че ще си остане така?

Маркърс Грей беше проучил внимателно ситуацията и отговорът му дойде веднага.

— Повечето от гостите ни вероятно ще се включат във финансирането на проектите на „Среднощни круизи“ — каза й той.

— И смяташ, че няма да се уплашат от слухове? — В гласа й не прозвуча обвинение, а само чисто любопитство.

Маркърс поклати глава със заучена сериозност.

— Не слухове. Само факти, а флотът ни поднесе точно това — визуални факти.

Тя мълчаливо се вгледа в него за няколко секунди, после каза:

— Нещо е унищожило онези лодки. Със сигурност ще има задълбочено разследване заради „Кралицата на Арико“.

Маркърс кимна тържествено.

— Сигурен съм, че те ще се присъединят към експертното мнение на флота. Чистата логика ни подсказва, че не може да съществува нещо, което „яде“ лодки. — И без да чака отговора на Джуди, той добави: — Знаеш ли докъде са стигнали със сценария за чудовището? — Последната дума бе произнесена съвсем тихо.

— Пел смята, че върви добре. Ако сценарият се окаже сполучлив, можем да разчитаме на сериозно финансиране.

По лицето на Маркърс Грей се разля доволна усмивка и той каза:

— Ако истината за събитията не е толкова сензационна или опасна, те пак могат да влязат в лабораториите и да направят филм. Рекламата от историите за Бермудския триъгълник е достатъчно мощна, а и вече има поне половин дузина филми за него. Но ако Хищникът наистина съществува и филмът е достоверен, ще дойдат големи пари. В момента обществеността е в напрежение какво ще се случи по-нататък. Утре материалът по детонирането на мините ще стане национална новина.

— При това с реклама за „Среднощни круизи“ — включи се и Хукър.

— Няма как.

— И „Лотосленд“ е готов за снимки. На заден план, придавайки драматична автентичност на събитията, се вижда „Телиг“ — натоварен със свръхсекретна електроника защитник на интереса на

правителството в тази афера. Към всичко това се прибавя „Сентиля“, която в този случай прави безвъзмездна услуга на обществото.

— Това май наистина те притеснява? — попита го Джуди.

— Естествено. Всички гонят парите. Сюжетът и участниците идват от само себе си. Заплахата не е предотвратена. Но никой не се интересува за какво всъщност става дума.

— Мако, грешиш.

Той я погледна студено.

— Ние се интересуваме, нали?

Гневът му в миг се стопи и на устните му се появи едва забележима усмивка. Тя ги докосна с показалеца си и каза:

— Да намерим телефон.

Нещо в тона ѝ накара Хукър да я погледне внимателно.

— Нещо важно ли се е случило? — попита той.

— Искам да говоря с Пел — отвърна тя.

Мако леко присви очи, чудейки се за какво ли си мисли. Последва я към свързочната кабина и зачака, докато тя избираше номера.

— Искаш ли да изляза?

Тя поклати отрицателно глава.

След около двадесет секунди някой я свърза с Пел и макар Джуди да беше опряла слушалката до ухото си, Мако чу недоволния му глас, който приличаше на ръмжене. Но веднага щом разбра кой се обажда, отново заговори сиропено сладко.

Джуди беше сдържана и пряма:

— Антъни, мислех си, че филмът, който смятаме да направим, може да навреди на „Среднощни круизи“. Обсъдих го с някои от членовете на борда и те са съгласни с мен.

В миг гласът на Антъни Пел изгуби цялата си сладост и той изсъска тихо:

— По дяволите, Джуди, не можем да го зарежем! Разбираш ли колко много средства сме инвестирали вече в него! Дистрибуторите се надпреварват да искат правата за разпространение, преди още да сме заснели и един кадър. При тази реклама няма начин да го зарежем!

Джуди отвърна твърдо:

— Аз също имам право на глас, Антъни.

— Скъпа, ти имаш право само на дял от печалбата. Може би не си прочела добре договора. Не ме притискай или ще свършим в съда и аз със сигурност ще спечеля.

От израза на лицето ѝ Мако разбра, че Джуди беше пропуснала нещо. Някой беше прегледал договора и тя го бе подписала, без да го чете, вероятно заета с нещо друго.

Гласът на Пел отново прозвуча в слушалката:

— С кого си разговаряла, малката? — Това вече беше гласът на стария Тони Палацо от Бруклин, който Хукър познаваше отлично. Той се усмихна и направи движение сякаш си прерязва гърлото, давайки знак на Джуди да прекрати разговора.

Тя кротко се подчини с думите:

— Може би си прав. Ще продължим с филма.

— Отлично, скъпа. Всичко, от което имаме нужда, е един добър — ама много добър завършек — и светът ще бъде в малкия ни джоб. — След кратка пауза той добави: — Пази се, скъпа. — После затвори.

Джуди тръшна слушалката и погледна към Хукър.

— Подла змия!

— Адски си права.

— И как да се защитя от него?

— Ще измисля нещо — отвърна Хукър. На лицето му играеше студена усмивка, чието значение тя не успя да разгадае, но почувства как я побиват тръпки.

На палубата импровизираните барове отново бяха претъпкани. Мъжете бавно отпиваха от питиета, които бяха по-скоро живописни, отколкото силни. Някои имаха в чашите си миниатюрни японски чадърчета, а други приличаха повече на компот, отколкото на коктейл. Поне нямаше залитащи пияници, които да дрънкат глупости, и Хукър неволно се усмихна.

— Те са богати, защото умеят да се самоконтролират — каза Джуди.

— Какво?

— Нали това се чудеше?

— По дяволите, наистина ми четеш мислите! — избухна той.

— Само понякога.

Този път той се усмихна.

— Тогава внимавай — предупреди я. — Някой път може да се почувстваш ужасно неловко.

— Щом казваш — отвърна Джуди престорено покорно и стисна ръката му.

Без да го пуска, тя се обърна и тръгна към кърмата. Там нямаше никого, а бръмченето на гласовете от носа едва се чуваше. Никой от персонала не обикаляше коридорите и единственият звук идваше от плискането на вълните по корпуса.

Джуди пристъпи към леера, облегна се на него и цяла минута се вглежда във водата, преди да каже:

— Искам да знам повече за Антъни Пел.

— Не ми вярваш, нали?

Тя помълча няколко секунди.

— Вярвам ти, но искам да знам повече.

— Защо?

— Добре е да съм сигурна. Не мислиш ли?

— Но ще ми повярваш ли? Изцяло, без задръжки?

Отговорът ѝ беше бърз и пряк.

— Да.

Хукър я погледна в очите.

— Истинското му име е Тони Палацо и е започнал като уличен бандит в Бруклин.

За десет минути той ѝ разказва всичко, което знаеше и което мислеше за Антъни Палацо, разсъждавайки какво може да е станало, когато е бил отхвърлен от собствените си хора в мафията. Информацията му за последните години от живота на Пел беше оскъдна, но бе сигурен, че не се е променил. Сега на вид той беше богат и влиятелен човек, но Хукър знаеше, че под тази фасада се крие старият уличен бандит.

Джуди обмисли всичко, после каза:

— Татко умееше отлично да преценява хората. Помня как разни хитреци се опитаха да го измамят в бизнеса и той им разказа играта. Всъщност няколко от тях свършиха в затвора.

— Баща ти може да е бил добър, кукло, но има и други, които са също толкова добри, а понякога и повече.

— Но Антъни Пел никога не се е опитвал да мами татко!

— Не е имал време — простичко отвърна Хукър.

— Всичко, което правеха заедно, имаше успех — настоя тя. — Знаеш ли как натрупаха милиони? Дори малкият дял на Антъни го направи богат.

— Без съмнение.

Леко раздразнена, Джуди попита:

— Какво намекваш?

— Колко получаваше работодателят му?

— Антъни Пел работеше сам. Нямаше шефове.

Мако я изгледа и мускулите около устата му се изопнаха. Най-накрая се реши и сподели:

— Пел има шеф. Не би могъл да го напусне по никакъв начин. Шефът му е едър бизнесмен с достатъчно власт и пари, за да контролира правителства и армия, която да отговаря на нуждите му. Казано просто, това е мафията. Организираната престъпност.

— Но...

Той знаеше какво ще го пита и поклати глава.

— Не ме интересува какво си прочела или чула. Вдигна се голям шум около обезвреждането на фамилията Гамбино, а при убийството на Коломбо изиграха цяло представление. Когато се появи Джон Готи, всички се занимаваха само с него, а когато го затвориха, човек би помислил, че с него си е отишла и цялата престъпност.

— Но... — отново започна тя.

— Джуди, не се самозаблуждавай. В днешно време адвокатите и учените момчета управляват света. Отстъпват по-дребния бизнес на уличните банди, но там, където има голяма пачка, действат само те. Милиарди тонове продукция се ограбват от индустрията и се пренасочват по техните канали на разпространение. За да удовлетворят нуждите си, те подпалват войни и религиозни конфликти. А нуждите им стават все по-големи. Мислиш ли, че не могат да си намерят хора, които да им вършат мръсната работа?

— И смяташ, че Пел е един от тях? — попита тя.

Хукър безмълвно кимна.

— Сигурен ли си?

— Още не — отвърна той.

— Кога ще разбереш?

— Пел не е глупак. Той обмисля нещата. Знае, че уличните банди биват унищожавани от други банди или от закона. Не му е трябвало

много, за да разбере, че парите, които се печелят на улицата, са трохи в сравнение с онова, което получават големите босове. И те знаят как да ги харчат. Главите на фамилиите все още имат домове в някогашните си етнически квартали, живеят по старите европейски стандарти и рядко се възползват от капиталите на своята престъпна индустрия. Е, може би правят по някое тайно пътуване до Вегас или Атлантик Сити, обградени от телохранителите си, и се прокрадват посред нощ до хотела, който вероятно е техни.

— Как е успял?

Мако я погледна и каза:

— Не ми вярваш, нали?

— Разказваш ми за свят, който ми е непознат.

Хукър вдъхна дълбоко свежия морски въздух. Няколко секунди те наблюдаваха водата долу, заслушани в плясъците на някаква хищна риба, която изскочи на повърхността, за да улови вечерята си, а после се гмурна, пляскайки с опашка.

— Била си част от него, Джуди. Или поне си живяла на ръба му.

— Искаш да кажеш, че татко е бил замесен в такива неща? — Привързаността към баща ѝ личеше по израза на лицето ѝ и във факта, че отдръпна пръсти от ръката му.

— Не смятам, че баща ти е знаел какво всъщност става.

— Мако, той беше много способен бизнесмен.

— Да, но в своята област.

— Ако Антъни Пел е правел нещо незаконно, той щеше да го открие!

— Точно в това е въпросът. Пел не е правел нищо незаконно. Приложил е най-добрата от всички измами... При нея всеки печели, бизнесът се разширява и бъдещето изглежда страхотно от всяка гледна точка.

— И къде е уловката?

— Някъде по веригата някой се е канел да направи голям удар. Законно.

Хукър усети, че пръстите ѝ отново докосват ръката му. После тя попита:

— Това добрата новина ли е?

— Аха.

— А лошата?

Мако се наведе и плю в океана. Само мисълта за всичко това му беше докарала лош вкус в устата.

— Че винаги някой трябва да умре — отговори той.

Трябваше й почти минута, за да разбере какво е искал да каже. После тихо прошепна:

— Татко ли?

— И той.

— Господин Бекер?

— Да. Той е бил другият.

Джуди прехапа долната си устна и лицето й се изопна.

— И това... е само началото? — попита тя.

— Големи удари не се правят бързо. Това е дълго и добре планирана операция. На всеки неин етап са били инвестирани пари и се е очаквало да получат далеч над минималната възвръщаемост.

— Но защо са си дали толкова труд?

— Много просто. Защото всичко е законно. Могат да получат колкото пари искат, без ченгетата да им дишат във врата или да се страхуват, че федералните са сложили подслушвателни устройства в къщите и офисите им.

— И Антъни Пел е част от това. — Това вече не беше въпрос, а констатация.

Хукър кимна.

— Мислиш ли... че той ще се опита да те убие?

— Мисля, че вече се опита. — Той видя как челото й се набърчи, но не се впусна в обяснения. Вместо това каза: — Не се тревожи за мен, Джуди. Аз съм играл тази игра по-дълго от него и няма да ме хване неподготвен.

Гласът му беше прекалено нехаен, за да я успокои.

— Какво ще правиш, Мако?

— По-добре да не знаеш.

— Не — каза тя. — Трябва да знам.

— Ще го убия.

Далеч под себе си Мако виждаше морето, окъпано в мекия блясък на светлините от отворените илюминатори на празните каюти. На повърхността нямаше никакво движение, само леки вълни се плискаха в кораба. За няколко секунди водата изглеждаше тиха и

спокойна, скрила всички следи от смъртта и разрушението. Едно спокойно и празно море.

Неестествено спокойно.

Очите на Джуди бяха проследили погледа му и тя бавно посочи с пръст лекото движение вляво от борда, което се насочваше към тях — стърчащата перка на голяма смъртоносна акула, която спокойно доплува до кораба и Мако видя, че черното ѝ око гледа право в него.

— Мако... — започна тя.

— На мен ли говориш или на него?

— Мислиш ли... същата ли е, която Били Брайт...

— Това е просто риба, Джуди.

— Но е акула мако.

— Да.

— И ние сме се гмуркали, когато те са били наоколо?

— Акулите имат по-лоша репутация, отколкото заслужават, скъпа. Хората не влизат в менюто им. Повечето пъти ги нападат, защото са ги объркали с нещо, стоящо по-ниско в хранителната верига.

— Но Били смята, че...

— Понякога Били смесва приказките край огъня с истинския живот. Наистина ли смяташ, че една акула може да се ядоса, защото нося името ѝ?

Тя го погледна мрачно, после леко потръпна и се усмихна.

— Може би твърде дълго съм живяла на островите.

— Може би.

— Но не ме отвеждай от тях.

Тя се обърна и ръцете ѝ обхванаха главата му. В полумрака видя блясъка на устните ѝ, които бавно се разтвориха и той бавно се приведе към тях. Напрегнатите им тела се докоснаха, подвластни на желанието, което ги свързваше, и те осъзнаха, че са стигнали до ръба. Нямаше връщане назад — трябваше да скочат, без да знаят дали ще се приземят на мек сняг или върху остри скали.

Мако леко я отблъсна и каза:

— По-спокойно, госпожице.

— Опитвам се.

— Напъни се повече. — Той се усмихна.

— Защо?

— Защото сме още по средата на тази налудничава игра, която може да има ужасни последици.

— Можем ли да се откажем от нея?

Мако поклати глава.

— Няма начин. Ще играем докрай и не сме сами. На нашите острови живее огромно мълчаливо множество, което изобщо не знае какво става, но ако не направим нещо, животът му ще бъде съсипан. Тези хора имат земя и дори правителство, но им липсват пари. Продават риба, раци и миди и с парите си купуват мрежи и части за двигатели. Бедни са, но много щастливи и доколкото знам, не биха се отказали от този живот за нищо на света.

— Но какво можем да направим? — попита Джуди.

Мако отговори след няколко секунди:

— Ще останем в играта и ще я спечелим.

Очите им се срещнаха и всеки се опита да отгатне мислите на другия.

После той каза:

— Ти можеш да наредиш на „Лотосленд“ да направи каквото поискаш, нали?

След миг колебание Джуди кимна.

— Вероятно. Може да има възражения, но ще се справя.

— Добре. Това е от изключително важно значение.

— Но какво общо има „Лотосленд“?

— Той ще бъде нашият троянски кон.

— Помня легендата, но не виждам връзката.

— Ще я видиш, кукло. — Той прокара пръсти през косата ѝ и леко я щипна по бузата. — Хайде да се връщаме на купона.

В сенките между двете лодки Чана Стърлинг ги наблюдаваше как се отдалечават. Когато Ли Колбърт извади миниатюрния приемник от ухото си, тя го попита:

— Научи ли нещо важно?

Колбърт беше отявлен противник на подслушването на хора от собствения екип и беше отишъл с Чана само за да я държи под око. Изключи микрофона, замаскиран като камера, и с радост си спомни, че е забравил да сложи касета, за да запише разговора.

— Искаш да знаеш какво шепнат мъжете на момичетата, когато стоят в мрака на кърмата на кораба?

Чана изръмжа:

— Забрави!

Ли искаше да ѝ каже, че така или иначе никога няма да ѝ се случи, но се въздържа.

15.

За краткото време, което бяха прекарали на кърмата, нещо беше нарушило веселието. Нямахме очебийна промяна, но Мако го усети и остана нащрек. Четири отделни групи мъже бяха потънали в разговор, а един младеж обикаляше между тях, сякаш разнасяше информация. Начело на всяка група стояха мъже от типа „възрастен държавник“ и двама от тях наистина бяха бивши американски сенатори.

През няколко минути член на екипажа на средна възраст излизаше от коридора, отиваше до някоя от групите, предаваше плик, взимаше нещо, което очевидно беше писмена разписка, подаваше я на едрия мъж в син костюм, който го придружаваше, и забързано се връщаше обратно.

— Какво става? — попита Хукър.

Джуди се намръщи, проследи погледа му и поклати глава в недоумение.

— Нещо става, малката — каза ѝ той. — В момента те се съвещават.

— О, те винаги го правят.

— Кое?

— Явно имат общи интереси и когато нещо стане на борсата, провеждат срещите на бордовете си тук. И всички са доволни.

— Виждаш ли куриерите, които идват при тях?

— Да. Идват от компютърната зала.

— Всеки от тях има телохранител, който носи голям пищов под сако си.

Джуди бавно вдигна поглед към него и попита:

— Откъде знаеш?

— Това ми е работата, скъпа. Ти как знаеш какво правят големите момчета отсреща?

Лицето ѝ за миг се смръщи.

— Ами... виждала съм това няколко пъти. Какво толкова има?

— Нищо, просто си мислех, че вече са се оттеглили от активна дейност. Че те са милионери, какво повече искат?

След миг Джуди колебливо предположи:

— Да станат милиардери?

Хукър кимна и каза:

— Може и да си права, кукло.

Вятърът му донесе отговора. Откъм малката група вляво той дочу една и съща дума, повторена два пъти. Не беше нова. В новините я споменаваха от година, а от дълго време я обсъждаха на публични форуми, но произнасянето ѝ тук ѝ придаде съвсем ново значение.

— Евровалута — каза Мако.

— Какво? — Джуди го погледна озадачено.

Той я притегли по-далеч от пътниците, взе по едно безалкохолно от бара и когато останаха насаме, поясни:

— Имат вътрешна информация за европейския финансов пазар... нещо, свързано с новата евровалута.

— Това важно ли е?

— Попаднало в подходящи ръце, може да се окаже дяволски важно... А изглежда всички притежатели на подобни ръце се намират на твоя кораб, Джуди.

— Мако... те са на почивка! За тях това е ваканция.

— Така си мислиш ти. Кой оборудва компютърна зала като тази, ако е на почивка?

— Идеята беше на Маркърс Грей. Така гостите могат да се осведомяват как върви бизнесът им. Това беше една от екстрите.

— Виждала ли си оборудването?

— Да, но...

— Опиши ми го.

— Мако... не мога. Знам само, че е...

— Последна дума на техниката — довърши той вместо нея.

— Да, и уникално. Такова няма никъде другаде по света.

— Колко компютъра има?

Мако я прегърна през кръста и тя се сгуши в него. Стана му приятно и той прошепна:

— Всъщност да се махаме оттук. Не обичам тълпите. Можеш ли да уредиш лодка, която да ни закара до „Сентиля“?

Усмивката ѝ говореше, че това няма да ѝ създаде никакви проблеми.

Но не ѝ се наложи да опитва. Един от келнерите се приближи и ѝ съобщи, че капитан Уотс е изпратил катер да ги вземе. Не казал защо, но обяснил, че е много важно.

Дон Уотс ги чакаше на върха на трапа. Кимна им за поздрав със сериозно изражение и ги придружи до командната кабина, откъдето можеха да наблюдават тъмния океан и светлините на круизера и „Лотосленд“. „Телиг“ също беше там, още по-тъмно петно на фона на водата, без светлини.

Тук имаше още една посетителка и Хукър ѝ се усмихна.

Ким Себринг се изправи и им стисна ръцете.

— Знаете ли, че накарахте момчетата от базата направо да подскочат!

Джуди повдигна вежди.

— Как? Тя не е ли доста далеч оттук?

— Двойно попадение — обясни Ким. — Баща ви беше щедър спонсор на Уудс Хол.

Джуди поклати глава.

— Баща ми се интересуваше от всичко, свързано с океана.

Ким погледна Мако и отново се усмихна.

— Шефът ми е служил с вас, господин Хукър. След като хеликоптерът, с който сте летели заедно, бил свален, той бил освободен от служба по здравословни причини. Бил здраво надупчен, а разказваше как във вашите меки части се забило парче тръба. Надяваше се, че все още можете да седате на стол.

— Проклет да съм, ако не е старият Бамби Хил! Мислех, че се е върнал обратно във фермата си на Лонг Айленд.

— Така и направил, но туристите и трафикът го прогонили оттам и единственото място, където все още можел да намери уединение, бил океанът. Уудс Хол беше идеалното място за него.

— Говорите си като роднини — обади се капитан Уотс. Покани всички да седнат, раздаде чаши с топло кафе и каза: — Мако, имам нова информация във връзка с проблема ти.

— Хищника?

— Може би. — Уотс се облегна на стола и сплете ръце на корема си. — Уловихме радиосъобщения от лодки, които се намират между

нас и Пеоле. Говореха много бързо и връзката беше лоша, но моят човек е много добър и от малко думи схваща същината. Всичко било предадено по любителско радио и имахме късмет, че е стигнало до нас. Тези рибарски лодки не разполагат с нова техника.

— Прав си — отвърна Хукър. — Най-често с евтини радиостанции — добри, но стари. Цялото им оборудване е остаряло, включително извънбордните двигатели.

— Видели са на два пъти онова, което наричаш Хищник.

Джуди рязко се приведе напред.

— И какво казаха? — гласът ѝ прозвуча задъхано.

— Не говореха непрекъснато на английски.

— По дяволите! — избухна Хукър.

Капитан Уотс вдигна ръка.

— Спокойно. Записахме разговора. Обадих се на Чана на „Телиг“ и те веднага тръгнаха към мястото.

— И изобщо не ме е уведомила!

— А трябваше ли?

— Това е моя работа, не нейна. — Той рязко разтърси глава, ядосан на самия себе си. — Не, постъпила е правилно. Било е спешно. Кога тръгнаха?

— „Телиг“ тръгна преди двадесет минути.

Хукър въздъхна с облекчение.

— Прати някого на „Мидена яхния“. Били Брайт ще разбере какво говорят.

Уотс вдигна телефона, даде нарежданията си и затвори.

— Засякохме мястото на инцидента. Предполагам, че ще искаш да отидеш.

— Да. На какво разстояние е?

— Ще стигнеш за два часа.

Хукър кимна към Ким.

— А ти защо си тук?

Тя се опря на ръба на бюрото и каза:

— Завършихме малкия си експеримент с дъното на океана. Беше много интересен.

Мако се намръщи, чудейки се накъде бие.

— Капитан Уотс беше така добър да ми съобщи някои от своите открития — продължи тя. — Никой от нас не се занимава със секретни

задачи, но и двамата стигнахме до странни заключения.

— Релефът на земята се променя — намеси се Уотс. — Плочите се трият на най-неочаквани места.

— Като в депресията Сан Андреас?

— Засега не толкова силни. Има само симптоми.

— Не ми харесва начинът, по който го казваш — обади се Мако.

— Докато сме живи, нищо сериозно няма да се случи — меко каза Уотс.

— Господи! — прошепна Джуди, осъзнавайки казаното.

Ким отново се приведе напред, горяща от нетърпение да опише какво е открила.

— Има подводни течения, които не са съществували преди сто години. Тогава остров Скара е бил чист и там са гнездили морски птици.

— Откъде знаете? — попита Джуди.

Хукър ѝ отговори.

— От старите карти. Капитаните на старите ветроходни кораби са свършили добра топографска работа.

Ким утвърдително кимна.

— Знаем много за остров Скара, но когато открихме, че „Сентия“ ще прави експериментални сондажи наблизко, се разбрахме с флота да проведем и собствени изследвания. Оттам с радост се съгласиха да ни сътрудничат.

— Е — каза капитан Уотс, — защо не пийнем още малко кафе, докато господин Били Брайт се появи на борда. — Той извика на юнгата да донесе необходимото и се обади в радиокабината да изпратят запис на радиопредаването. После заговориха за незначителни неща, докато корабният катер не пристана до рампата на „Сентия“.

Когато Били се качи на борда, в очите му се четеше умора. Никой не му беше казал за какво става дума и докато не видя Мако, разположен удобно до Джуди, беше напрегнат като пружина. Щом улови погледа на Хукър, той попита:

— Сър... наред ли е всичко?

Мако му подаде стол и кимна.

— Да, Били. Само трябва да ни преведеш нещо.

Лицето на Били остана безизразно.

Мако продължи:

— Хищникът отново се е появил. Радистът е хванал съобщение по радиото, но не можем да разберем какво казват. — Той направи знак на Били да седне и включи касетофона. Капитан Уотс включи още един, за да запише превода на Били.

Карибецът веднага разпозна гласа:

— Това са Пока... и Луле Мали... Лодката им отново е била ударена.

— Потъват ли?

Карибецът поклати глава в отрицание.

— Не, сър... помпата се справя.

Чуха се и други гласове, по-слаби, но разтревожени. Всички бяха обърнати към Били в очакване да разберат какво е станало. Внезапно се чу писък, но звук на двигател рязко форсиран до дупка, почти заглуши гласовете. Били произнесе с треперещ глас:

— Видели са го... Хищника... бил е точно зад тях.

— Втори път ли ги е ударил?

Били поклати глава.

— Не, сър, отървали са се. — Той погледна Хукър в очите. — Всички са го видели, сър. Чули са го да диша.

— Описаха ли го?

Касетата беше замлъкнала. Пред лицето на смъртта никой не се бе сетил да я описва. Но Хищника беше там. Това беше достатъчно.

Били знаеше какво бе станало.

— Видели са друг кораб на запад и Луле казва, че е „Телиг“. Мислите ли, че той ще им помогне? — Внезапно лицето му се помрачи. — Няма да ги изоставят, нали? — попита той тревожно. — Луле и Пока са ми добри приятели.

Джуди се изправи и отиде при него.

— Ние също, Били.

Карибецът се усмихна и на лицето му се изписа облекчение. Хукър каза:

— Ще вземем някаква лодка и ще ги изтеглим на брега. Ще държа връзка по високочестотното радио. На канал деветнайсет.

— Добре — отвърна капитан Уотс. — Имаш ли нужда от нещо?

— Онова, което ми трябва, е на „Лотосленд“. — Той погледна Джуди и попита: — Имате на борда портативна камера, нали?

— Имаме всичко, за което се сетиш.
— Добре. Вземи най-усъвършенстваната дигитална камера, която намериш. Най-малката и най-лесната за снимки.
— Дадено! — Джуди засия.
— Ами оръжия? — попита Уотс.
— Не, ракетометът е достатъчен. Имам и други неща на борда. Напълно законни в тези води.
— Само не започвай война, приятел.
— Тя отдавна е започнала.
— Това, че нещо яде лодки, още не е война. Мако му се усмихна.
— Но е добра причина да се започне война. — Той погледна към Ким Себринг и добави. — Мисля, че на Уудс Хол тази експедиция ще му допадне.

Най-бързо щяха да стигнат до „Лотосленд“, а после до „Мидена яхния“ с катера на „Сентиля“. Джуди се качи по трапа и след десет минути се върна със сак, който им подаде, преди самата тя да слезе.

Щом краката ѝ докоснаха палубата и Хукър я придърпа, двигателят изръмжа и катерът потегли, завивайки рязко зад кърмата на „Лотосленд“ на юг към мястото, където беше закотвен „Мидена яхния“.

Хукър се наведе и почти извика в ухото на Джуди:

— Взе ли всичко?

Тя кимна рязко и разказа на висок глас:

— Тони Пел го няма. Върнал се от партито, сложил мушама и заедно с Гари заминали нанякъде с една от големите лодки. Взели и много снимачна апаратура.

Мако почувства как вълна от нетърпение го обвива като студена мъгла. Знаеше какво е станало. Някой на круизера беше чул отчаяния сигнал за помощ на Пока и Луле и го беше предал на Пел. Сега нямаше начин да стигнат на мястото преди тях. По дяволите!

Прехвърлянето им отне по-малко от минута и катерът пое обратно към кораба-майка. Били запали двигателя, вдигна котвата и „Мидена яхния“ се понесе, постепенно набирайки пълна скорост. На всеки няколко секунди Хукър палеше прожектора на носа, оглеждаше

водата за плаващи отломки, неуловени от радара, и отново го гасеше. Отпред все още не се виждаха светлини от други лодки.

Били махна с ръка, за да привлече вниманието му, и посочи барометъра. Мако остави Джуди и отиде да погледне. Беше паднал само с половин деление, но и това беше достатъчно.

— Хубава нощ за Хищника, а, Били?

— Само той си знае — отвърна карибецът.

В гласа му не се усещаше напрежение. Ръката му здраво стискаше ръчката, за да поддържа максимална скорост, но в готовност да намали, ако чуе необичаен звук откъм мощния двигател.

Мако сложи очилата си за нощно виждане и впери поглед в морето отпред, после към часовника си и отново към хоризонта. За малко не го пропусна, но се върна тридесет градуса и се втренчи в единствената слаба светлина. След четири минути светлините станаха две и той каза:

— Давай направо, Били, точно пред нас са.

Но карибецът беше поел нататък още преди да го чуе. С една ръка Били включи любителското радио, нагласи го на шестнайсети канал и усили звука. Отпред внезапно проблесна тънък лъч от прожектор и освети корпуса на шестдесетгодишната лодка, наклонена наляво. Мако взе микрофона и каза:

— Пока и Луле... тук е Мако... Добре ли сте?

Връзката беше лоша, но отсреща се чу глас.

— Господин Хукър, помпата се справя. Вече не се пълним.

— Добре. След десет минути сме при вас и ще ви изтеглим. Кой е в другата лодка?

— Тя е голяма гумена лодка. Има извънборден двигател, но недостатъчно мощен, за да ни изтегли.

— Кой е в нея?

Отговорът дойде бавно.

— Един лош човек. Само седи и чака нещо. Изобщо не ни помогна.

Значи беше Пел. Нов лъч на прожектора освети очуканата рибарска лодка и обходи корпуса, придавайки ѝ призрачен вид — вероятно камерата снимаше разтревожените лица на екипажа. Когато „Мидена яхния“ се приближи достатъчно, за да могат да видят кой е в гумената лодка, двигателят ѝ заработи, тя обърна и бързо се отдалечи.

Мако не се опита да я освети. Знаеше какво ще направи, но първо трябваше да помогне на братята Мали.

Когато успяха да закачат двете лодки, той махна на Били и „Мидена яхния“ пое на бавни обороти към Пеоле.

— Така ли се тегли лодка? — попита Джуди.

— Ти как би го направила?

— Така.

— Тогава защо питаш?

— За да разбера ти знаеш ли как.

Мако се усмихна и поклати глава.

— Жени — каза той тихичко.

Дясно на борд видя червена светлина, а над нея — бяла. Те се движеха, след малко се появи и зелена. Следваха ги около миля, после корабът застана успоредно с „Мидена яхния“. Джуди се намръщи притеснено, но Мако обясни:

— Това е „Телиг“.

— Какво правят?

— Търсят Хищника.

— Как?

— Имат каквато искаш апаратура. Кажи на Били да ти даде портативното радио, искам да говоря с тях.

След малко тя се върна с радиостанцията, Хукър издърпа миниатюрните антени и се включи на шестнайсети канал.

— „Телиг“, тук е „Мидена яхния“, край.

Отсреща се обади Ли Колбърт.

— Слушам те, „Мидена яхния“.

— Защо не се свързахте с рибарската лодка, Ли?

— Не бяха изложени на опасност. Видяхме ги през инфрачервените очила. Помпите им се справяха. Двамата бяха запушили пробойната с нещо и очевидно не се притесняваха.

— Напротив, Ли, умираха от страх. Хищникът ги е нападнал.

— Така казват те. Вярваш ли им?

— Да, по дяволите, и ти също им вярваш. Какво търсехте там?

— Хищника — отвърна спокойно Ли. — Но засега няма и следа от него.

— Той е тук, друже. Още ни дебне.

— Кой беше в гумената лодка? Засякохме на радара, че идва откъм военния кораб. Но не отговориха на повикванията ни или не са имали радио.

— Остави ги, Ли, ние взехме рибарската лодка на буксир и се насочваме към Пеоле. Вероятно ще стигнем там на зазоряване.

— Какво ще стане, ако попаднете на нашето морско чудовище?

— На Хищника?

— Именно.

— Веднага ще ви уведомим.

Последва пауза, после Ли каза:

— Искате ли да ви придружим?

Мако се усмихна и отвърна:

— И да разваля удоволствието на Чана? Тя би предпочела да изследва отломките и да види какво е останало от нас.

— Не е толкова лоша, Хукър.

— Почакай, докато стреля и по теб, друже. Край. — Хукър изключи радиото и се обърна към Джуди и Били. — Дръжте си очите отворени за онази гумена лодка. Те ще имат радио и ако стане нещо, ще са готови да ни видят сметката.

— Кой са „те“, Мако?

— Нашият приятел, малката. Кани се да спечели голямата пачка. Снима всичко, което стане, за да го използва във филма си, а сега очаква голямата бомба, автентичният кадър, който ще изкара филма на върха на класациите... Хищникът в нападение — нещо истинско и абсолютно неподправено.

Джуди разбра мисълта му и кимна мрачно.

— Но... той ще трябва... да го убие, нали?

— Не се тревожи, погрижил се е. Взел е със себе си Гари Фостър и двамата са подготвени да се справят, с каквото и да е.

— Мако...

— Какво?

— Щом „Телиг“ има такава страхотна апаратура, защо не са могли да го открият?

— Те не са подводница, Джуди. Вероятно апаратурата им не е пригодена за дълбоководно наблюдение. А това нещо, каквото и да е то, не следва никаква закономерност. Като куче, което атакува натрапници в собствения си двор. Точно сега ние сме над едно от

възможните му места за хранене. Нападнало е лодката на Пока и Луле и може би се навърта наоколо и чака друга хапка. Хищникът си има стил, скъпа. Приближава бавно и тихо. Виждат го, чуват го, но никога не напада прибързано. В тази гумена лодка ще видят всичко, което изплува на повърхността, особено ако имат малък радар на борда.

Обърна се и я погледна въпросително. Джуди тихо отговори:

— „Лотосленд“ има няколко портативни радара. Използвали са ги нощем, когато плавали край ледените полета на Аляска, за да снимат документални филми. — Тя нервно облиза устни. — Беше Пел, нали?

— Да, но не прави нищо незаконно. В известен смисъл той все още работи за теб. Дори това, че не помага на лодка в беда, не е престъпление. Видял е, че ще се справят и без помощта му, и си е тръгнал, когато сме пристигнали ние. Знаел е, че ще ѝ помогнем.

— Сър...

— Какво, Били?

— Барометърът падна с още едно деление.

— Още ли е в нормалните граници?

— Да, сър.

Очите на Били оглеждаха откритото море докдето му стигаше погледът. Ръката му не изпускаше ръчките, но нямаше начин да се движат по-бързо. На другата лодка рамо до рамо Пока и Луле непрекъснато се оглеждаха и послушваха за някакви особени звуци. Когато един дяволски скат изскочи и падна във водата на стотина метра вляво, всички подскочиха, а после се почувстваха глупаво.

Джуди потупа Хукър по рамото и попита разтревожено:

— Къде е „Телиг“?

Светлините на кораба не се виждаха. Морето беше черно. Сякаш нищо не се движеше на фона на ниско увисналите звезди. Дори бинокълът на Мако не можеше да различи нищо.

— Какво стана, Мако?

— Угасили са светлините.

— Защо?

— Обичайна практика. Радарът им е достатъчен. — Той взе радиото и натисна бутона за предаване на съобщения.

— „Телиг“, тук „Мидена яхния“. Край.

Отговор не дойде и той повтори обаждането си още веднъж, преди да изключи.

Джуди чакаше мълчаливо и Мако обясни:

— Това е държавен кораб на официална мисия. Не са длъжни да се обаждат, освен в спешни случаи, а сега не е така. Знаят, че сме тук. Виждат ни на радара. Но повярвай ми, ако Хищникът ги беше ударил, щяхме да чуем за това по радиото. Нищо не може да ги изненада с тази електроника на борда.

— Сигурен ли си?

Мако изчака няколко секунди, преди да ѝ отговори:

— Доста сигурен.

— Това не е достатъчно.

— Но е истината. Вързани сме за пробита лодка, движим се на бавен ход и сме чудесна примамка за всичко, което би решило да похапне с нас.

— Каква ободряваща мисъл! — каза тя. — С какво мога да помогна?

— Донеси ми бира. Мисля, че в сандъка с леда трябва да има още.

Мако довършваше бирата, когато Били каза:

— Сър, той е тук.

Хукър и Джуди усетиха как настръхват. Били включи прожектора. В яркия му лъч акулата мако, по-тъмна дори от водата, преобърна се, гмурна се бавно, без да потопи напълно гръбната си перка, после отново изплува, окото му се появи и Мако знаеше, че то гледа право към него. След това, сякаш подигравателно, акулата се гмурна, без да остави и следа зад себе си.

— Той ви търси, сър.

— Били, тук има много акули мако.

— Така е, сър — съгласи се карибецът.

— Видя ли белези по опашката ѝ?

— Не, сър.

— Ето това е.

— Но той не си показва опашката, сър.

Разочарованието се примеси с раздразнение. Нямахше начин да опровергае логиката на Били. Това беше неговата акула мако и тя го

търсеше, за да си вземе името обратно. Една голяма хапка щеше да разреши този спор завинаги и след това щеше да остане само един истински мако.

Странното беше, че Мако усещаше някаква връзка с акулата. Нещо със сигурност щеше да се случи — рано или късно, — когато братята се срещнеха лице в лице. Ако уловеше този мако на здраво влакно, можеше да спечели. Ако се срещнеха в морето, резултатът щеше да бъде кървава маса плът.

Неговата плът.

Мако изруга:

— По дяволите!

Поклати глава и отново се взря в морето. В дълбините все още се криеше нещо.

16.

Всички, които живееха на Пеоле и можеха да излязат, бяха там. Някой беше уловил слабото съобщение по любителското радио от братя Мали и слухът се беше разнесъл като горски пожар. Хората стояха по брега и струпани на кея, за да помогнат за изтеглянето на повредената лодка, когато Хукър и Били я откачиха от „Мидена яхния“. Усмивките заместваха поздравленията, но зад тях се криеха тревожните минути, изживени преди да видят как двете лодки се насочват към брега. Сега те говореха тихо и потупваха приятелите си по раменете, доволни, че са се върнали, и в очите им се четеше очакването на вълнуващия разказ как са били нападнати два пъти от Хищника и са оцелели.

Хукър хвана ръката на Джуди и кимна към тълпата.

— Запомни това, скъпа — каза той. — Запечатай лицата им в паметта си. Погледни Пока и Луле и забележи очакването в израженията им. Здравата ще се поперчат, когато дойде време за разкази около огъня.

— Никога няма да ги забравя, Мако.

— Тогава взимай камерата и направи няколко хубави снимки. Това е нещо, което Пел никога няма да види.

Камерата беше последна дума на техниката. Светлината не би била подходяща за холивудски оператор, но подхождаше идеално за тази сцена. Джуди бавно обходи мястото, задържайки камерата, за да улови важни моменти. Проследи движенията на хората, които се струпаха на дървения пристан, за да видят къде беше отхапал Хищникът от дъното. Всяко лице сякаш изразяваше различна емоция — объркване, вълнение, — а под всички тях прозираше страхът от неизвестното.

Когато свърши, тя прибра камерата в калъфа и го подаде на Били. Едва тогава Хукър видя, че Бъргър му маха иззад тълпата — викаше го да говорят.

Чарли нямаше да стъпи на пристана и да изцапа костюма си, ако нямаше сериозен повод, затова Хукър каза:

— Почакайте ме тук. Ще се върна веднага, щом разбера какво иска шишкото. И кажете на братята, че искам да ги видя след половин час.

— Да снимам ли още нещо, Мако?

Хукър ѝ се усмихна.

— Само ако изглежда добре.

Докато се приближаваше към Чарли Бъргър, се чудеше какво ли иска да му каже агентът. Отдавна беше наясно със самоличността му и не бе изненадан да го види заедно с Чана Стърлинг. Беше смятал, че вече е въвн от този бизнес, но не задълго. Почти беше успял — установи се на красиво място, имаше собствена лодка, срещна красива жена. И изведнъж отново се озова сред плетеницата от интриги, която преобърна живота му в това примитивно и запазено кътче от света.

Чарли изчака да се отдалечат дотолкова, че да не могат да ги чуят, и каза:

— Получих съобщение за теб от една компания за електроника.

Как, по дяволите, са открили този канал? — помисли си Хукър.

Бъргър беше предвидил реакцията му и обясни:

— Компанията има своите неведоми пътища.

— Не и чак толкова неведоми.

— Очевидно си имал нужда от незабавен отговор. — Той спря и погледна Хукър. — Освен това на компанията не ѝ се налага да дава обяснения.

— Кой се е обадил?

— Трябва да се свържеш с него възможно най-бързо. Казаха, че знаеш как, и не дадоха подробности.

— Чана знае ли за това?

— Едва ли. „Телиг“ беше в открито море, а ти — на път за Пеоле. Аз бях най-близо до теб. Казаха, че ако желаш, можеш да използваш нашата база за връзки.

— Благодаря, Чарли, но ще се оправя.

За краткото време, в което беше отсъствал, многото помощници бяха извадили лодката на братя Мали върху платформата, която се намираше над рампата върху ръждясалите релси. Тази нощ щяха да я оставят на плажа за преглед и поправка и каквото откриеха, щеше да

влезе в островния фолклор. Историята ще се разнесе, фотографите ще документират злополуката, а по-големите списания ще изпратят отново екипи, за да раздуют новината, която ще увеличи загадката около Пеоле и ще създаде поредната туристическа атракция.

Хукър с отвращение плю в пясъка.

Реши лично да разгледа дъното на лодката и да разбере какво е ударило стария корпус на дълбочина триста метра. Спомни си какво беше казала Ким Себринг за движението на земните плочи, но ако това беше причината, тя щеше да се прояви с унищожителна сила и да бъде уловена от всички сеизмични центрове по света. Не, причината категорично не беше внезапно издигане на планина от земната утроба. Били стоеше на руля на „Мидена яхния“. Тихите води излъчваха топлината и мириса на подводния свят. Пасаж рибки с овална форма изскочи на повърхността и изневиделица отнякъде се появиха морски птици, които започнаха бързо да се хранят. Пасажът изчезна също тъй внезапно, както се беше появил, а заедно с него с доволни крясъци отлетяха и птиците.

Джуди тихо каза:

— Дали отиваме там, където се надявам?

— Да, сега ще видиш как живея.

— Знам как живееш. — Хукър се намръщи и я погледна. — Били ми каза — добави тя с усмивка.

— И какво научи?

— Че взимаш много лекарства.

— Греша, имам ги, но не ги пия.

— За какво са? — попита тя.

— Главно обезболяващи. И всички те са законни.

— Боли ли те много?

Той се засмя тихо.

— Само когато вали, но тук това не се случва често.

Думите му я изпълниха с внезапна болка. Той беше сам, но не самотен. Болеше го, но не се оплакваше. Сякаш беше обвит в невидима, но осезаема обвивка, броня, която не бе сложил с желание, но тя трябваше да предпазва околните от онова, което се криеше у него. После си спомни целувката и докосването му и за миг се зачуди дали и тя не носи своята невидима защитна черупка.

Когато влязоха в жилището на Мако, разбра защо Били ѝ беше казал, че живее като войник. Нямаше нищо излишно, само най-необходимото, и всичко беше в идеален ред. Беше ремонтирал стара къща, изградена от дърво и останки от стари кораби, разбити от бурята край бреговете на острова. Голямо дървено буре, закрепено под стряхата, събираше дъждовна вода за импровизирания душ, а водата за кухнята се изпомпваше през десетметрова тръба с ръчна помпа.

Докато стоеше на терасата и слушаше разказа на Били как шефът му е успял да превърне мястото в прилично жилище, тя чу как Мако шумоли вътре, а после говори с някого с приглушен глас. Джуди кимна на Били и двамата се отдалечиха по пясъка, наблюдавайки как „Мидена яхния“ се полюлява на пристана.

Вътре Мако каза на стария си приятел:

— Мислех, че връзката ни е сигурна.

— Стига, приятелю, това е и моя работа. Самият аз съм работил за компанията, не помниш ли?

— Това беше отдавна. Сега са научили нови номера.

— Компанията работи за правителството. Аз съм бизнесмен. Правилникът не забранява да спечелиш някой и друг долар. Освен това съм запазил контактите си.

Мако се изсмя кратко и каза:

— Трябваше да се досетя. Е, какво имаш за мен?

От другия край се чу шумолене на хартия.

— Надявам се, че не те интересуват всички подробности...

— Така е.

— Твоят човек Антъни Пел не обича да оставя следи. Онази сутрин е излязъл от жилището си в Холивуд в осем сутринта и от този момент се е движил под друга самоличност. На международното летище в Лос Анджелис се е качил на самолет за Маями, по всяка вероятност под името Артър Питърс, за да запази инициалите си. Вероятно ги има на багажа му. Когато пристигнал в Маями, го взела лимузина и го откарала до хотел „Оливера“ — малък, но много скъп и с клиента предимно от бизнесмени, които предпочитат да остават в сянка.

— Напълно в стила на Тони Палацо.

— Така е.

— Той обича лукса — каза Мако, — но не ми казвай, че е задържал лимузината.

Приятелят му се засмя.

— В този случай се е върнал към навиците си от миналото. В Маями има агенции, където можеш да наемеш употребявана кола под наем. Проверихме всичките, докато не открихме отново инициалите АП. Този път името беше Алфред Палмър и също като на летището е било платено с кредитна карта на това име. Проверихме адресите на кредитните карти и те се оказаха на фирми, които препредават кореспонденцията на други адреси. Неговият беше пощенска кутия в западната част на Лос Анджелис. Наел десетгодишен форд и навъртял шестдесет километра, преди да го върне на другия ден. Точно толкова му трябват, за да стигне от агенцията за коли под наем до мястото, което ти посочи, и да се върне.

— Чудесно, друже. Свършил си голяма работа.

— Искаш ли потвърждение. Имам и други неща за този тип. Той е от лошите.

— Че с колко добри момчета сме си имали работа изобщо? — попита Мако.

— Не са много — отвърна приятелят му и прекъсна връзката.

Пел е действал разумно, помисли си Хукър. Не беше поверил работата на някого от подчинените си. Залогът беше прекалено голям, за да се довери някому. Навярно беше уведомил своите шефове и те бяха одобрили действията му, защото Антъни Пел беше напълно преобразен, отдалечен на светлинни години от началото на кариерата си, богат и независим, участник в големи сделки на почтени мъже. Но някогашният Тони Палацо бе допуснал една голяма грешка. Беше направил удара си по единствения начин, който знаеше — с елементарното мислене на бивш уличен бандит.

Беше имал едно предимство. Когато е поискал заем от банка „Бекер“, сигурно му е било ясно, че може и да не го получи. Вероятно интуицията на престъпник му беше подсказала, че финансовият съвет би одобрил сделката, но президентът на банката ще храни скрити подозрения към този нов клиент. Мафията имаше контакти и зад океана. Беше ги задействала и премахнала с лекота единствената пречка — Бекер. А сега всички бяха доволни, защото заемът бе вече изплатен заедно с лихвата.

— Хитро — каза си Мако. — Много хитро.

Когато хвана ръката на Джуди, тя подскочи стреснато, после стисна пръстите му.

— Движиш се безшумно като Били.

— Сякаш краката ми са от пясък?

— Да.

— Къде отиде той?

— Да спи на „Мидена яхния“.

— Вие двамата май се опитвате да ме вкарате в беля.

— Защо мислиш така? — дяволито попита Джуди.

— Защото той направи всичко възможно да ни срещне и започвам да мисля, че ти също имаш пръст в тази работа. След това се постара да ни задържи заедно, и то толкова хитро, че никой не разбра какво става.

— А ти... имаш ли нещо против? — попита тя.

— Нямах намерение да пращам Били на лодката.

Този път тя го хвана за ръката и го поведе по пясъчната пътека.

— Не сме ли твърде възрастни, за да ни трябва придружител?

— Не. По дяволите, нямах това предвид...

— Напротив — каза тя през смях, — и се радвам, че се чувстваш по този начин. — Въпросителният му поглед я накара да добави: — Винаги съм се чудела какво ли е да те прелъстят.

— Ти? — Думите ѝ го бяха изненадали.

— Проблемът е, че не искам да бъда прелъстена от прелъстител.

Мако спря, изсумтя и поклати глава.

— Що за идея! А от кого тогава?

— От такъв като теб — простичко отвърна тя.

— Няма да те прелъстя!

— И защо?

За миг на лицето му се изписа гняв, после зъбите му проблеснаха в напрегната усмивка, защото усети как сам е паднал в мрежата. В този момент си припомни целия си живот и осъзна, че вратата най-после е отворена и може да излезе през нея там, където наистина искаше да бъде. Може би това го накара да каже:

— Защото някъде по пътя се влюбих в теб.

— Това лошо ли е?

— Ти ми кажи.

— Мисля, че е чудесно, Мако, защото и аз се влюбих в теб.
— И все пак няма да те прелъстя, малката.
— Знам — отвърна тя. — Ще почакам.
— Тази нощ можеш да спиш на моето легло. Аз ще използвам канапетото.
— Имаш ли чисти чаршафи?
— Всеки войник има чисти чаршафи в базата си.

С първата светлина на зората хората от Пеоле се бяха събрали на известно разстояние около лодката на братята Мали, откъдето наблюдаваха със страхопочитание, готови за ужасни разкрития. Те знаеха, че Хищникът се е докоснал до корпуса и е оставил следи върху него. Луле и Пока пълзяха под кила, докато най-последе напипаха пробойната в дебелиите греди. Никой не говореше. Никой не изказа мнение. Всички гледаха и чакаха.

Мако каза на Джуди да стои отстрани и се пхна под лодката при двамата братя. Без да се колебае, отиде до дупката и я освети с фенерчето си.

Изтръпна, когато видя следите от зъби. Единият беше пробил петсантиметрова дъбова дъска и бе направил дупка с дължина петдесет сантиметра. Останалите три не бяха проникнали толкова надълбоко, но се бяха забили поне на три сантиметра дълбочина с един замах.

Онова, което наистина го потресе, беше разположението им — огромен дъговиден отпечатък от челюст на същество, което само лекичко беше захапало жертвата си, без да се опитва да задоволи свръхестествения си глад.

Мако не беше забелязал, че Били Брайт се е доближил до него и гледа как проследява с ръце отпечатъка от зъбите. Лицето му изразяваше любопитство и учудване и Мако знаеше какво си мисли. Предишния път следите от зъби бяха неясни и странни, затова невярващите имаха причина да предполагат, че пробойната е причинена от отломка с метални кантове по ръба — като онези, които течението изхвърляше на остров Скара.

Но сега имаше доказателство, освен зловещите следи от зъби — огромния полукръг, в който бяха разположени, отпечатък от чудовищна

челюст. Този неопровержим факт още не бе подложен на обсъждане. Никой от островитяните нямаше да влезе под лодката, за да разгледа пробойната отблизо. Но те щяха да видят напрегнатото изражение на Луле и Пока и да наблюдават внимателно действията на Били Брайт и Мако Хукър.

Докато се измъкваха изпод лодката, Мако видя, че Джуди снима събралите се хора. Тя се приближи към тях, бързо му подаде миникамерата и той се върна под корпуса, за да заснеме дъното с пробойната, както и няколко близки кадъра на отпечатъка от челюстта и зъбите. Когато свърши, извади касетата и я прибра в джоба на ризата си.

Пока и Луле търпеливо чакаха да чуят мнението му.

— Тази поправка ще ви излезе скъпо, приятели.

— Да, видяхме — отвърна Пока, — но не разполагаме с много пари.

— Искате ли поправката да ви излезе безплатно?

Луле поклати глава.

— Това е невъзможно, сър. Ще трябва да сменим дъската...

— Не питах как ще се поправи, а дали искате да ви излезе без пари.

— Но как...

— Ето какво ще направите — заяви Мако. — Един от вас винаги трябва да бъде тук. Не позволявайте на никого да влиза под лодката, нито да снима. Ако видите човек с камера да се мотае наоколо, повикайте помощ и го разкарайте. Ще можете ли?

— И лодката ни ще бъде поправена безплатно?

Мако кимна.

— Да.

Братята се усмихнаха един на друг, после засияха срещу Мако.

— Ще го направим, сър.

— И не ме наричайте „сър“ — каза той.

— Добре, сър — отвърнаха те едновременно.

По пътя към „Мидена яхния“ Джуди попита:

— Защо ги накара да пазят лодката?

Мако извади касетата с филма от джоба си.

— Не искам да има други копия. Тези кадри ще влязат в най-великия филм, който някога си гледала. По печалби той ще удари в

земята всички, правени досега.

Джуди смръщи вежди и каза замислено:

— Но само ако Хищникът бъде унищожен.

Били Брайт облиза устни и улови погледа на Мако.

— Наистина ли е... *Carcharodon megalodon*?

— Не, Били, не е древна бяла акула. Много по-голямо е.

— Колко по-голямо?

— Колкото баракудата е по-голяма от лещенката.

— Тогава никой не може да го убие.

— Все някой ще трябва да го направи, Били.

Когато се качиха на „Мидена яхния“ и Мако прибра филма в скрития си сейф, Били го извика:

— Сър, корабът от киното идва насам.

Джуди излезе на палубата и се загледа към „Лотосленд“, който акостираше в другия край на пристанището.

— Защо са дошли?

— Антъни Пел иска да направи филм, скъпа. И следва сюжета.

— Защо се усмихваш така? — Тя го изглежда странно.

— Защото някой ден той ще си получи заслуженото. — Гласът му беше тих, но заплашителната нотка в него беше ясно доловима.

Били Брайт го наблюдаваше от ъгъла на кабината и за миг видя Мако така, както го бяха видели загиналите от неговата ръка — човек, който е сключил договор със смъртта и печели всяка битка, често раняван, но винаги оцеляващ; ужасен човек, когото би било по-добре да не срещаш. И той разбра от какво се беше отказал Хукър преди много време.

Но сега беше различно.

Джуди се обади:

— Ще отида да ги посрещна на пристана.

— Защо?

— Искам да говоря с Тони.

— Той ще те излъже.

— Ще усетя.

Мако поклати глава.

— Няма, той е майстор на лъжите. Никой няма да разбере, че онази лодка е излизала в океана. Погрижил се е за всичко.

— Ще трябва да промие филма, а не може да го направи сам.

— Не, но ще изчака на място и ще го вземе от машината. Кой би му се противопоставил?

— Аз мога.

— Но ти си тук.

— И какво от това?

— Скрил го е някъде, където няма да го намериш.

— Мако... на „Лотосленд“ няма много места, на които би могло да се скрие нещо. Освен това има хора, които ще ми помогнат, и повярвай ми, ще го намерим.

Той осъзна, че няма смисъл да я разубеждава. Тя знаеше почти колкото него и нямаше да се остави да я отклони от онова, което смяташе за свой дълг.

— Моля те, внимавай — каза Мако.

Джуди се усмихна леко:

— Аз съм чудесна актриса — каза тя. — Освен всичко друго.

— А какво е то?

— Може би някой ден ще ти покажа.

Били се обади:

— Сър... „Телиг“ е на около четири мили оттук и се приближава.

— Сигурно някой е обявил купон — предположи Мако.

Чана се покачи на кея, вперила очи в закотвения малко по-напред „Лотосленд“.

— Какво правят тук?

— Не вдигай шум — каза Ли Колбърт.

— Това е държавно пристанище, по дяволите!

— Просто го държим под наем, Чана.

— Но те са длъжни да се съобразяват!

Този път Колбърт се обърна към нея и каза студено:

— Знаеш ли, точно хора като теб ни прецакват по такива места. Обичаите ни са различни и макар да имаме договор с тях, все пак сме на тяхна територия и, по дяволите, ние сме тези, които ще се съобразяваме с техните правила! На никого не пречат. Ние с теб защитаваме интересите на САЩ и ще ги оставим там, където са, ясно ли е?! Кой превари, той товари.

— Ли... — остро започна Чана.

— Не го казвай, госпожо, или когато се върнем в Щатите, ще те прикова на позорния стълб. Може да си докарала някакъв чин, скъпа, но аз имам много повече практика, така че сети се на кого от нас ще повярват!

Чана за пръв път си позволи да се държи като жена и се усмихна мило:

— Прав си, Ли, съжалявам. Не бих искала да предизвиквам неприятности.

Ли завъртя очи и тихо прошепна:

— Жени!

Но Чана не го чу. Току-що беше забелязала в полумрака силуета на Мако Хукър на края на пристана. Той допи бирата си, хвърли кутията в плетеното кошче и тръгна към „Мидена яхния“.

Той е виновен за всичко, помисли си Чана. Винаги се появяваше навреме, за да ѝ препречи пътя и да провали добре замислените ѝ планове. И винаги беше по-добър и по-главен. И сега командваше парада. Компанията не биваше да го включва в операцията. Трябваше да забрави за него. Бил легенда — нека си остане такава, по дяволите! С доволна усмивка тя си припомни как беше стреляла по него и куршумът ѝ беше преминал през тялото му.

После рязко отрезвя, защото си спомни ситуацията... и се почувства отвратително.

Каза на Ли:

— Защо с екипажа не отидете да се видите с Чарли Бъргър? И барманът Ели ще се радва да чуе новини. Този път аз ще остана на пост.

Ли искаше да ѝ отвърне, че явно я е страх да не налети отново на Хукър, но премълча. Кимна утвърдително и отвърна:

— Добре, момчетата с радост ще пийнат по някоя бира. Но бъди нащрек и си провери оръжието.

Преди мъжете да напуснат кораба, тя беше проверила пълнителя на автоматичния пистолет 45-и калибър, който предпочиташе пред по-новите оръжия, и го бе прибрала в кобура под рамото си. После разпъна един шезлонг и седна на носа на кораба.

Тази нощ три лодки напуснаха пристанището. Собствениците им нямаха друг избор — трябваше да чакат в районите, където щеше да излезе рибата мулако, точно над подводните възвишения. Там рибите щяха да прекарат цялата седмица на пълнолунието, а после да се преместят в някоя част на океана, която човекът още не беше открил. Но през тези седем дни уловът щеше да осигури запаси от храна за цял сезон — полезна, в изобилие и лесна за улов. Жителите на острова от поколения наред разчитаха на този основен продукт, пренебрегвайки времето и състоянието на лодките си.

Сега Хищникът беше техен враг.

Те хвърлиха жребий кой да излезе с трите най-големи лодки и избраните тръгнаха, без да се оплакват, но вътрешно тръпнеха от страх. Нападението върху лодката на Мали беше доказателство, че нещо диво е все още на свобода — необуздало, смъртоносно и дебнещо.

По залез ги изпратиха от плажа. Трябваше да пътуват цяла нощ, за да стигнат до мястото, където се хранеха мулако призори. Шест часа щяха да хвърлят мрежите, а после да се ориентират по компаса и да поемат обратно към Пеоле. Този път нямаше да се смеят и шегуват, защото знаеха, че ако стигнат дотам, може би ще се приберат у дома без премеждия. Затова щяха да наблюдават всяка промяна на повърхността, да бъдат нащрек за всяка следа от необичайно присъствие, съзнавайки, че животът на целия остров е в техни ръце.

Без да знаят, и трите лодки преминаха точно над Хищника. Те нямаха хидролокатори и така и не разбраха, че смъртта беше само на тридесет метра под киловете им. Но в този момент нищо не ги заплашваше. След като лодките отминаха, чудовището за миг повдигна грозната си муцуна, докато стигна съвсем близо до повърхността, после спокойно се върна обратно.

Тази нощ на плажа нямаше тържество. Хората мълчаливо се прибраха в малките си къщички и очакваха завръщането на рибарите с надежда за най-доброто.

Екипажът на „Телиг“ се беше скупчил на бара, пиеше бира, слушаше остроумията на Ели и избягваше да говори за Хищника. Те бяха военни и не вярваха в съществуването му. А и дори да беше истина, той можеше да бъде унищожен.

В 21:15 Мако влезе заедно с Чарли Бъргър, поръча две бири и двамата седнаха на масата на Чарли. Дебелакът изпи своята на няколко глътки и направи знак на Ели да му донесе друга. Когато преполови и нея, каза на Мако:

— Ще изпратиш ли доклад как е пострадала лодката на братя Мали?

— Не знам как е станало, Чарли. Казах ти, че имат пробойна на дъното. Защо не отидеш да видиш сам?

— Казах ти, че не мога да се пъхна отдолу.

— Тогава не казвай нищо.

— Защо?

— Защото нещата не са приключили. Ако някой ще праща доклад, нека да е Чана. Ако някой ще си изпати, нека е тя.

— Да си изпати? Знаеш ли къде е сега?

Хукър отговори отрицателно.

— На борда на „Телиг“. А екипажът е в отпуск.

— Умна жена.

Бъргър отново отпи от бирата си и попита:

— А къде е твоята?

— Коя?

— Стига, Хукър, целият остров знае, че между вас има нещо.

— По-полека, друже. — В гласа на Мако прозвуча заплаха.

— Извинявай, знаеш за какво говоря. Не исках да те обидя.

— Тя спи.

— При теб ли?

— Къде другаде?

Мако се изправи, недоволен от насоката, която беше взел разговорът, и пожела на Чарли лека нощ. В отговор получи кимане и излезе, като пътьом махна на събраните на бара. Утре щеше да разкаже на Ели всичко за нощните събития, за да може да продаде още бира на клиентите си.

Тръгна на юг по плажа към мястото, където Били подготвяше „Мидена яхния“ за следващия ден. Искаше да се увери, че всичко е наред, а после щеше да се върне в къщата и да провери дали мрежата срещу комари е добре опъната.

Когато стигна до лодката, видя мекия блясък от лампата до руля, но не чу музика от късовълновото радио на Били. Отново се послуша,

преди да се качи на борда, но не долови нито звук. Това не беше в стила на Били. Да остави лодката без надзор в такъв момент беше немислимо за карибеца.

Изведнъж Хукър усети умора. Беше свалил гарда и умът му беше изпълнен с други мисли. Преди да реши какво да прави, усети студеното дуло на пистолет да докосва врата му. Явно човекът имаше опит с оръжия — държеше го далеч от тялото си, за да не може жертвата да го удари.

Врагът се беше скрил зад натрупаните капани за раци и без да се усети, Хукър бе приближил достатъчно, за да го издебнат. Пясъкът беше заглушил стъпките на противника му.

Гласът зад него каза:

— Ръцете на тила.

Мако веднага го позна. Помнеше го от първия път, когато го беше чул. Малкият глупак, който се беше опитал да взриви лодката му, сега го нападнаше директно. Без да се издава, че го е познал, Хукър попита:

— Къде е Били?

— Скоро ще го видиш — отвърна Гари Фостър и притисна по-силно пистолета към кожата му. — А сега върви на юг. Ако се опиташ да направиш някоя глупост, ще те застрелям на място. Ще вървиш по брега, докато ти кажа.

Отново се беше върнал в играта. Пистолетите бяха извадени и той беше на ход. Младото куче беше издебнало стария пес, но още не го беше ухапало. Палето с наслада предчувстваше убийството и нямаше намерение да позволи на големия рошав мелез, който се препъваше пред него, да го изненада и да се спаси. Винаги идва момент, когато старите кучета трябва да умрат и да оставят малките пикльовци да водят глутницата.

Гари Фостър не можеше да види лицето на Хукър, но Мако знаеше какво си мисли. Че предимството е изцяло на негова страна, защото е опрял пистолета във врата му. Но беше неудобно да вървиш с изпъната ръка и Фостър не осъзнаваше, че набелязаната му жертва също мисли, че старото куче знае и две, и двеста. Щеше да изчака, нямаше да предизвика Фостър да го застреля, преди да се отвори възможност да действа.

И така, той се престори на примирен, малко уплашен и ядосан, че се е оставил да го хванат неподготвен. Краката му пристъпваха несигурно, дишаше тежко, сякаш се беше запъхтял от умора, за миг дори спря, преди дулото на пистолета да го побутна напред.

Тази игра не му харесваше, но само така щеше да стигне до Били, където и да беше той, и до края на тази история. Защото там щеше да се реши всичко.

Видя една от лодките на „Лотосленд“, преди Фостър да му нареди да спре. Ново побутване и той се отправи към нея. Когато Гари включи малкото фенерче, Мако зърна Били проснат на пода на лодката. Лицето му беше подуто и изцапано с кръв. За миг реши, че е мъртъв, но после видя малките мехурчета, които излизаха от устата му, и осъзна, че е още жив.

Обзе го студен гняв, но той не го заслепи. Беше хладнокръвен и пресметлив. Знаеше какво ще последва и когато Фостър му каза да сложи ръце зад гърба си, той не изчака да го удари с пистолета, а послушно ги подаде с кръстосани китки и смирено сведена глава. Почувства как Фостър ги уви два пъти с изолирбанд.

— Влизай — каза Гари и освети за миг лодката. Мако прекрачи през закръгления борд, препъна се в предпазното въже и падна по гръб върху краката на Били.

Опита се да се изправи, но Фостър изрева:

— Стой там. Няма да пречиш на приятеля си. Той може да умре още преди да сме стигнали там, където отиваме.

И така, Хукър остана точно на мястото, където искаше да бъде. Фостър не виждаше ръцете му и не знаеше, че му ги е подал така, че да може спокойно да ги измъкне от лепкавата лента. Когато младежът мина покрай него и седна до извънбордовия двигател, Мако вече беше успял да се освободи.

Докато Фостър палеше големия японски мотор, Хукър опипа бързо глезена на Били. Реквизиторът беше градско чедо и не познаваше местните обичаи. Като всички рибари Били винаги носеше кания с нож на колана си. Фостър беше му го взел, преди да го пребие. Но карибецът имаше и резервен нож, привързан за глезена, в случай че някой марлин го изтегли през борда.

И сега Мако разполагаше с него.

Големият японски мотор бръмчеше тихо, не като американските, които направо те оглушаваха. Гари Фостър седна зад кормилото и погледна компаса, за да набележи курса. Светлината беше слаба, но очите на Мако бяха привикнали с мрака и той забеляза, че пистолетът е още в ръката на врага му.

Сега трябваше да поведе разговор — Фостър нямаше да пропусне да се похвали с постиженията си. Светът никога нямаше да ги узнае, но Мако щеше да стане обект на злорадството му и това му беше достатъчно.

Хукър попита небрежно:

— Къде ни водиш?

Фостър се засмя като непослушно хлапе.

— Както казват по филмите — на хубава дълга разходка.

Мако сви колене, сякаш се канеше да се изправи, и Гари насочи пистолета към него.

— Стой си на мястото, умнико. Ще те застрелям, без значение дали ще надупча лодката. Не е надуваема, така че няма да потъне.

— Ще ни търсят, Фостър.

Отново детинският смях.

— Но никога няма да ви намерят. Да не ме смяташ за идиот!

— Защо правиш това? — с безпомощен глас попита Мако.

Гари провери показанията на уредите, преди да отговори.

— Защото с Пел ще бъдем партньори. Веднъж пропуснах да ви видя сметката, но този път няма да се измъкнете, приятел. Ще изчезнете като дим.

Били издаде лек стон и промълви нещо на родния си език. Фостър изсумтя:

— Явно главата му е дебела. Мислех, че изобщо няма да се свести.

— Какво имаш срещу него? Той е само местен рибар.

— Достатъчно е, че работи за теб.

— Не можеш просто да ни убиеш и...

— Точно това смятам да направя. Ще ти кажа нещо. Мога да те убия тук или да те накарам да се поизпотиш още малко. Няма значение. Акулите ще ни чакат и нито частица от вас няма да стигне обратно до брега.

— Какви акули?

— Минирал съм един варел, пълен с рибешки вътрешности и кръв. Взривява се от разстояние. Натисна ли този бутон, мястото ще се напълни с акули, а после ще ви пусна да поплувате.

Макар да не виждаше лицето му, Мако разбра, че Фостър се усмихва, и попита:

— Какво ти е толкова смешно?

— Обмислям къде да те прострелям. Не искам да изцапам лодката, но трябва да бъдеш още жив, когато те изхвърля зад борда.

— Как ще обясниш дупките по лодката?

— На кой му пука! И без това цялата е в кръпки. Пък и когато се върна, ще я потопя.

Били отново се раздвижи и Мако го чу да стене.

— Позволи ми да стана от краката му.

— Разбира се — подигравателно каза Гари, — но бавно и леко. Ясно ти е, че ще умреш, но предимството е на моя страна, а ти искаш да отложиш смъртта си колкото може повече. Затова без глупости, човече.

Мако бавно се отдръпна от тялото на Били и чу въздишка на облекчение да се изплъзва от устните му. После усети почукване по крака. Били беше в съзнание, но не искаше Гари да разбере.

Мако се обърна към Фостър:

— Плисни малко вода на лицето му. Така не може да диша.

Младежът изсумтя, после напълни кофата с морска вода и я плисна върху главата на Били. Карибецът трепна, изплю малко солена вода и отново изстена. Само Мако знаеше, че се преструва.

— Ще го направиш ли още веднъж?

— Защо, какво значение има? Няма да е жив достатъчно дълго, за да почувства някакво облекчение.

После размисли. Нека карибецът види какво е да плува с рибите. Щеше да му пусне един куршум, за да не шава много, докато някоя от големите акули не си отхапе от него.

Още веднъж загреба с кофата и я изля върху лицето на Били. Този път карибецът леко отвори очи. Звездите бяха изгрели и той виждаше добре в мрака, макар полезрението му да беше ограничено. Някакво раздвижване на повърхността на океана накара двайсетина летящи риби в паника да прелетят над лодката, после нещо докосна дъното ѝ. Били изстена и се изправи на лакти.

— Спокойно, човече. Лягай долу.

Били кимна замаяно, пое дълбоко въздух, за миг погледна в страни и отново се свлече долу.

Нещо отново докосна дъното на лодката. Гари Фостър беше сложил крака на релинга и не го почувства.

Били Брайт се обади:

— Ставаш само за стръв в рачешките капани.

Фостър стисна зъби и потърси нещо, с което да го замери. Грабна кофата и се наведе през борда, за да я напълни и да я плисне в лицето му. В този миг от морето изригна огромно тяло, чиито зъби се впиха в ръката на Гари малко над лакътя и го издърпаха през борда. Писъкът му беше толкова кратък, че почти не се чу.

Мако се изправи, все още стиснал малкия нож. Били се усмихна, когато приятелят му го пъхна обратно в калъфа на глезена му.

— Сър... какво щяхте да правите с това малко ножче?

— По-добре да не ти казвам, приятелю.

Но Били настоя:

— Искам да знам, сър.

— Щях да го забия в окото му и да го убия на място.

— Сър... можете ли... да хвърляте нож?

Били прочете отговора в усмивката на Мако.

— Господин Мако Акулата пръв го докопа.

— Какво?

— Това беше вашата акула, сър.

— Слушай...

— Два пъти докосна дъното на лодката, сър. Предупреждаваше ви, че идва.

— По дяволите, Били...

— Подуших го, сър. Видях опашката с белезите...

Нямаше смисъл да спори. Мако отиде и седна на мястото на Гари. Видя дистанционното за детонатора и го взе. Ако лодката още вървеше по курса, варелът сигурно се намираше точно пред нея. Той натисна бутона и на около миля отпред пламъкът от експлозията проблесна като оранжево цвете, преди мракът да го погълне. Сега акулите щяха да пируват с кръв и рибешки черва.

— Господин Акула е доволен, сър — каза Били и Мако зачака продължението. — Върнахте му името. Вече сте истински братя. Той

ви спаси и е много щастлив.

Мако тихо се засмя, надявайки се, че Били е прав. После обърна лодката и се отправи обратно към Пеоле.

17.

Два часа преди изгрев Хукър и Били с гребане стигнаха до кърмата на „Лотосленд“.

Никой не ги чу. Никой не ги видя. Хукър завърза въжето от носа за плаващия кей, после двамата безшумно се спуснаха във водата и с плуване стигнаха до брега. Мако се увери, че наоколо няма никого, изправи се и направи знак на Били да го последва. Насочиха се на юг към „Мидена яхния“, като от време на време спираха, за да може карибецът да си почине.

Лявата страна на лицето му беше ужасно подута и дори солената вода не беше успяла да отмие съсирената кръв от косата му. Раната зад едното му ухо още кървеше, през няколко минути Били правеше знак, че иска да спре, и изплюваше кървава пяна през разранените си венци.

— Искаш ли да спрем тук? — попита го Мако.

Карибецът упорито поклати глава.

— Не. Ей сега ще се оправя, сър.

— Трябва ти доктор, друже.

— На Пеоле няма доктор. — Той млъкна и приклекна. — Да починем малко.

— Разбира се, Били. Кажи ми, когато си готов да продължиш. — Мако се отпусна на колене в пясъка. Не можеше да стои приклекнал — поза, която местните жители намираха за много удобна. — Можеш ли да ми разкажеш какво стана?

— Да. Слях на шезлонга. Той се движеше много тихо, но аз го чух и се опитах да стана. — Били пое дълбоко дъх и на лицето му се изписа болка. — Удари ме с нещо. После... бях на палубата... Устата ми беше залепена, краката и ръцете — също.

— А той къде беше?

— Долу, сър, чух го да... ровичка. Явно съм издал някакъв звук, защото... той се качи и ме пита къде е. Престорих се... че главата ми е замаяна и не разбирам за какво говори. — Той млъкна, избърса кръвта от устните си и продължи. — Филмът, сър. Търсеше касетата.

— Искал е да направи голям удар с шефа си — промърмори Мако.

— Не му казах къде е, сър — простило каза Били.

— Можеше да те убие, друже.

Карибецът мрачно кимна.

— Мисля, че се опита. Удари ме с пожарогасителя. Два пъти. Свестих се на лодката и той пак ме удари, този път с пистолета.

— Сигурно е смятал, че си мъртъв. Трябвало е да се отърве от теб. И от мен — добави Хукър.

Били се канеше да стане, но преди това попита:

— Сър... уплашихте ли се?

— Не, този недорасъл кретен не ме уплаши. Но се боях за теб, а и Джуди беше сама в къщата. Затова трябваше да му играя по свирката.

— Какво ще правим сега, сър?

— Ще оставим казана да ври.

— Какво означава това?

— Ще си траем и ще ги оставим да се поизпотят. Когато му дойде времето, нашият приятел Пел ще предприеме нещо. Ще трябва да го направи. Ще види лодката, ще се чуди какво е станало с Гари Фостър и как ще реагират Маркърс Грей и Джуди, но най-вече ще се страхува какво ще си помислят истинските му шефове от големите офиси, където действа сега финансовата мафия. Със сигурност ще влезе в черния им списък.

— Сър... но дотогава...

— Ще трябва да се отърве от мен, Били. А аз искам да му одера кожата. Нищо друго няма да помогне. Босовете му ще го помилват, ако изкара много пари, а всеки понякога има късмет. Той има сценарий и пари, за да осигури положението си във филмовата компания, и ако направи хубав филм от тази история, ще спечели много.

— Ако не сте вие — каза Били.

Зъбите на Мако проблеснаха в усмивка.

— Да. Ако не съм аз.

Били каза сериозно:

— Госпожица Дюран... не обича такива неща.

— Били... ако аз не убия Пел, той ще убие нея. Не може да я остави жива. Тя вече знае твърде много и има достатъчно влияние, за

да попречи на плановите му. Проблемът е, че на тези острови няма полиция. А „Телиг“ ще си заmine, както и „Сентиля“.

— Сър... вие сте тук.

— Именно. Затова ще очистя Пел. — Мако замислено кимна. — Да отидем при Джуди. Ще вземем някоя от старите лодки от плажа. Никой няма да излезе за риба, докато големите лодки не се върнат.

Хукър остави Били да си почива, докато вземе филма от „Мидена яхния“. Прибра касетата в самозалепващ се найлонов плик, после го сложи в по-голям плик за боклук и отново се върна на плажа.

На тридесет метра оттам в дюните бяха обърнати четири малки лодки. Под първите две намериха само гребла, но под третата имаше още един стар двигател „Джонсън“. Били беше категоричен, че на него може да се разчита, защото старият Мого го поддържал добре. Освен това с него имаше и десетлитрова туба бензин.

Лодката беше лека и те я изтеглиха до водата. Мако пренесе двигателя, напълни резервоара и прибра тубата на носа. Отблъснаха се, гребяха около четвърт миля, после запалиха мотора. Той запали от първото дръпване и двамата поеха към своя остров на една миля разстояние.

Джуди спеше неспокойно. Мако запали керосиновата лампа и в същия миг тя рязко седна; очите ѝ бяха разширени, жилите на врата ѝ — издути от напрежение.

— Аз съм — каза Мако.

Облекчението ѝ беше очевидно. Тя скочи от леглото и се хвърли на врата му.

— Радвам се, че си тук. Не ми харесва да съм далеч от теб. — Тя отметна глава, погледна го и се намръщи. — Какво е станало, Мако?

— Били е ранен — отвърна той. — Здравно са го били, но няма нищо счупено.

— Кой го направи?

— Един от твоите хора. Гари Фостър.

— Но защо?... Той не е никакъв. Той е...

— Експерт по експлозивите. Опитва се да сложи бомба на „Мидена яхния“ след твоето парти и едва не ни уби.

— И къде е сега? — В гласа ѝ се усещаше тревога.

— Смяташе да ни погребее в морето, но самият той беше сполетян от тази участ.

— Знае ли... някой друг за това? — тревожно попита тя.

— Не. Пък и кой ще разбере? Той умря при злополука, докато извършваше тежко престъпление, ако това ще облекчи нечия съвест; предизвика нападение на акули и една от тях го дръпна през борда. Сам падна в собствения си капан. Не знам защо смяташе, че Тони Пел ще го направи пълноправен партньор във филма, който ще снимате.

— Тони никога не би го направил!

— Но Гари не го знаеше. Искаше да вземе филма, който заснехме, и да се отърве от нас.

— И всичко това заради един филм... който още дори няма сценарий?

— Джуди, тези снимки са уникални. Израженията на островитяните, когато виждат следите от зъбите...

— Но ти каза, че всичко зависи от това дали Хищникът... ще бъде унищожен. Как точно ще стане?

Мако стисна здраво ръцете ѝ и каза:

— Не знам, Джуди. Каквото и да представлява този Хищник, в началото той се появяваше рядко, но след това зачести. Кръстосва тази част на океана и знаем, че е още тук. Рано или късно, ще го забележим и ще го унищожим.

— Мако... но тук нямаме оръдия, нито дълбочинни бомби... Нищо, с което можем да унищожим такова създание.

— Ще измислим нещо, малката — каза той и я прегърна здраво.
— Слушай, ще оставя Били при теб. Почисти раните му и не се притеснявай от състоянието на лицето му.

— Къде отиваш?

— Да намеря Пел. Ще откарам лодката обратно, а ти се обади у вас да ти докарат малката лодка и да имаш транспорт. Били знае къде ми е аптеката.

— Ами филмът?

— Скрих го на сигурно място.

— Мако... внимавай. — Ръцете ѝ го придърпаха по-плътно. Целувката им беше дълга и чувствена, не прощална, а изпълнена с очакване.

После Хукър каза:

— Погрижи се добре за Били.

Когато тя кимна, той отново излезе в нощта, която вече отстъпваше пред бледото сияние на зората.

Мако прекара ранните утринни часове на „Мидена яхния“. Фостър беше отварял чекмеджета, бе преобърнал мебелите, дори беше отворил шкафа зад уредите, където скоро беше сложил бомбата. Но сейфът беше така умело прикрит, че не можеше да бъде намерен при повърхностно претърсване. Дори ракетометът, който лежеше върху рафтовете с въдици за дълбоководен риболов, бе убягнал от вниманието му. Както и миникамерата, която лежеше захвърлена небрежно встрани, докато трескаво бе търсил касетата.

Тони Палацо изучаваше лицето си в огледалото на добре обзаведената баня в апартамента си на борда на „Лотосленд“. Винаги се изненадваше приятно колко умело се беше преобразил в почтен бизнесмен от една от най-конкурентните и доходни индустрии в света. Представяше си следващия си филм, както Бъгси Сийгъл си е представял откриването на хотел „Фламинго“ в Лас Вегас — истинско съкровище, което щеше да падне право в ръцете на големите шефове от Ню Йорк.

Сега и той правеше същото, но неговото начинание щеше да бъде успешно, осъществено тайно, но законно. Възрастният Дюран вече не беше пречка, а дъщеря му представляваше дребен дразнител и ако се наложеше, щеше да се отърве от нея по същия начин, както от баща ѝ. За щастие тя нямаше голямо желание да притежава и управлява филмовата компания.

Той огледа отново отражението си и се намръщи. Единственият проблем беше Мако Хукър и когато се сетеше за него, нещо се размърдваше в паметта му, но още не можеше да го фиксира. Животът му по улиците на Бруклин беше приключил отдавна и той не обичаше да си спомня онези години, но когато си помислеше за Хукър, мисълта му се връщаше към познатите улици и фамилията Гало, за която работеше тогава.

На вратата се почука и един оператор подаде глава:
— Виждали ли сте Гари Фостър, господин Пел?

- Не. Защо?
- Бени каза, че снощи излязъл с лодката.
- Не съм му разрешавал!
- Лодката е върната, но не можем да открием Гари.
- Погледнахте ли в стаята му?
- Разбира се. Празна е.
- Много добре — каза Пел. — Ще го потърся.

Той приключи с ресането, раздразнен, че глупакът Гари Фостър отново беше извършил нещо на своя глава. Ако беше хукнал подир някое от момичетата на острова, щеше да му срита задника. Откакто му беше наредил да взриви лодката на Хукър, Фостър си позволяваше твърде много.

Той излезе на палубата, слезе до рампата и огледа лодката. Онзи, който излезеше с нея, беше длъжен да я върже и почисти, преди да я остави. Всичко трябваше да бъде наред. Но този път в лодката цареше бъркотия. Нищо не беше на мястото си; дори по-лошо — дъното беше изцапано с нещо кафяво, което привличаше мухите. Не му беше трудно да се досети какво е. По дяволите този Фостър, изруга наум Пел.

Имаше още нещо, което не беше на място. Стоеше върху ръба на малкия пулт. Очевидно някой го беше оставил там нарочно, за да бъде видно. Пел слезе в лодката, огледа се и когато се увери, че никой не го гледа, взе малката черна кутия и веднага разбра какво представлява. Бутонът още беше натиснат и той разбра, че нещо е било взривено. Много скоро Гари Фостър щеше да бъде сполетян от подобна съдба.

Пел накара един от помощниците да измие лодката с маркуч и сапун. Обясни му, че някой е ходил на риба и уловът е изцапал дъното. Звучеше логично. Без да пита повече, морякът се зае с маркуча и четката.

Пел тръгна да търси Гари Фостър.

На палубата спря и изтри капчиците пот над горната си устна. Не беше толкова горещо, че да се поти, и това го обезпокои. Отново изпита тревога и му се прииска да държи пистолет, защото имаше чувство, че нещо безшумно го преследва и стомахът му се присвива от страх. Върна се в стаята, извади револвера си 38-и калибър, провери дали е зареден и завинти заглушителя, така че му оставаше само да дръпне ударника. Пъхна го в колана си и закопча якето отгоре.

Този път претърси кораба от край до край, започвайки от трюма нагоре. Двама от членовете на екипажа го изгледаха с любопитство, но той беше шефът и имаше право да прави каквото си иска на борда. Когато стигна най-горното ниво, радистът излезе от тясната си кабина, видя Пел и се закова на място.

— Това пристигна току-що, господин Пел. Съобщение от круизера. — Той подаде на Пел напечатан лист. Беше от Маркърс Грей. Съобщаваше му, че след час ще отплават по предложение на пътниците.

Пел кимна, каза, че отговор няма да има, смачка съобщението и го хвърли зад борда. По предложение на пътниците, а? Нямах ли строги закони на круизерите? Не бяха тръгнали на дълбоководен риболов. Бегло се запита дали правителството може да използва тази особеност, за да попречи на планираната операция. После реши да натовари адвокатите с това проучване и продължи да търси Гари Фостър.

Чана Стърлинг се облегна на стената на лоцманската кабина и насочи бинокъла към „Лотосленд“, който беше привързан пред тях. Нещо не беше наред. Беше видяла Пел да излиза на палубата и да разглежда привързаната лодка. На лицето му се изписа загриженост, докато оглеждаше дъното, скрито от нейните очи. После се появи един моряк и започна да чисти лодката. Пел на два пъти беше се обърнал да види дали си върши съвестно работата, след това беше продължил напред, повдигайки платницата на двете спасителни лодки, за да види какво има под тях.

Когато зави, Чана успя да види лицето му. Тъй като не знаеше, че го наблюдават, Антъни Пел не се опитваше да скрие изражението на бесен, но потиснат гняв. Малките мускулчета на шията му се издуваха, зъбите му бяха стиснати, в очите му бушуваше буря от чувства. Той разкопча якето си и бръкна в задния си джоб за носна кърпа, за да избърше лицето си. В този миг тя съзря дръжката на пистолета, затыкнат в колана му. После Пел се обърна, отвори някаква врата и изчезна вътре.

Нещо ще се случи, помисли си Чана. Събитията се трупаха. Напрежението витаеше навсякъде и тя не можеше да определи кое

точно го предизвиква.

— По дяволите! — произнесе на глас. — Това е емоционална реакция, а аз съм на учение. Успокой се, момиче.

Тя прибра бинокъла в калъфа му и постепенно войнственото изражение се завърна на лицето ѝ.

Ли Колбърт рязко отвори вратата и влезе.

— Току-що чухме съобщение по любителското радио от рибарските лодки. Забелязали са стадата мулако. Изглежда ще успеят да наловят достатъчно.

— Чудесно, ако обичаш риба.

— Предполагам, че се свиква. — И след кратка пауза той подхвърли: — Ще се забавят повече, отколкото очаквах.

— Сигурно са уплашени — отвърна Чана. — Тази история с Хищника ги кара да подмокрят гащите.

Ли се усмихна, изцъка с език и попита:

— Какво според теб пробива лодките им, Чана?

Тя бавно се обърна и го изгледа проникателно.

— И ти знаеш какво е, Ли. Видя доказателство.

— Какво доказателство?

— Онези мини, как какво! Стари, но все още активни мини от друго поколение. Някои бяха изхвърлени на остров Скара, а други още плават близо до повърхността и избухват при всеки досег с нещо друго.

— Тогава защо има следи от зъби?

— Това са пълни глупости!

Ли се усмихна и поклати глава. Човек трудно можеше да обърка Чана и той се наслаждаваше на момента.

— Ще останат, докато напълнят трюмовете си с риба. Очакват да поемат обратно по здрач.

— Надявам се, че не искат ескорт.

— Тези хора са изключително независими.

— И много уплашени.

— Не ги обвинявам. Достатъчно им се събра. А сега става дума за улов, който ще им стигне за цяла година.

— Стига, Ли, тук е пълно с риба. Те излизат в морето всеки ден и непрекъснато си правят плажни угощения с раци и миди — с всичко онова, което за нас е деликатес.

— Ти би ли се хранила само със сладолед?

— Не ставай глупав. Знаеш какво имам предвид.

Ли замълча, после каза:

— Чана, тази риба им е необходима. Те се хранят предимно с нея. Тя е нещо, от което имат нужда, а не просто прищявка. Недей да подценяваш начина им на живот само защото не се хранят с яйца и пържоли.

Чана прикри недоволството си, като отклони темата:

— Круизерът отплава.

— Умно — отвърна Ли, — ще избягат от Хищника.

Чана промърмори нещо под нос и се зарадва, когато Ли излезе. Взе отново бинокъла. Пел не се виждаше, но островитяните започваха да се събират на пристанището. Щяха да чакат часове наред, докато рибарските лодки се върнат, но трябваше да бъдат там, да гледат и да се надяват, че нищо няма да се случи, Хищникът е далеч оттам и може би похапва водорасли, дяволски скатове или онези създания, които нощем пляскаха толкова силно.

Трите рибарски лодки от Пеоле не се губеха от поглед една друга. Стадата мулако приличаха на сфери от проблясващи светлинни, наблъскани една до друга, движеха се непрекъснато в една подвижна общност, достатъчно голяма, за да заблуди хищниците, че е твърде опасна, за да я нападат. Рибарите знаеха, че всъщност тя се състои от множество малки рибки, които постоянно плуваха към центъра на сферата и отново биваха изтикани навън. По този необичаен начин природата ги защитаваше срещу другите животни, но пред човека те бяха безпомощни.

Макар че всички бяха заети с мрежите, постоянно оглеждаха океана за истинския враг, който ядеше лодки. Никой от тях не знаеше какво точно да търси или да очаква. Знаеха само, че врагът се придвижва тихо и че няма да им замирише, докато не ги нападне, а тогава вече щеше да бъде твърде късно. Но все още беше светло, а Хищникът обичаше да се храни нощем. По това време те вече щяха да са на път към Пеоле, където беше безопасно.

Уили Пендър доброволно се беше предложил за капитан на най-голямата от трите лодки. Той беше оцелял след среща с Хищника, а

мъжете искаха да бъдат водени от човек, който беше достатъчно умен, за да надхитри и за малко да улови създаването, което ги тероризираше. Но докато теглеше мрежите на Уили направо не му се вярваше, че е бил такъв късметлия. Знаеше, че Хищникът представлява смъртна заплаха, но се радваше, че останалите се чувстват по-спокойни под негова команда. Независимо от всичко погледът му непрестанно обхождаше океана. Главата му вечно беше в движение — оглеждаше се и за най-малкото вълнение, за най-малкия знак за възможното присъствие на врага. С всеки изминал час морето се успокояваше и каквото и да било движение лесно щеше да се забележи.

Трюмовете бяха почти пълни, а и слънцето вече залязваше. Уили Пендър присви очи срещу небето и внимателно подуши въздуха на няколко пъти. Беше проверил два пъти барометъра, но не видя промяна. Внезапно се сети, че това не е неговата лодка и че този уред е много стар. Почука силно по стъклото и стрелката се премести. Новото положение никак не беше благоприятно. Той вдигна знаменцето, с което се обявяваше край на риболова, и нареди да приберат мрежите. Бяха изпълнили мисията си. Надяваше се, че са избегнали и срещата с Хищника.

Но не беше така. Дрямката на Хищника беше нарушена. Нещо невидимо бе променило състоянието му от сънлива неподвижност в напрегната, заплашителна будност. Тя прониза тялото му и го подтикна към движение, предизвикано от промяната. Морето край него постепенно се развълнува, сякаш му вдъхваше живот, и той безшумно се заиздига към повърхността, без да бърза.

Джуди беше откарала Били обратно на Пеоле с моторната си лодка. Там го качи на „Мидена яхния“ и изпрати да повикат госпожица Хелън, възрастната островитянка, която по време на Втората световна война беше изкарала курсове за медицински сестри, за да се погрижи за лицето на Били. Когато се увери, че няма нищо счупено, нито опасност от инфекция, тя остави възрастната жена с него и потегли към „Лотосленд“. Постепенно се овладя и скоро изражението ѝ изобщо не подсказваше, че нещо се е случило.

Чана беше пуснала екипажа отново на острова, седеше на шезлонга и наблюдаваше положението през инфрачервените очила.

Никой не се закачаше с нея, защото знаеха, че е избухлива, а екипажът с радост излизаше, за да общува с енергичните местни жени край огъня на плажа или да пийне нещо в бара на Ели. До нея имаше портативно любителско радио, настроено на канала за връзка между рибарските лодки, и беше чула, че излезлите за мулако са поели обратно към Пеоле. Ли слезе на брега, за да разпространи новините, в случай че съобщението не е било получено от малкото работещи радиостанции на острова. Лодките щяха да пътуват още часове, но фактът, че са пълни с улов и са поели обратно, беше повод за островитяните да запалят огньовете на плажа и да пеят весели песни на странния си език.

На „Лотосленд“ нямаше и следа от Пел. Един от членовете на екипажа го беше видял да върви по пристанището, но било твърде тъмно, за да е сигурен. Той каза на Джуди, че Пел бил много угрижен. Ядосвал се на всички и непрекъснато избухвал. Поръчал на един моряк да почисти лодката, но едва след второто измиване останал удовлетворен.

Джуди благодари за информацията и отиде в каютата на Пел. Имаше шперц, който отваряше всички врати на кораба. Пет минути ѝ трябваша, за да се увери, че там не е скрито нищо. Той беше твърде умен, за да използва собствената си каюта за скривалище, но и това беше някакво начало. Обаче забеляза нещо друго — чекмеджето на бюрото, където Пел държеше пистолета си и което винаги стоеше заключено, сега беше полуотворено и оръжието липсваше. Само мекият намастен парцал, в който го увиваше, беше там.

Тя пропусна кабините на другите от екипа. Пел би търсил място, където може да се промъкне незабелязано и да бъде сам; освен това му трябваше скривалище за заснетите филми. Всичко, което беше снимал, беше на касета, така че едва ли щеше да му е трудно да открие такова място. Близко час тя се рови из затъntenите кътчета по целия кораб, но не откри нищо. В края на коридора имаше една врата, която едва не пропусна. Тя водеше към малка тоалетна за екипажа. На табелката в процепа над вратата пишеше „свободно“ и тя влезе вътре. Помещението беше малко, но добре оборудвано — като на пътнически самолет. Джуди заключи и се заоглежда. Тоалетната беше идеална за скривалище. Намираше се на удобно място и достъпът беше лесен. В нея имаше поставка за хартиени кърпи за лице, които малко от

членовете на екипажа биха използвали, тъй като до тях имаше други, по-големи. Тя извади кутията. Беше празна на една четвърт, но много по-тежка, отколкото би трябвало. На дъното видя касетата, на която Пел беше заснел пробитата лодка на братя Мали. С техниката, с която разполагаше, вероятно бе снимал и чудесни едри планове.

По пътя към запазената за нея каюта Джуди мина покрай полуотворената врата на малка канцелария и се усмихна при звука на старомодна пишеща машина, която работеше с пълна пара. Бутна вратата с пръст и каза:

— Здравейте! Май работите до късно.

Младежът зад старата „Смит-Корона“ вдигна глава с крива усмивка, но когато я видя, бързо се изправи.

— Госпожице Дюран, не очаквах...

Беше един от сценаристите на последните два филма и в момента работеше върху нов сценарий.

— Не се извинявайте. Защо не се забавлявате на плажа?

— Тук ми е добре. Знаете ли какво имаме?

— Не. Какво?

— Невероятен филм. Всичко е налице. Герои, сюжет... и дяволско напрежение. Единственото, което ни трябва сега, е този Хищник. Да измисляш фабулата е също толкова вълнуващо, колкото ще бъде и да го гледаш на екрана. Госпожице Дюран, този... този Хищник трябва да е нещо изключително. Иначе няма да свърши работа. Трябва да е някакво ужасяващо чудовище, но се чудя как някой ще успее да се справи с него. Почти всичко съм измислил... освен финала. — Младежът млъкна и пое дълбоко дъх. — А той трябва да е уникален.

Без изобщо да знае откъде идва увереността ѝ, Джуди каза:

— Така и ще бъде.

Той не ѝ повярва, но се усмихна.

— Може би не трябва да ви го казвам, но вие сте прототип на главната героиня.

— Ей — засмя се тя, — та вие почти не ме познавате!

— Не е и нужно. Аз съм писател, а не биограф.

— Така ли?

— Има и герой, който прилича на Мако Хукър.

Тя почувства, че се изчервява, но младежът не забеляза.

— Знаете ли, той явно е бил нещо като полицай.

Тя го погледна въпросително.

— Когато си писател, трябва да бъдеш наблюдателен. По всичко личи, че е бил професионалист.

— Кой знае! — сви рамене Джуди.

— Нали ще ми кажете, ако разберете нещо повече за Хищника?

— Не можете ли да измислите нещо?

— Не и толкова велико. Той трябва да бъде едновременно невъобразим и убедителен. Не пришълец от далечния космос, а нещо, срещу което всеки от нас може да се изправи.

— Какво ще кажете за *Carcharodon megalodon*? — предложи тя.

Очите му се разшириха:

— Огромната бяла акула!

Джуди кимна с безизразно лице.

— По дяволите! — тихичко произнесе той.

— Много ругаете — каза тя и излезе.

В своята каюта Джуди сложи касетата между купчината други и ѝ залепи етикет с дата отпреди две години. После излезе на палубата и погледна към небето. Нямаше луна и мракът обгръщаше всичко, пронизван от хилядите очички на звездите. Тези мънички светлинки щяха да насочват рибарските лодки по пътя към дома и тя се надяваше пътуването им да бъде бързо и спокойно. Те вече би трябвало да са изминали една трета от разстоянието до пристанището... Но все още им предстоеше дълъг път. Бързо се отправи към радиокабината и влезе, но още преди да каже нещо, радистът ѝ съобщи:

— Уили Пендър се обади преди петнадесет минути. Всичко е наред.

Но не всичко беше наред при Уили Пендър. Океанът беше равен и по-спокоен, отколкото някога го беше виждал. Духаше лек бриз, недостатъчен, за да набръчка водата, и все пак една лека вълна току-що беше минала под лодката му. Последва друга, по-малка, после всичко отново се успокои. Видя, че на другите две лодки настъпи оживление. Светлини от прожектори осветиха повърхността, но там нямаше нищо. Никоя от лодките не забави ход, старите двигатели продължиха да бръмчат ритмично. Ако на едната възникнеше проблем, другите две щяха дай се притекат на помощ въпреки страха, който рибарите изпитваха.

„Как бяха нарекли великите мореплаватели това явление?“ — чудеше се Уили. Вълни убийци. Да, така беше. Той се замисли и реши, че греша. Вълните убийци бяха огромни и изчезваха също тъй внезапно, както се бяха появили, след като бяха помели всичко по пътя си. Не, това бяха просто две необичайни вълни. Не би трябвало да ги има тук. Появата им беше необяснима.

Този път веднага се хвана, че греша. За всяко нещо си имаше обяснение, но той просто не искаше да мисли какво е то в случая.

Антъни Пел внезапно си спомни, че познава Мако Хукър от много години. Беше го видял как поваля Дивия Шулц с един удар и го заключва с белезници за една улична лампа. След това простреля Луи Фактора от тридесет метра разстояние с автоматичен пистолет 45-и калибър и накрая превърна микробуса с кокаин за шест милиона долара в пламтящ ад, когато куршумите му пробиха резервоара и бензиновите пари се възпламениха от горещия ауспук.

После Хукър измъкна Тони Палацо иззад варела за боклук, където се беше скрил, преби го, защото реши, че не си струва да го убие, и така го срита в задника, че опашната кост все още го наболяваше.

Мако Хукър не се беше променил. Беше се появил като ангел на отмъщението, който неминуемо ще те унищожи. Все едно се бяха върнали по улиците на Бруклин, само че Тони Палацо вече беше Антъни Пел — по-влиятелен, по-силен, обучен да убива и възмездиято вече не го засягаше. Сега беше негов ред и той усещаше в устата си сладкия вкус на отмъщението.

Пистолетът, затъкнат в колана му, беше нов и неизползван. Кражбата му от товара с оръжие, току-що излязъл от фабриката, имаше едно-единствено предназначение — да убие и да бъде изхвърлен. Да ръждяса на дъното на лагуната заедно с всички останали боклуци.

Трябваше само да намери Мако Хукър. Нямахте да е много трудно. На Пеоле няма къде да се скриеш.

18.

Сега Чарли Бъргър виждаше Хукър в нова светлина. Свързваше ги нещо ново, откакто беше разбрал, че Мако не е просто пенсионер от континента. Каквото и да се говореше, той беше направил тук неща, които излизаха от рамките на слуховете. А и на тези острови всеки слух се базираше на факти. Небрежните подмятания на Чана и очевидната връзка между професионалистите от компанията си идваха на мястото и когато Хукър уж случайно го беше пресрещнал далеч от удобния му стол в бара на Ели, той умишлено се отдалечи от пътеката към сенките около къщата си.

На верандата Мако му връчи плик и Чарли го прибра във вътрешния си джоб, без да го отваря. Вътре не светеше и двамата бяха обгърнати от мрак.

— Това не е завещание, Чарли — обясни Хукър. — Описал съм събитията така, както смятам, че са се случили. В случай че изчезна или ме убият, предай това на компанията. Пропусни Чана, използвай връзките за спешни случаи. Кодирал съм го, така че няма да те упрекнат, задето си прескочил йерархията.

Бъргър замислено кимна.

— Искаш ли да го прочета?

— Ако съм мъртъв, няма да има значение.

— Ами госпожица Дюран? — От тона му Мако разбра, че двамата са били сериозен обект на клюките.

— Трябва да я предпазя — каза той.

След няколко мига мълчание Чарли се обади:

— Значи положението е сериозно.

— Възможно е — отвърна Мако.

— Какво смяташ да правиш?

— Да потърся един тип на име Тони Пел.

— Ели го е видял преди два часа. Сторило му се, че търси някого.

— Къде?

— Близко до „Мидена яхния“ Ели бил на плажно угощение недалеч оттам. Различил го в светлината на огъня.

— Стига, Чарли, това е невъзможно! Че той почти не го познава.

— Този тип винаги се облича официално. Да познаваш някой друг такъв наоколо?

— Не. — Мако се намръщи. — А ти как разбра за това?

— Аз знам почти всичко, което става. Като Сидни Грийнстрийт.

— И той се засмя с типичния гърлен смях на актьора.

— Ясно.

— Пази се — предупреди го Чарли.

— Добре — отвърна Хукър и изчезна в нощта.

Антъни Пел съвсем случайно разбра, че Джуди е на „Лотосленд“. Морякът, когото беше накарал да измие лодката, едва не се сблъска с него, когато завиваше по една от улиците. Отвори уста да се извини, но Пел го прекъсна с въпроса:

— Наред ли е всичко на кораба?

В гласа му нямаше гняв, помощникът въздъхна с облекчение и се разбъбри.

— Всичко е наред, сър. Госпожица Дюран се върна на кораба, но това е единственото, което се случи.

— Добре — мило каза Пел. — И аз се връщам.

Кимна и се отдалечи. Морякът също тъй бързо се отдалечи в мрака. Антъни Пел не му беше приятен и предпочиташе да забрави за него колкото се може по-бързо.

Лисицата сама влезе в капана, мислеше си Пел. Щом Джуди беше на борда на „Лотосленд“, Мако Хукър също беше наблизо. Онова, което ги беше свързало в живота, щеше да ги свърже и в смъртта. Ако успееше да приклеци Хукър насаме, лесно щеше да прикрие убийството му. А Джуди щеше да загине при злополука. Какви ли не ужасни неща можеха да се случат с човек, който небрежно се доближи до винта на някой кораб, до електрически контакт или навито въже.

Чана се тревожеше. Беше чула съобщението на Уили Пендър за необичайните вълни, но не бяха последвали подробни обяснения, нито сигнали за помощ. Десет минути след това някой от брега беше попитал дали всичко е наред с лодките и Уили бе отговорил утвърдително. Не бяха се появявали други странни вълни. Чана се опитваше да си представи какво е видял Уили. Вълната не била опасна, но се появила без причина. От океанската топография тя знаеше, че понякога се появяват вълни, които се движат със скоростта на самолет. В някаква точка те се превръщаха в цунами, приливна вълна с огромна сила. Съществуваха и вълни, които се появяваха и затихваха, предизвикани от определен източник. Но досега не беше чувала някоя от този вид да се е появявала тук.

Досега. Онова, което беше предизвикало вълната, видяна от Уили Пендър, може би се намираше недалеч оттам.

Чана се изправи, съобщи на моряка в командната кабина, че отива на разходка, и тръгна към подвижния мост. Звездите сияеха в небето, но светлината им не стигаше до земята. Чана вървеше бавно, докато премина покрай „Лотосленд“ и излезе на плажа. Там спря и се зачуди накъде да поеме.

За разлика от нея Антъни Пел изобщо не се поколеба. Видя силуетите на трима души, които вървяха по плажа. Единият носеше фенер като онези, които използваха стрелочниците, а другият — две празни кофи за лед. Между тях вървеше Мако Хукър. Никой от тримата не забеляза Пел. Двамата островитяни тръгнаха към постройката, в която се намираше старият ледарник, а Мако се насочи към бара на Ели.

Пяскът заглушаваше стъпките на Пел, а светлината идваше отпред, така че жертвата не можеше да види сянката му. Мракът го скриваше напълно. Той ускори ход, внимавайки да не се спъне или да издаде какъвто и да било звук, който би предупредил преследвания. В този пуст участък нямаше да има никакви свидетели. Никой нямаше да види как влачи тялото до водата и го качва в лодката. Беше идеална нощ за премахване на неудобствата.

Чана реши да отиде до бара на Ели. Там поне щеше да си поговори с Чарли и може би познанията му за живота на островитяните щяха да я успокоят. Тя не обичаше да се чувства по този начин. Беше установила, че част от прозренията ѝ се базират на реални

факти, а други, на познания, които са недостатъчно сериозни заключения, но достатъчни, за да очакваш неприятности. Нещо беше на път да се случи и тя го усещаше. Беше сигурна в това.

Докато напредваше към осветения бар на Ели, съзря Мако Хукър. Забави ход, за да не го настигне, и тогава забеляза силуета, който се прокрадваше зад него. Човекът се придвижваше с присвити колене и протегнати напред ръце, едната от които изглеждаше прекалено дълга — очевидно държеше оръжие, предназначено да разбие черепа на Хукър.

Нямаше начин да го предупреди успешно, затова тя направи онова, за което я бяха обучили — извади пистолета от кобура, прицели се за миг и натисна спусъка. Куршумът проби черепа на Антъни Пел и го повали в пясъка.

Хукър падна почти едновременно с него и Чана си помисли, че убиецът също е стрелял и е улучил. Но Мако се изправи и се обърна назад. Видя тялото на земята, а после униформения силует, който се доближи зад него, и промълви невярващо:

— Чана?

— Тъкмо щеше да те убие — обясни тя.

— Явно си се колебала до последно, но все пак благодаря. Мога ли да те питам нещо?

— Не. Този път се целех в него. Не в теб.

— Благодаря.

— Пак заповядай.

Тя отиде до тялото и обърна с крак главата му. От огромната изходна рана почти не си личеше кой е бил.

— Антъни Пел — произнесе тя. — Е, поне той вече не те мрази.

— Сигурно ще има разследване — обади се Хукър.

Чана изруга, че не беше помислила по-рано как ще се срутят шансовете ѝ за повишение.

— Но този път имаш късмет, малката.

— Да, бе! Този тип беше важна клечка!

— Първо, имаш сериозен свидетел. — Мако се наведе, взе пистолета от пръстите на Пел и го вдигна. — Второ, имаме нерегистрирано оръжие, използвано от престъпник.

— Какво?

— После ще ти разкажа всичко. Има и друго... Двамата сме тук на военна мисия и Чичо Сам ще се погрижи да заглади неприятностите.

— Ти си абсолютно безскрупулен!

— Само реалист, скъпа. А сега да се върнем на „Лотосленд“. Имаме нужда от снимки. С фотоапарат и с камера. Давай.

Вратите на бара рязко се отвориха и малка група хора излезе на верандата. Бяха чули изстрел и любопитството им беше взело връх над страха.

Мако дочу гласа на Ели:

— Кой е там?

— Аз съм, пожарникарю, Хукър.

— Това изстрел ли беше?

— Абсолютно си прав.

— И кой го отнесе, Мако?

— Един от лошите, друже. Искаш ли да го погледнеш?

Джуди донесе камерите. Лицето ѝ беше бледо, а устните пресъхнали, затова непрекъснато ги овлажняваше с език. Изглеждаше напрегната и Мако я прегърна през раменете, за да я успокои. Звукът от изстрела я беше накарал да изтръпне от страх за мъжа, когото обичаше. Мисълта, че той е убил някого умишлено, беше непоносима и когато разбра, че Чана е застреляла Пел, камък ѝ падна от сърцето. Светът на насилието ѝ беше чужд и за нея бе шокиращо да присъства на подобни събития.

Ли Колбърт написа официалния доклад, после тялото беше прибрано в найлонов чувал и занесено на „Телиг“, който щеше да го предостави за разследването.

Чарли Бъргър смушка Мако и попита:

— В тази работа има нещо скрито-покрито, нали?

— Идея си нямам — отвърна Мако.

— И сигурно така ще си остане.

— Ти може и да подочуеш нещо, Чарли, но едва ли много други ще имат този късмет.

— Ще ми кажеш ли защо?... Все пак участвахме заедно в тази игра.

— В общи линии става дума за международните последици от една тежка вътрешна интрига. По същество — свързано е с убийства, корупция и всичко, което ти хрумне в този ред.

— И всичко, което ми хрумне — повтори Чарли. — Май е по-добре изобщо да забравиш, че съм те питал.

Ели сграбчи Хукър за ръката и го повлече.

— Приятел, ела да чуеш радиото.

Мако предсещаше какво е станало.

— Нападнали са лодките? — Гласът му беше тих и тревожен.

— Не, но са видели онова нещо. Кресяха от страх, когато се обадиха.

— Разбра ли съобщението?

— Не цялото. Радиото в бара едва се чуваше.

Най-близо беше „Лотосленд“ и Джуди каза:

— Да използваме радиото на кораба, Мако. Оттам ще ги чуваме без проблеми.

— Добре.

Те си пробиха път през тълпата и хукнаха по дървената пътека. Когато се качиха на борда, Хукър бързо се добра до радиото и потърси лодките. След четвъртото обаждане прозвуча гласът на Уили Пендър:

— Тук е! Точно пред нас!

— Уили, тук е Мако Хукър.

Макар и отдалеч, присъствието му успокои Уили Пендър и той заговори по-бавно:

— Сър, беше съвсем близо до нас. Аз лично го видях да излиза от морето.

— На какво разстояние е?

— Не знам точно. Не е много далеч. Какво да правим?

— Имате ли достатъчно гориво, Уили?

Настъпи тишина, докато капитанът на рибарската флотилия проверяваше наличността. После гласът му прозвуча по-уверено:

— Повече от половин резервоар.

— Чудесно. Ето какво ще направите. Завийте на 90 градуса надясно и карайте така петнадесет минути, после се насочете право към Пеоле.

— Но... Хищникът...

— Няма да ви преследва, Уили. Повярвай ми. Все още можете да се измъкнете, затова направете каквото ви казвам. Знам къде сте и веднага ще изляза с „Мидена яхния“ да ви посрещна. По-бърз съм от всички кораби тук.

— Сериозно ли говорите, господин Хукър?

— Напълно, Уили. Действай.

Ели погледна Джуди, намръщи се и каза на Мако:

— Защо ще излизаш?

— Как се чувства пожарникарят, когато горящият покрив всеки момент ще се стовари на главата му и види пред себе си стълба надолу и помощ?

Ели се усмихна:

— Чувства се чудесно, но ти нямаш стълба, приятел. Нито торпедо или дълбоководни мини...

— Важна е моралната подкрепа, друже. А в момента те имат нужда от каквато и да било помощ.

Джуди сложи ръка на рамото на Мако. Той знаеше какво ще го попита и поклати глава в отрицание.

— Стой тук и се погрижи за Били. Трябва да отида сам, защото няма да имам време да мисля за когото и да било друг. Моля те... послушай ме.

Тя стисна рамото му в знак на съгласие и прошепна така, че само той да я чуе:

— Добре, Мако.

19.

Далеч на запад в небето се появи бледо оранжево сияние на светкавица. Тя се намираше в началото на студения фронт, който щеше да нахлуе в района след около двадесет и четири часа. Цареше непрогледен мрак и само студената светлина на звездите показваше къде се намира небето. Хоризонтът не се различаваше, нито островите, които лежаха точно зад извивката му.

Хукър автоматично хвърли поглед към уредите. Компасът му показваше, че следва верния курс, а навигационната система потвърждаваше координатите му. Но нещо не беше наред. Стомахът му се беше свил, усещаше тръпки по кожата и знаеше, че космите по ръцете му са настръхнали.

Ама че лудост, помисли си. Започваше да разбира какво изпитва Били Брайт нощем в океана, а той беше умник. Усещаше неща, които не можеха да се видят, и си вадеше заключения дори от събития, които за всички останали нямаха значение. Като фактът, че няма летящи риби, когато би трябвало да има.

Повърхността на океана беше неестествено гладка и Хукър намали скоростта, а после изключи мотора. В продължение на минута единственият звук, който се чуваше, беше плискането от носа на лодката, който цепеше водата, докато инерцията се изчерпа и всичко потъна в абсолютната тишина на нощта. Не се чуваше пляскане на вълни в корпуса, нито на риби, които плуват на повърхността. Светът беше замрял в ужасяваща неподвижност.

Хукър стоеше, здраво стиснал руля, напрегнато се ослушваше и за най-тихия звук, докато накрая осъзна, че няма какво да чуе. Искаше му се да извика — не защото се боеше от нещо, а само за да наруши тази неестествена тишина. Очите му се взираха в мрака и той се чудеше какво прави тук, застинал неподвижно наред безшумния океан.

И изведнъж осъзна какво прави. Същото като останалата част от океана и неговите обитатели — чакаше. Разбра, че нещо е чакало него.

Били се беше оказал прав. Трябваше да послуша съвета му. Каквото и да беше то, кой би могъл да му се изправи насреща? По дяволите, та то ядеше лодки! Океанът му принадлежеше и не се подчиняваше на никого. Не бе управлявано от човешка ръка и никое живо същество не определяше накъде ще поеме. Нито какво ще вечеря, саркастично си помисли той.

Хукър пусна руля и отиде до кърмата. Меката светлина на компасната кутия хвърляше отблясък върху дъното. Огледа се, но не забеляза нито една друга светлина наоколо. Бойното поле беше избрано. Противниците бяха тук. Бяха се дебнали взаимно и предстоеше решителната битка, от която щеше да си тръгне само единият от тях.

Той се замисли колко нереално изглеждаше всичко това. Беше почти мистично, сякаш съществуваше някакъв чужд свят, над който Мако изобщо нямаше контрол, и за миг се почувства безпомощен. Но опитът и обучението взеха връх и той реагира на усещането, че нещо се беше променило, че врагът се е появил и той може да го предизвика на бой и може би дори да го победи. Може би.

Първо дочу дишането — равномерно, боботещо, бълбукащо, — чието разположение не можеше да определи. Сякаш беше навсякъде около него. Не се чуваше силно, но идваше отблизо. Нещо го наблюдаваше. После то помръдна и корпусът на „Мидена яхния“ леко се разлюля. За миг дишането спря, после отново се чу — този път по-силно.

Хищникът приближаваше.

И тогава Хукър усети миризмата. Миризма на смърт — зловеща и ужасна, толкова отвратителна, че можеше да бъде резултат само на едно — на разложена човешка плът.

Нещото се беше доближило и сега той го чуваше. Лодката се приближаваше към него, значи идваше да го унищожи — бавно, тихо и невидимо. Без да знае защо, той погледна към небето и видя, че по-ниските звезди бяха скрити от огромна сянка, която продължаваше да се издига, а после щеше да се надвеси и да изтрие всяка следа от съществуването на „Мидена яхния“ и неговия собственик. А той не можеше да направи нищо. Изведнъж, в светлината от компасната кутия, той видя окото му — бледа, полусферична форма, която го гледаше. Отстъпи стреснат и ръката му се блъсна в камерата, която

беше оставил на седалката. Светкавицата ѝ блесна за миг и Хукър видя Хищника и оголените му зъби. Погледна смъртта в очите и се разсмя.

Оръжието беше точно зад него. Грабна ракетомета, зареди го, обърна се към кърмата и натисна спусъка. Ракетата не измина много път, преди да се забие в гигантската плът на врага, да прониже кожата и да избухне във вътрешността му.

Още преди да започнат скърцащите и стенещи звуци, Хукър беше взел миникамерата и мощният ѝ прожектор освети околността, за да може целият свят да види как Хищникът умира, да чуе силното бълбукане, да присъства на продължителната смъртна агония и да проследи бавното му потъване, когато океанът нахлуе в него през дупката. Агонизиращото око изчезна от поглед, докато чудовището бавно се отдалечаваше към дълбините на океана, и звездите отново проблеснаха в нощното небе. „Мидена яхния“ се полюляваше на вълните, предизвикани от потапянето на гигантската маса. Хукър погледна навигационната система, определи местоположението си и отново включи двигателите.

Докато стигна на две мили от Пеоле, морето остана гладко, после леко вълнение започна да бие странично „Мидена яхния“. Били Брайт го чакаше на пристанището. Беше щастлив и доволен, но нещо в израза му подсказваше, че много се е тревожил за приятеля си, който беше отишъл да се изправи сам срещу Хищника. Инстинктите му, първичната интуиция му бяха подсказали, че тази нощ чудовището може би ще търси плячка, и всички белези сочеха, че това ще стане точно в района, накъдето се беше насочил Хукър.

Били трябваше да попита. Не му беше в характера, но този път нямаше как да го избегне:

— Сър... видяхте ли го?

Хукър се усмихна бавно. Тази усмивка бе последното, което мнозина от неговите врагове бяха видели преди смъртта си. Зад нея прозираше споменът от битката, траяла само няколко секунди и завършила с победа.

— Убих го, Били.

— Сър...

— Мъртъв е. Знам къде се намира. Можем да го извадим и да го покажем на света. Той нанесе доста щети, но можем да го използваме, за да запазим тези острови от чужда намеса.

— Но, сър... защо ще вадим... останките му? Щом сте го убили...

— Довечера ще разбереш. — Хукър тихо се засмя. — Трябва да събудиш приятелите си и да им съобщиш добрите новини. Пак ще могат да излизат нощем за риба.

В лабораторията на „Лотосленд“ един техник обработи филма и направи две копия от оригинала. Мако задържа и трите. Макар да не беше професионалист, снимките бяха идеални — ясни и добре фокусирани, нищо не отвличаше вниманието на зрителя от шокиращата сцена, която наблюдаваше. На фона на пълния мрак чудовището изглеждаше още по-черно, но формата му не оставяше съмнение какво всъщност представлява.

Хукър си спомни изражението на техника, докато гледаше филма, ужасът му, пулсиращата вена на шията, когато видя какво е станало и разпозна чудовището. Той издиша рязко като спукан балон и разширените му от изненада очи погледнаха към Мако с невярващо учудване.

Островитяните повярваха, защото Били Брайт им съобщи, а Джуди — защото ѝ го каза Мако, а тя му имаше доверие. Позна по лицето му, че казва истината, макар още да не знаеше всички факти. Ели повярва, защото пенсионираните пожарникари и агенти не се лъжат помежду си, а Бъргър — защото изпитваше страх от Хукър и беше убеден, че може да се е справил с чудовището.

Чана изобщо не желаше да повярва. Ли Колбърт щеше да изчака, докато разбере всички факти, но знаеше, че в крайна сметка ще повярва.

Никъде не се появи съобщение къде ще бъде прожекцията, нито беше определен час, но точно преди да падне нощта островитяните се бяха събрали пред голямата сграда, която Чарли Бъргър споделяше с Ели. Голям преносим екран от „Лотосленд“ беше разгънат на една от стените и местните жители го оглеждаха с подозрение. Екипажът на „Телиг“ седеше на пода заедно с останалите и когато вратите най-последно се затвориха, Мако Хукър хвана Джуди за ръката и двамата застанаха пред екрана.

Настъпи пълна тишина.

Никой не смееше да мигне.

Хукър вдигна дистанционното, с което се включваше прожекционният апарат, и публиката зачака с нетърпение.

Той започна така:

— В океана се случиха странни неща. Нещо унищожаваше лодки и животът на хората по тези острови беше засегнат както никога досега. Врагът беше безшумен, непредвидим и смъртоносен. Движенията му не следваха никаква логика... той просто идваше и си отиваше, когато си поиска. Именно затова беше толкова опасен. Дори съвременната апаратура не можеше да го засече. — Хукър замълча, после добави. — Но всички знаеха, че съществува.

Думите му предизвикаха лек шепот сред местните жители, които се надяваха, че по-нататък събитията ще се развият успокояващо. Знаеха какво се беше случило, но едва когато видяха с очите си смъртта на Хищника, щяха да повярват напълно.

— Повечето от вас не са били родени през 1914. Тогава е имало война и из тези морета бродели немски подводници. — Няколко от по-възрастните островитяни закимаха. — Част от тях били унищожени близо до остров Ребока от огъня на съюзниците или от пробойни в дъното, направени от самия екипаж.

Главите отново закимаха. Тези събития бяха част от личната им история.

— Но една от тях не била улучена, нито пробита — каза Хукър. — Тя се спуснала на дъното, за да се скрие от нашите разрушители. Тогавашната апаратура била примитивна и никой не открил подводницата. Когато вражеските кораби напуснали района и пътят бил чист, капитанът дал заповеди да изплуват.

Публиката чакаше. Всички знаеха, че предстои да чуят нещо важно.

— По онова време потапянето на подводниците се осъществявало с клапана на Кингстън, който позволявал резервоарите да се напълнят с вода, а въздухът да се компресираща в малки цилиндри. За да изплуват, водата се изхвърляла и резервоарите се пълнели със съгъстения въздух.

Хукър изчака да възприемат казаното и продължи:

— Но клапанът заял и не могли да изплуват. Лежали на дъното и пестели въздуха, докато накрая не измрели от задушаване.

Подводницата останала във водния си гроб и постепенно потъвала в пясъка, което довело до постоянен вакуум около нея. U903 била почти мъртва.

Този път главите кимнаха в мълчаливо потвърждение.

— Почти — повтори Хукър.

Главите заситниха кимането и зачакаха.

— Както всичко на този свят, подводницата започнала да гние. Много години били нужни, докато в стоманения ѝ корпус се появила малка дупчица. Горивото започнало да изтича по малко, но при всички замърсявания в океана никой не забелязал малките петна на повърхността... Подводницата продължавала да умира, но в известен смисъл и оживявала. С течение на времето клапанът на Кингстън също бил прояден и постепенно резервоарите се напълнили със сгъстен въздух, който изтласкал водата и така плаваемостта ѝ станала положителна. Разбира се, отначало съвсем слаба, но с всеки изминал ден се увеличавала и в един момент неминуемо щяла да окаже въздействие...

Може би трябвало да минат още много години или пък малката дупчица в корпуса пропускала вътре морска вода, която щяла да попречи на издигането — при всички случаи промяната в баланса е била предизвикана от човешка намеса. Военният кораб „Сентиля“ пристигнал, за да прави научни изследвания. Когато електронната апаратура се повредила, персоналът решил да използва експлозиви, за да направи проучвания на земните пластове под океанското дъно.

Публиката предусети какво ще последва. Не се чуваше нито звук, никой не помръдваше, но във въздуха витаеше нещо, което ги караше да тръпнат в очакване.

— От ударната вълна на тези взривове океанското дъно потрепервало. Малко по малко вакуумът, който задържал U903 на мястото ѝ, започнал да отслабва... докато един ден положителната плаваемост на стоманения корпус се оказала достатъчна и той започна да се издига сантиметър по сантиметър от пясъчното дъно като ранена замаяна риба, която най-после се е освободила от назъбената кукичка, но е дезориентирана... Не знаем каква е била температурата на водата, нито атмосферното налягане, но балансът на подводницата бил толкова деликатен, че реагирал на всяка промяна в условията и тя се носела с теченията. Промяната в налягането можела да я върне на

дъното... или да я накара бавно да се издига, без да причинява никакви неприятности, освен ако... не се блъсне в нещо. Колко ли пъти е изплувала и се е носела на повърхността, без някой да я види?

Хукър долови въпроса в погледите им и отговори, без да чака някой да го произнесе.

— Не е търсела лодките, за да ги удари. Вие всеки ден излизате в морето, но колко пъти някой е пострадал? Океанът тук е дълбок. Старата подводница се влияела от много променливи фактори... Промяната в атмосферното налягане преди буря, спадането на температурите, теченията определяли посоката ѝ и когато се сблъсквала с някоя лодка, тя я пробивала.

Някой от местните попита:

— Ами зъбите? Знаем, че е имало зъби. Дори ти ги видя.

Хукър вдигна ръка и поклати глава.

— Видях онова, което вие казахте, че е причинено от зъби. — Той огледа публиката и видя въпросителното изражение на Чана. Бъргър също беше в недоумение. — Това е подводница от Първата световна война. На носа ѝ има съоръжение, което отдавна вече не се използва. Наричали го резачка на мрежи и представлява разположена под тъгъл редица от подобни на зъби остриета за прерязване металните кабели, опъвани плитко под повърхността, за да улавят подводниците. Това са били зъбите. Но когато се ударили в нещо, корпусът отново потъвал и излизал другаде, когато атмосферното налягане и температурата били подходящи.

Скептичният глас отново се обади:

— Но то дишаше!

— Сгъстеният въздух е излизал през малката дупка на носа. Това спирало, когато подводницата потъвала, и се появявало, ако тя била на повърхността.

— Но защо не е потънала окончателно?

— Защото клапанът на Кингстън все още изпускал сгъстен въздух и плаваемостта ѝ била почти неутрална.

Чу се нов глас, в който звучеше недоверие:

— Но ти каза... че си я убил.

Хукър погледна човека за миг, после се усмихна.

— Така е — потвърди той.

Този път в гласа преобладаваше любопитство:

— И как?

Хукър не отговори, а погледна към Ели и кимна. Барманът протегна ръка и угаси светлините.

Настъпи мрак, сякаш плаваха нощем в морето. Внезапната промяна правеше мрака още по-непрогледен и въпреки всичко, което бяха чули, в помещението властваше страхът. Всички щяха да видят нещо, от което се бяха страхували, и дори сега нямаха желание да го съзрат отблизо. Но трябваше да го направят. Трябваше да се уверят, че е умряло и никога повече няма да се върне да ги тормози. Атмосферата беше напрегната.

Мако Хукър натисна бутона и екранът проблесна в сребриста заслепяваща светлина. Когато зрителите видяха, че на него няма нищо, в залата се понесе въздишка на облекчение, но преди някой да коментира, отново настъпи мрак и от него изплува силуетът, тъмен дори на фона на нощното небе. Прожекторът на камерата придаваше плътност и дълбочина на зловещата форма, която се издигаше от водата сякаш умишлено бавно. На носа ѝ се виждаше смъртоносната резачка, която ѝ придаваше зловещ вид, а точно когато вибрациите от злокобното дишане прозвучаха през колоните, ракетата се устреми в нощта, проби ръждясалата външна обвивка на корпуса, проникна в него и остави океана да се заеме с погребението. Подводницата се наклони и тогава се видя „окото“. Хукър спря кадъра и всички можаха да видят какво представлява всъщност. Нулата от надписа върху командната кула беше избеляла и от нея беше останала само горната част, която приличаше на вежда. Ръждата под нея напомняше зеница.

Мако отново включи прожекционния апарат. Звукът се засили, чу се бълбукане, корпусът се завъртя и също тъй бавно, както се беше появил, потъна под водата.

Екранът потъмня и отново настъпи мрак. Миг-два не се чу нито звук, после сякаш всички въздъхнаха едновременно. Мако се усмихна. Знаеше как ще реагира публиката. Не му беше нужно друго доказателство. Той извика на Ели и светлините отново бяха запалени.

Отначало всички говореха тихо, докато премине вълнението им. Хищникът беше мъртъв и нямаше вече да яде лодките им. Те бяха разбрали какво представлява, но за тях то винаги щеше да си остане Хищника. Около нощните огньове щяха да се разказват множество

истории, преплели истина и въображение, а името на Мако Хукър щеше да се предава от поколение на поколение.

Сега вече гласовете им отекваха в помещението. Никой нямаше да се прибере преди изгрев. Били Брайт привидно се опитваше да омаловажи случилото се, но се наслаждаваше на ролята си на герой, като помощник на своя шеф. Видя Мако да се усмихва и сви рамене примирено. После също се усмихна, защото видя как Джуди хвана Хукър за ръката и я стисна лекичко, а той се наведе и я целуна нежно.

Били Брайт не ги видя да си тръгват, но когато погледна отново натам, тях вече ги нямаше.

Издание:

Автор: Мики Спилейн

Заглавие: Мъжът с име на акула

Преводач: Марияна Димитрова

Година на превод: 2004

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2004

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 09.08.2004

Редактор: Радка Бояджиева

ISBN: 954-585-559-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3861>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.